

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

► **В** ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2011/61/ЄС

від 8 червня 2011 року

про керуючих альтернативними інвестиційними фондами та про внесення змін і доповнень до директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС та регламентів (ЄС) № 1060/2009 і (ЄС) № 1095/2010

(Текст стосується ЄЕП)

(ОБ L 174, 01.07.2011, с. 1)

Зі змінами та доповненнями, внесеними:

Офіційний вісник

	№	сторінка	дата
► <u>M1</u> Директивою Європейського Парламенту і Ради 2013/14/ЄС від 21 травня 2013 року	L 145	1	31.05.2013
► <u>M2</u> Директивою Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС від 15 травня 2014 року	L 173	349	12.06.2014

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

- **V** ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2011/61/ЄС
від 8 червня 2011 року
про керуючих альтернативними інвестиційними фондами та про внесення змін і доповнень до директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС та регламентів (ЄС) № 1060/2009 і (ЄС) № 1095/2010
(Текст стосується ЄЄП)
(ОБ L 174, 01.07.2011, с. 1)

Зі змінами та доповненнями, внесеними:

Офіційний вісник

	№	сторінка	дата
► <u>M1</u> Директивою Європейського Парламенту і Ради 2013/14/ЄС від 21 травня 2013 року	L 145	1	31.05.2013
► <u>M2</u> Директивою Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС від 15 травня 2014 року	L 173	349	12.06.2014

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2011/61/ЄС

від 8 червня 2011 року

про керуючих альтернативними інвестиційними фондами та про внесення змін і доповнень до директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС та регламентів (ЄС) № 1060/2009 і (ЄС) № 1095/2010

(Текст стосується ЄЕП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 53(1),

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Центрального Банку ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽³⁾,

Оскільки:

(1) Керуючі альтернативними інвестиційними фондами (КАІФи) є відповідальними за управління значними обсягами інвестованих активів у Союзі, відповідають за значні обсяги торгівлі на ринках фінансових інструментів та можуть здійснювати важливий вплив на ринки і компанії, у які вони інвестують.

(2) Вплив КАІФів на ринки, на яких вони провадять свою діяльність, в основному є сприятливим, проте нещодавні фінансові труднощі підкреслили, яким чином діяльність КАІФів може також слугувати поширенню чи посиленню ризиків через фінансову систему. Нескоординовані національні заходи реагування ускладнюють ефективне управління цими ризиками. Таким чином, метою цієї Директиви є встановлення спільних вимог, що регулюватимуть надання КАІФам дозволів на здійснення обумовленої діяльності та здійснення нагляду за КАІФами з метою забезпечення узгодженого підходу до пов'язаних ризиків і їхнього впливу на інвесторів і ринки в Союзі.

(3) Нещодавні труднощі на фінансових ринках підкреслюють, що багато стратегій КАІФу є вразливими до деяких або декількох важливих ризиків щодо інвесторів, інших учасників ринку та ринків. Щоб виробити всеосяжні та спільні домовленості для нагляду, необхідно встановити рамки, що дають змогу опрацювати такі ризики з урахуванням розмаїтого спектру інвестиційних стратегій і технік, які використовують КАІФи. Таким чином, цю Директиву необхідно застосовувати до КАІФів, що управляють усіма типами фондів, які не охоплює Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС від 13 липня 2009 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо інститутів спільного інвестування в обігові цінні папери (UCITS) ⁽⁴⁾, незалежно від правового чи договірного способу, яким на КАІФи було покладено цю відповідальність. Дозвіл, наданий КАІФам відповідно до цієї Директиви, не повинен бути підставою отримання права управляти UCITS у розумінні Директиви 2009/65/ЄС.

(4) Метою цієї Директиви є передбачити внутрішній ринок для КАІФів і гармонізовані жорсткі регулятивні і наглядові рамки для діяльності в межах Союзу всіх КАІФів, у тому числі тих, зареєстрованих офіс яких знаходиться у державі-члені (КАІФи з ЄС), і тих, зареєстрованих офіс яких знаходиться у третій країні (КАІФи з третьої країни). Оскільки практичні наслідки та можливі труднощі, що випливають з гармонізованих регулятивних рамок і внутрішнього ринку для КАІФів з третьої країни, які провадять діяльність з управління та/чи реалізації на території Союзу, та КАІФів з ЄС, які управляють альтернативними інвестиційними фондами (АІФами) третьої країни, є невизначеними та їх важко передбачити в зв'язку з недостатнім відповідним попереднім досвідом, то необхідно передбачити механізм перегляду. Передбачається, що після завершення дворічного перехідного періоду гармонізований паспортний режим застосовуватимуть до КАІФів з третьої країни, які провадять

⁽¹⁾ ОВ С 272, 13.11.2009, с. 1.

⁽²⁾ ОВ С 18, 19.01.2011, с. 90.

⁽³⁾ Позиція Європейського Парламенту від 11 листопада 2010 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику) та рішення Ради від 27 травня 2011 року.

⁽⁴⁾ ОВ L 302, 17.11.2009, с. 32.

діяльність з управління та/чи реалізації на території Союзу, та КАІФів з ЄС, які управляють АІФами з третьої країни, після набуття чинності делегованим актом Комісії з цього питання. Передбачається, що гармонізований режим протягом наступного трирічного перехідного періоду співіснуватиме з національними режимами держав-членів з урахуванням певних мінімальних гармонізованих умов. Після такого трирічного періоду співіснування передбачається, що дію національних режимів буде припинено з набуттям чинності подальшим делегованим актом Комісії.

(5) Через 4 роки після завершення строку, виділеного на транспозицію цієї Директиви, Комісія повинна проаналізувати застосування та сферу дії цієї Директиви, беручи до уваги її цілі, та оцінити, чи спричинив гармонізований підхід Союзу будь-яку поточну серйозну дестабілізацію на ринку та чи діє ця Директива ефективно, зважаючи на принципи внутрішнього ринку та рівні умови діяльності.

(6) Сферу дії цієї Директиви необхідно обмежити суб'єктами, що управляють АІФами у межах звичайної діяльності — незалежно від того, чи АІФ є закритого типу, чи відкритого, незалежно від організаційно-правової форми АІФу і незалежно від того, зареєстрований АІФ на біржі — із залученням капіталу кількох інвесторів з метою інвестування такого капіталу на користь таким інвесторам згідно з визначеною інвестиційною політикою.

(7) Інвестиційні підприємства, такі як сімейні офіси, які інвестують приватний капітал інвесторів без залучення зовнішнього капіталу, не слід розглядати як АІФи відповідно до цієї Директиви.

(8) Суб'єкти, яких не розглядають як КАІФи згідно з цією Директивою, виходять за межі її дії. Тому цю Директиву не потрібно застосовувати до холдингових компаній, як визначено в цьому документі. Проте не потрібно виключати зі сфери її дії керуючих фондами прямих інвестицій або КАІФи, що управляють АІФами, чиї акції допущено до торгів на регульованому ринку. Крім того, цю Директиву не потрібно застосовувати до управління пенсійними фондами; схем участі працівників або накопичення заощаджень; наднаціональних установ; національних центральних банків; національних, регіональних і місцевих урядів і органів або установ, що управляють фондами, які підтримують системи соціального та пенсійного забезпечення; спеціальних установ сек'юритизації; або страхових угод та спільних підприємств.

(9) Інвестиційні компанії, які отримали дозвіл згідно з Директивою Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів ⁽⁵⁾, і кредитні установи, які отримали дозвіл згідно з Директивою Європейського Парламенту і Ради 2006/48/ЄС від 14 червня 2006 року щодо започаткування і провадження діяльності кредитних установ ⁽⁶⁾, не зобов'язані отримувати дозвіл згідно з цією Директивою для надання інвестиційних послуг, таких як управління індивідуальним інвестиційним портфелем, у зв'язку з АІФами. Проте інвестиційні компанії повинні мати можливість, безпосередньо чи опосередковано, пропонувати паї чи акції АІФів інвесторам у Союзі чи розміщувати у них такі паї чи акції лише тією мірою, якою паї чи акції можна реалізовувати відповідно до цієї Директиви. Здійснюючи транспозицію цієї Директиви в національне право, держави-члени повинні враховувати регулятивну ціль такої вимоги та забезпечувати, щоб інвестиційні компанії, які засновано в третій країні й відповідно до застосовного національного права можуть надавати інвестиційні послуги в сфері АІФів, також підпадали під сферу дії такої вимоги. Надання інвестиційних послуг такими суб'єктами в сфері АІФів ніколи не повинно вважатися де-факто порушенням цієї Директиви шляхом перетворення КАІФу у суто формального суб'єкта незалежно від того, чи його засновано в Союзі, чи в третій країні.

(10) Ця Директива не регулює АІФи. Таким чином, необхідно мати можливість здійснювати регулювання АІФів та нагляду за ними на національному рівні. Було б несумірно регулювати структури чи склад портфелів АІФів, якими управляють КАІФи, на рівні Союзу, та було б важко забезпечити таку всеосяжну гармонізацію, зважаючи на дуже різні типи АІФів, якими управляють КАІФи. Таким чином, ця Директива не перешкоджає державам-членам ухвалювати національні вимоги щодо АІФів, заснованих на їхній території, чи продовжувати застосування їх. Те, що держава-член може встановлювати вимоги, додаткові до застосованих в інших державах-членах, щодо АІФів, заснованих на її території, не повинно перешкоджати реалізації прав КАІФів з офіційними дозволами згідно з цією Директивою в інших державах-членах реалізовувати професійним інвесторам у Союзі певні АІФи, які засновано за межами держави-члена, що встановлює додаткові вимоги, та які, таким чином, не підпадають під дію таких додаткових вимог та не мають потреби дотримуватися їх.

(11) У декількох положеннях цієї Директиви передбачено, щоб КАІФи забезпечували дотримання вимог, за які, в певних фондових структурах, КАІФи не є відповідальними. Прикладом таких фондових

⁽⁵⁾ ОJ В 145, 30.4.2004, с. 1.

⁽⁶⁾ ОJ В 177, 30.06.2006, с. 1.

структур є фондові структури, в яких відповідальність за призначення депозитарію покладено на АІФ чи інший суб'єкт, що діє від імені АІФу. У таких випадках КАІФ не має остаточного контролю за тим, чи депозитарій призначено насправді, якщо тільки управління АІФом не є внутрішнім. Оскільки ця Директива не регулює АІФи, то у ній не може бути передбачено вимогу до АІФу призначати депозитарій. У випадках неспроможності КАІФу забезпечити дотримання застосовних вимог АІФу або іншого суб'єкта, що діє від його імені, компетентні органи повинні вимагати від КАІФу вжити необхідних заходів для виправлення ситуації. Якщо, незважаючи на такі заходи, вимоги однаково не дотримано, й оскільки це стосується КАІФу з ЄС або КАІФу з третьої країни з офіційними дозволами, що управляють АІФом з ЄС, КАІФ повинен подати у відставку як керуючий таким АІФом. Якщо КАІФ не подає у відставку, компетентні органи держави-члена його місцезнаходження повинні вимагати такої відставки, а реалізація в Союзі відповідного АІФу повинна більше не бути дозволена. Таку саму заборону необхідно застосовувати до КАІФів з третьої країни з офіційним дозволами, що реалізують АІФи третьої країни в Союзі.

(12) Якщо інакше безпосередньо не передбачено, у тих випадках, коли в цій Директиві йдеться про інтереси інвесторів АІФу, мова йде про інтереси інвесторів у їхній особливій ролі як інвесторів АІФу, а не їхні індивідуальні інтереси.

(13) З урахуванням передбачених винятків і обмежень цю Директиву необхідно застосовувати до всіх КАІФів з ЄС, що управляють АІФами з ЄС чи АІФами з третьої країни, незалежно від того, чи їх реалізують у Союзі, до КАІФів з третьої країни, що управляють АІФами з ЄС, незалежно від того, чи їх реалізують у Союзі, та до КАІФів з третьої країни, що реалізують АІФи з ЄС чи АІФи з третьої країни в Союзі.

(14) У цій Директиві встановлено вимоги щодо того, яким способом КАІФи повинні управляти АІФами, за які вони відповідають. Для КАІФів з третьої країни це обмежено лише управлінням АІФами з ЄС та іншими АІФами, паї чи акції яких також реалізують професійним інвесторам у Союзі.

(15) Офіційний дозвіл КАІФів з ЄС, згідно з цією Директивою, охоплює управління АІФами з ЄС у державі-члені місцезнаходження КАІФу. З урахуванням подальших нотифікаційних вимог, він також охоплює реалізацію професійним інвесторам на території Союзу АІФів з ЄС, якими управляє КАІФ, та управління АІФами з ЄС, які засновано в державах-членах, відмінних від держави-члена місцезнаходження КАІФу. У цій Директиві також передбачено умови, на яких КАІФи з ЄС з офіційними дозволами мають право реалізовувати АІФи з третьої країни професійним інвесторам у Союзі та умови, на яких КАІФ з третьої країни може отримати дозвіл на управління АІФами з ЄС і/або реалізацію АІФів професійним інвесторам у Союзі з паспортом. Протягом періоду, який вважають перехідним, держави-члени повинні також мати можливість дозволяти КАІФам з ЄС реалізовувати лише на їхній території АІФи з третьої країни та/або дозволяти КАІФам з третьої країни управляти АІФами з ЄС і/або реалізовувати лише на своїй території АІФи професійним інвесторам з дотриманням національного права, за умови виконання певних мінімальних умов згідно з цією Директивою.

(16) Цю Директиву не потрібно застосовувати до КАІФів, що управляють АІФами, єдиними інвесторами яких є самі КАІФи або їхні материнські компанії, їхні дочірні компанії або інші дочірні компанії інших материнських компаній, і якщо такі інвестори самі не є АІФами.

(17) Крім того, у цій Директиві передбачено полегшений режим для КАІФів, якщо сукупна вартість АІФів під управлінням падає нижче порогового рівня 100 мільйонів євро, та для КАІФів, які управляють тільки АІФами, щодо яких не застосовано фінансовий важіль (леверидж), які не надають інвесторам прав на погашення протягом п'ятирічного періоду, якщо сукупна вартість АІФів під управлінням падає нижче порогового рівня 500 мільйонів євро. Хоча малоімовірно, що діяльність таких КАІФів, взятих окремо, матиме значні наслідки для фінансової стабільності, існує ймовірність, що нагромадження призведе до виникнення системних ризиків внаслідок їх діяльності. Відповідно, такі КАІФи не повинні проходити повну процедуру офіційного дозволу, але повинні підлягати реєстрації в державі-члені свого місцезнаходження і повинні, *з-поміж іншого*, надавати своїм компетентним органам актуальну інформацію щодо головних інструментів, торгівлю якими вони провадять, та щодо основних потенційних інвестиційних втрат і найважливіших концентрацій АІФів, якими вони управляють. Проте для того, щоб мати змогу скористатися правами, наданими за цією Директивою, необхідно дозволити таким меншим КАІФам отримувати статус КАІФів, що підлягають процедурі прилучення, передбаченій цією Директивою. Таке звільнення не повинно обмежувати здатність держав-членів встановлювати суворіші вимоги до тих КАІФів, які не надали згоди.

(18) Жоден КАІФ не повинен мати можливість управляти АІФами з ЄС та/чи реалізовувати їх професійним інвесторам у Союзі, якщо йому не було надано офіційний дозвіл згідно з цією Директивою. КАІФ, якому було надано дозвіл згідно з цією Директивою, повинен відповідати умовам для надання

дозволу, встановленим у цій Директиві, за будь-яких обставин.

(19) Щойно це буде дозволено за цією Директивою, КАІФ з третьої країни, що має намір управляти АІФами з ЄС та/чи реалізовувати АІФи у Союзі з паспортом, або КАІФ з ЄС, що має намір управляти АІФами з третьої країни в Союзі з паспортом, повинен також отримати офіційний дозвіл згідно з цією Директивою. Принаймні протягом перехідного періоду держава-член повинна також мати можливість дозволяти КАІФові з третьої країни реалізовувати АІФи з третьої країни в такій державі-члені та дозволяти КАІФові з ЄС реалізовувати АІФи з третьої країни в такій державі-члені за умови виконання мінімальних умов, викладених у цій Директиві.

(20) Залежно від їхньої правової форми, необхідно надати АІФам можливість перебувати на зовнішньому або внутрішньому управлінні. Внутрішнім управлінням АІФами необхідно вважати ситуацію, коли функції управління виконує керівний орган чи будь-який інший внутрішній ресурс АІФу. Якщо правова форма АІФу дозволяє внутрішнє управління та якщо керівний орган АІФу вирішує не призначати зовнішнього КАІФу, АІФ стає також і КАІФом і, таким чином, повинен дотримуватися усіх вимог до КАІФів за цією Директивою та отримати офіційний дозвіл як КАІФ. Проте КАІФ, що є АІФом з внутрішнім управлінням, не може отримати офіційний дозвіл як зовнішній керуючий іншими АІФами. Зовнішнім управлінням АІФом необхідно вважати ситуацію, коли АІФом або від імені АІФу керуючим призначено зовнішню юридичну особу, яка внаслідок такого призначення є відповідальною за управління АІФом. Якщо для управління певним АІФом призначено зовнішній КАІФ, такий КАІФ не повинен вважатися таким, що надає інвестиційну послугу з управління портфелями, як визначено в пункті (9) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, а радше з управління спільним портфелем згідно з цією Директивою.

(21) управління АІФами повинно означати принаймні надання послуг з управління інвестиціями. Отримання єдиним КАІФом, якого призначають відповідно до цієї Директиви, офіційного дозволу провадити управління портфелем повинне завжди бути неможливим без надання при цьому послуг з управління ризиками — і *навпаки*. З дотриманням умов, викладених у цій Директиві, необхідно все ж не перешкоджати залученню КАІФу, який має офіційний дозвіл, до діяльності з адміністрування і реалізації АІФу чи залученню до діяльності, пов'язаної з активами АІФу. Необхідно не перешкоджати зовнішньому КАІФові надавати також послуги з управління портфелями інвестицій з повноваженнями, наданими інвесторами на довірчій основі з урахуванням особливостей кожного клієнта, в тому числі портфелями, що належать пенсійним фондам та установам трудового пенсійного забезпечення, які охоплює Директива Європейського Парламенту і Ради 2003/41/ЄС від 3 червня 2003 року про діяльність та нагляд установ трудового пенсійного забезпечення ⁽⁷⁾, чи надавати непрофільні послуги з інвестиційного дорадництва, відповідального зберігання й адміністрування стосовно паїв інститутів спільного інвестування та отримання і передання доручень. Відповідно до офіційного дозволу, обумовленого Директивою 2009/65/ЄС, зовнішньому КАІФові повинно бути дозволено управляти UCITS.

(22) Необхідно забезпечити, щоб діяльність КАІФів підпадала під контроль за якістю управління. КАІФами необхідно управляти та організовувати таким чином, щоб мінімізувати конфлікти інтересів. Організаційні вимоги, встановлені за цією Директивою, повинні не обмежувати системи і контрольні органи, встановлені в національному законодавстві для реєстрації осіб, які працюють у КАІФі або на нього.

(23) Необхідно передбачити застосування мінімальних вимог до капіталу для забезпечення безперервності та планомірності управління АІФами, що здійснює КАІФ, і покриття потенційного ризику настання професійної відповідальності КАІФів щодо всієї діяльності, що вони провадять, в тому числі управління АІФами в межах делегованих повноважень. КАІФи повинні вільно обирати, чи покривати потенційні ризики професійної відповідальності додатковими власними коштами, чи відповідним страхуванням професійної відповідальності.

(24) Для того, щоб запобігти потенційно негативному впливу недосконало розроблених структур винагороди на розумне управління ризиками і контроль ризикової поведінки осіб, необхідно встановити чіткий обов'язок для КАІФів розробляти і підтримувати для тих категорій персоналу, професійна діяльність яких має матеріальний вплив на профілі ризику АІФів, якими вони управляють, політики і практики винагороди, що є узгодженими з розумним і дієвим управлінням ризиками. Такі категорії персоналу повинні принаймні охоплювати вищу ланку керівництва, осіб, які беруть на себе ризики, осіб, які виконують функції контролю, та будь-якого працівника, який отримує загальну винагороду, що ставить його на той самий щабель винагороди, що і вищу ланку керівництва та осіб, які беруть на себе

⁽⁷⁾ ОВ L 235, 23.09.2003, с. 10.

ризика.

(25) У принципах, що регулюють політики винагороди, повинно бути визнано, що КАІФи можуть застосовувати такі політики у різний спосіб відповідно до їхнього розміру та розміру АІФів, якими вони управляють, їхньої внутрішньої організації та природи, обсягу та складності їхньої діяльності.

(26) Принципи щодо розумних політик винагороди, викладені в Рекомендації Комісії 2009/384/ЄС від 30 квітня 2009 року щодо політик винагороди у секторі фінансових послуг ⁽⁸⁾, є узгодженими з принципами цієї Директиви та доповнюють їх.

(27) Для того, щоб сприяти нагляду за оцінюванням політик і практик винагороди, європейський наглядовий орган (Європейський орган з цінних паперів і ринків), створений відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1095/2010 ⁽⁹⁾ (ESMA), повинен забезпечувати наявність настанов щодо розумних політик винагороди у секторі КАІФу. Європейський наглядовий орган (Європейський орган банківського нагляду), створений відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1093/2010 ⁽¹⁰⁾, повинен допомагати йому у виробленні таких настанов.

(28) Положення про винагороду не повинні перешкоджати повній реалізації фундаментальних прав, гарантованих договорами, зокрема статтею 153(5) ДФЄС (Договору про функціонування ЄС), загальних принципів національного договірної та трудового права, застосовного законодавства щодо прав акціонерів і їх залучення та загальних обов'язків адміністративних і наглядових органів відповідної установи, а також права, у застосовних випадках, соціальних партнерів укладати та вводити в дію колективні договори згідно з національним правом і традиціями.

(29) Надійне та об'єктивне оцінювання вартості активів є вкрай важливим для захисту інтересів інвестора. КАІФи застосовують різні методики та системи для оцінювання вартості активів, залежно від активів і ринків, у які вони переважно інвестують. Доцільно визнавати такі відмінності, однак вимагати від КАІФів в усіх випадках запровадження процедур оцінювання вартості, що дозволять належно оцінювати вартість активів АІФів. Процеси оцінювання вартості активів і розраховування вартості чистих активів повинні бути функційно незалежними від управління портфелем, а політика КАІФу щодо винагороди та інші заходи повинні забезпечувати запобігання конфліктам інтересів і неналежному впливу на працівників. З урахуванням певних умов КАІФи повинні мати можливість призначити зовнішнього оцінювача для виконання функції оцінювання вартості.

(30) З урахуванням суворих обмежень та вимог, у тому числі існування об'єктивних причин, КАІФ повинен мати можливість делегувати виконання деяких своїх функцій від свого імені згідно з цією Директивою для того, щоб підвищити ефективність ведення свого бізнесу. На таких самих умовах необхідно також дозволяти субделегування. Проте КАІФи повинні залишатися відповідальними за належне виконання делегованих функцій і дотримання цієї Директиви за будь-яких обставин.

(31) Суворі обмеження та вимоги щодо делегування завдань КАІФами необхідно застосовувати до делегування функцій управління, викладених у додатку I. Делегування допоміжних завдань, таких як адміністративні чи технічні функції, які виконує КАІФ як частину своїх управлінських завдань, не повинно підлягати спеціальним обмеженням і вимогам, викладеним у цій Директиві.

(32) Останні події підкреслюють вкрай важливу потребу відокремити функції зберігання активів від функцій управління та розмежувати активи інвестора й активи керуючого. Хоча КАІФи управляють АІФами за різними бізнес-моделями та механізмами для, з-поміж іншого, зберігання активів, суттєвим є призначення для виконання депозитарних функцій щодо АІФів депозитарію, відокремленого від КАІФу.

(33) Положення цієї Директиви щодо призначення та завдань депозитарію необхідно застосовувати до всіх АІФів під управлінням КАІФу, що підпадають під дію цієї Директиви, і, таким чином, до всіх бізнес-моделей АІФу. Проте їх необхідно адаптувати до особливостей різних бізнес-моделей. Для деяких бізнес-моделей деякі завдання депозитарію є більш актуальними, ніж для інших, залежно від типу активів, в які інвестують АІФи, і завдань, що пов'язані з такими активами.

(34) Для всіх АІФів, які не мають прав погашення, період реалізації яких становить 5 років з дати початкового інвестування, і які, відповідно до їхньої основної інвестиційної політики, загалом не інвестують в активи, що повинні перебувати на депозитарному зберіганні згідно з цією Директивою, або загалом інвестують в активи емітентів чи незареєстровані на біржі компанії для того, щоб потенційно отримати контроль над такими компаніями згідно з цією Директивою, як-от фонди прямих інвестицій, фонди венчурного капіталу та фонди нерухомості, держави-члени повинні мати можливість дозволяти

⁽⁸⁾ ОВ L 120, 15.05.2009, с. 22.

⁽⁹⁾ ОВ L 331, 15.12.2010, с. 84.

⁽¹⁰⁾ ОВ L 331, 15.12.2010, с. 12.

призначення нотаріуса, юриста, реєстратора або іншого суб'єкта для виконання депозитарної діяльності. У таких випадках функції депозитарію повинні становити частину професійної або комерційної діяльності, у зв'язку з якою призначений суб'єкт підлягає обов'язковій професійній реєстрації, яку визнано законом, або підпадає під дію правових чи регулятивних положень або правил професійної поведінки та може надати достатні фінансові та професійні гарантії для уможливлення дієвої реалізації відповідних депозитарних функцій та виконання зобов'язань, передбачених такими функціями. Це враховує сучасну практику для певних фондів закритого складу. Проте для всіх інших АІФів депозитарій повинен бути кредитною установою, інвестиційною компанією чи іншим суб'єктом, що є дозволим за Директивою 2009/65/ЄС, зважаючи на важливість функції депозитарного зберігання. Тільки для АІФів з третьої країни, депозитарієм також може бути кредитна установа чи будь-який інший суб'єкт того ж виду, що і суб'єкти, про які йдеться у цій преамбулі, допоки він підлягає дійсному пруденційному регулюванню і нагляду, які мають таку саму силу, як право Союзу, і мають дійсну чинність.

(35) Зареєстрований офіс або філію депозитарію слід розташовувати в тій самій країні, що й АІФ. АІФ з третьої країни повинен мати можливість засновувати депозитарій у відповідній третій країні тільки за виконання певних додаткових умов. На підставі критеріїв, викладених у делегованих актах, Комісія повинна мати повноваження ухвалювати імплементаційні інструменти, зазначаючи, що пруденційне регулювання і нагляд у третій країні мають таку саму силу, як право Союзу, і мають дійсну чинність. Крім того, у випадку, коли компетентні органи не дійшли згоди щодо правильного застосування інших додаткових умов, необхідно застосовувати процедуру посередництва, викладену в статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010. Як альтернатива, для АІФів з третьої країни необхідно забезпечити також можливість створення депозитарію у державі-члені свого місцезнаходження чи в референтній державі-члені КАІФу, що управляє АІФом.

(36) Комісію закликають вивчати можливості висунення відповідної горизонтальної законодавчої пропозиції, що роз'яснює обов'язки та відповідальність депозитарію і регулює право депозитарію в одній державі-члені на надання своїх послуг у іншій державі-члені.

(37) Депозитарій повинен відповідати за належний моніторинг грошових потоків АІФу і, зокрема, за забезпечення коректного віднесення грошових коштів інвестора і коштів, що належать або АІФові, або КАІФові, що діє від імені АІФу, на рахунки, відкриті на ім'я АІФу або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, або на ім'я депозитарію, що діє від імені АІФу з метою відповідального зберігання активів АІФу, в тому числі депозитарне зберігання фінансових інструментів, які можна зареєструвати на рахунок фінансових інструментів, відкритому в облікових книгах депозитарію, та всіх фінансових інструментів, які можна фізично передати депозитарію, і за верифікацію перебування у власності АІФу чи КАІФу від імені АІФу всіх інших активів. Коли депозитарій забезпечує віднесення грошових коштів інвестора на готівкові рахунки, він повинен враховувати принципи, викладені в статті 16 Директиви Комісії 2006/73/ЄС від 10 серпня 2006 року про імплементацію Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС щодо організаційних вимог до інвестиційних фірм і умов діяльності для них, а також термінів, означених для цілей такої Директиви ⁽¹¹⁾.

(38) Депозитарій повинен діяти чесно, добросовісно, професійно, незалежно та в інтересах АІФу або інвесторів АІФу.

(39) У депозитарія повинна бути можливість делегувати відповідальне зберігання активів третій особі, яка, в свою чергу, повинна мати можливість делегувати таку функцію. Проте делегування і субделегування повинні бути об'єктивно обґрунтованими та відповідати суворим вимогам щодо відповідності третьої особи, якій доручено делеговану функцію, та щодо належних умінь, старанності та сумлінності, які повинен застосовувати депозитарій для вибору, призначення та перегляду такої третьої особи.

(40) Третя особа, якій делегують зберігання активів, повинна мати можливість вести спільний окремий рахунок для кількох АІФів, так званий «спільний рахунок».

(41) Уповноваження оператора системи ведення операцій з цінними паперами на депозитарне зберігання активів, що відповідає цілям Директиви Європейського Парламенту і Ради 98/26/ЄС від 19 травня 1998 року про завершеність операцій у платіжних системах і системах ведення операцій з цінними паперами ⁽¹²⁾, чи уповноваження систем ведення операцій з цінними паперами третьої країни на надання подібних послуг не повинно вважатися делегуванням функцій депозитарного зберігання.

⁽¹¹⁾ ОВ L 241, 02.09.2006, с. 26.

⁽¹²⁾ ОВ L 166, 11.06.1998, с. 45.

(42) Суворі обмеження та вимоги, яким підлягає делегування завдань депозитарієм, необхідно застосовувати щодо делегування його конкретних функцій як депозитарію, зокрема моніторингу грошового потоку, відповідального зберігання активів і функцій нагляду. Делегування допоміжних завдань, що пов'язані з його депозитарною діяльністю, як-от адміністративними чи технічними функціями, що їх депозитарій виконує під час своєї депозитарної діяльності, не підлягає спеціальним обмеженням і вимогам, викладеним у цій Директиві.

(43) Ця Директива також враховує той факт, що багато АІФів, зокрема хедж-фонди, наразі вдаються до послуг первинного брокера. Ця Директива забезпечує збереження для АІФів можливості вдаватися до послуг первинних брокерів. Проте жоден первинний брокер не повинен бути призначений депозитарієм, за винятком випадків, коли він відокремив виконання ним депозитарних функцій функційно та ієрархічно від своїх завдань як первинного брокера, і при цьому належним чином здійснюється ідентифікація конфліктів інтересів, управління ними та повідомлення про них інвесторів АІФу, оскільки первинні брокери діють як контрагенти АІФів і тому не можуть водночас діяти в найкращих інтересах АІФу, як вимагається від депозитарію. Депозитарії повинні мати можливість делегувати завдання з депозитарного зберігання одному або більше первинним брокерам чи іншим третім особам. Крім делегованих завдань з депозитарного зберігання, необхідно дозволити первинним брокерам надавати АІФові послуги первинного брокерування. Такі послуги первинного брокера не повинні становити частину домовленості щодо делегування.

(44) Депозитарій повинен відповідати за втрати, які несуть КАІФ, АІФ та інвестори. У цій Директиві розмежовано втрату фінансових інструментів на депозитарному зберіганні та будь-які інші втрати. У разі втрати, що не є втратою фінансових інструментів на депозитарному зберіганні, депозитарій повинен нести відповідальність у випадку наявності умислу або недбалості. Якщо депозитарій утримує активи на депозитарному зберіганні і при цьому такі активи втрачено, відповідальність покладесться на депозитарія, за винятком випадків, коли він зможе довести, що втрата виникла внаслідок настання зовнішньої події поза межами його розумного контролю, наслідків якої не можна було б уникнути попри вжиття усіх розумних зусиль, спрямованих на це. У цьому контексті депозитарій повинен, наприклад, не мати можливості покликатися на внутрішні ситуації, такі як акт шахрайства працівника, з метою зняття з себе відповідальності.

(45) Якщо депозитарій делегує завдання з депозитарного зберігання, а фінансові інструменти, що перебувають на депозитарному зберіганні у третьої особи, втрачено, відповідальність повинна бути покладена на депозитарія. Проте, якщо депозитарій має явний дозвіл на зняття з себе відповідальності на підставі договірного передання такої відповідальності такій третій особі відповідно до письмової угоди між депозитарієм і АІФом чи КАІФом, що діє від імені АІФу, за якою таке зняття є об'єктивно обґрунтованим, і якщо третю особу може бути притягнуто до відповідальності за втрату на підставі угоди між депозитарієм і третьою особою, депозитарій повинен мати можливість зняти з себе відповідальність, якщо він може довести, що він задіяв належні вміння, старанність та сумлінність і що конкретні вимоги щодо делегування виконано. Шляхом установа вимоги договірного передання відповідальності третій особі ця Директива має на меті надати такій угоді зовнішньої дії, що зробить третю особу безпосередньо відповідальною перед АІФом або інвесторами АІФу за втрату фінансових інструментів на депозитарному зберіганні.

(46) Крім того, якщо право третьої країни вимагає, щоб певні фінансові інструменти перебували на депозитарному зберіганні у місцевого суб'єкта, але немає жодного місцевого суб'єкта, який би відповідав усім вимогам щодо делегування депозитарних функцій, депозитарій повинен мати можливість зняти з себе відповідальність за умови, що: правила чи установчі документи відповідного АІФу чітко передбачають таке зняття відповідальності; інвесторів належним чином повідомили про таке зняття та обставини, що обґрунтовують зняття, до здійснення ними інвестування; АІФ чи КАІФ від імені АІФу доручив депозитарію делегувати зберігання таких фінансових інструментів місцевому суб'єкту; є письмова угода між депозитарієм і АІФом чи КАІФом, що діє від імені АІФу, у якій чітко передбачено таке зняття; та є письмова угода між депозитарієм і третьою особою, за якою відповідальність депозитарію чітко передано такій третій особі та надано можливість АІФові чи КАІФові, що діє від імені АІФу, подати позовну заяву проти третьої особи щодо втрати фінансових інструментів чи депозитарію подати таку позовну заяву від їхнього імені.

(47) Ця Директива не повинна обмежувати будь-які майбутні законодавчі інструменти щодо депозитарію в Директиві 2009/65/ЄС, оскільки UCITS та АІФи відрізняються як інвестиційними стратегіями, яких вони дотримуються, так і типом інвесторів, на яких вони зорієнтовані.

(48) КАІФ повинен щодо кожного з АІФів з ЄС, якими він управляє, і кожного з АІФів, яких він реалізує в Союзі, надавати щорічний звіт за кожен фінансовий рік не пізніше ніж через 6 місяців після

завершення фінансового року згідно з цією Директивою. 6-місячний період не повинен обмежувати право держав-членів установлювати коротший період.

(49) З огляду на те, що КАІФ має можливість скористатись фінансовим важелем (левериджем) і, за певних умов, посилювати накопичення системного ризику чи невпорядкованість ринків, необхідно вводити особливі вимоги до КАІФів, що використовують леверидж. Інформацію, необхідну для виявлення таких ризиків, моніторингу їх та реагування на них, не було зібрано в узгоджений спосіб на території всього Союзу та не було розповсюджено між державами-членами з метою визначення потенційних джерел ризику для стабільності фінансових ринків у Союзі. Щоб виправити ситуацію, необхідно застосувати особливі вимоги до КАІФів, що на рівні АІФу використовують леверидж у значних масштабах. Такі КАІФи зобов'язані розкривати інформацію щодо загального рівня використовуваного левериджу, левериджу, що виникає внаслідок запозичення грошових засобів чи цінних паперів, і левериджу, що виникає внаслідок інвестування в похідні фінансові інструменти, повторного використання активів і основних джерел левериджу в їхніх АІФах. Інформацією, яку отримали компетентні органи, необхідно обмінюватися з іншими органами в Союзі, ESMA та Європейською радою із системних ризиків (ESRB), створеною на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1092/2010 від 24 листопада 2010 року про макропруденційний нагляд Європейського Союзу за фінансовою системою та про створення Європейської ради із системних ризиків ⁽¹³⁾ з метою сприяти колективному аналізу впливу левериджу АІФів, якими управляють КАІФи, на фінансову систему в Союзі, а також спільному реагуванню. Якщо один або більше АІФів, якими управляє КАІФ, потенційно можуть становити істотне джерело ризику невиконання контрагентом обов'язків для кредитної установи чи інших системно значущих установ у інших державах-членах, таку інформацію також необхідно донести до відповідних органів.

(50) Щоб забезпечити належне оцінювання ризиків, які виникають через використання левериджу КАІФом стосовно АІФів, якими він управляє, КАІФ повинен довести, що межі використання левериджу для кожного АІФу, яким він управляє, є розумними та що він дотримується таких обмежень за будь-яких обставин. Якщо під загрозу може бути поставлена стабільність і доброчесність фінансової системи, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні мати можливість накладати обмеження на рівень левериджу, який КАІФ може використовувати в АІФах під його управлінням. Необхідно інформувати ESMA та ESRB про будь-які заходи, вжиті у цьому зв'язку.

(51) Також вважається за необхідне дозволяти ESMA, після врахування рекомендації ESRB, встановлювати, що леверидж, який використовує КАІФ або група КАІФів, створює істотний ризик для стабільності та доброчесності фінансової системи, та надавати рекомендації компетентним органам із зазначенням заходів із виправлення ситуації, яких необхідно вжити.

(52) Необхідно забезпечити, щоб компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу, компанії, за якими здійснюють контроль АІФи, якими управляє КАІФ, та працівники таких компаній отримували певну інформацію, необхідну таким компаніям для оцінювання того, як такий контроль вплине на їхню ситуацію.

(53) Якщо КАІФи управляють АІФами, що здійснюють контроль за емітентом, акції якого допущено до торгів на регульованому ринку, інформацію загалом необхідно розкривати згідно з Директивою Європейського Парламенту і Ради 2004/25/ЄС від 21 квітня 2004 року про пропозиції щодо поглинання ⁽¹⁴⁾ і Директивою Європейського Парламенту і Ради 2004/109/ЄС від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог до прозорості щодо інформації про емітентів, цінні папери яких допущено до торгів на регульованому ринку ⁽¹⁵⁾. Необхідно застосовувати спеціальні вимоги до КАІФів, що управляють АІФами, які здійснюють контроль над незареєстрованою на біржі компанією. Щоб забезпечити прозорість щодо контрольованої компанії, необхідно застосовувати посилені вимоги до прозорості, розкриття інформації та звітування. Крім того, щорічні звіти відповідного АІФу необхідно доповнювати інформацією про контрольовану компанію, або таку додаткову інформацію необхідно включати до щорічного звіту контрольованої компанії. Таку інформацію необхідно надавати представникам працівників або, за їх відсутності, самим працівникам, а також інвесторам відповідного АІФу.

(54) У випадках, коли АІФи отримують контроль над деякими компаніями згідно з цією Директивою, до працівників таких компаній застосовують особливі інформаційні вимоги. Проте в більшості випадків КАІФ не має контролю над АІФом, якщо це не АІФ з внутрішнім управлінням. Крім того, не існує, відповідно до загальних принципів корпоративного права, прямого зв'язку між акціонерами та представниками працівників або, за їх відсутності, самими працівниками. З таких причин жодні вимоги

⁽¹³⁾ ОВ L 331, 15.12.2010, с. 1.

⁽¹⁴⁾ ОВ L 142, 30.04.2004, с. 12.

⁽¹⁵⁾ ОВ L 390, 31.12.2004, с. 38.

щодо безпосереднього інформування представників працівників або, за їх відсутності, самих працівників не можуть бути застосовані згідно з цією Директивою до акціонера чи його керуючого, а саме АІФу та КАІФу. Що стосується вимог стосовно інформування таких представників працівників або, за їх відсутності, самих працівників, ця Директива повинна передбачати обов'язок відповідного КАІФу докладати всіх можливих зусиль для забезпечення того, щоб рада директорів відповідної компанії розкривала відповідну інформацію представникам працівників або, за їх відсутності, самим працівникам.

(55) Комісію закликають вивчити потребу внесення і можливості внесення змін і доповнень до вимог до інформації та її розкриття, застосованих у випадках контролю над незареєстрованими на біржі компаніями або емітентами, передбаченими в цій Директиві, на загальному рівні, незалежно від типу інвестора.

(56) Якщо КАІФ управляє одним або більше АІФами, які набувають контроль над незареєстрованою на біржі компанією, КАІФ повинен надати компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження інформацію щодо фінансування придбання. Такий обов'язок надавати інформацію щодо фінансування також стосується КАІФу, якщо він управляє АІФами, що набувають контроль над емітентом акцій, які допущено до торгів на регульованому ринку.

(57) Якщо КАІФ управляє одним або більше АІФами, що набувають контроль над незареєстрованою на біржі компанією, або емітентом, необхідно протягом дворічного періоду після набуття АІФами контролю над компанією, по-перше, не дозволяти КАІФові сприяти будь-якому розподілу, зменшенню капіталу, погашенню акцій і/або придбанню власних акцій компанією згідно з цією Директивою, підтримувати таке або надавати вказівки щодо такого; по-друге, щоб, доки КАІФ уповноважений голосувати від імені АІФів на засіданнях керівних органів компанії, він не голосував на користь розподілу, зменшення капіталу, погашення акцій і/або придбання власних акцій компанією згідно з цією Директивою; та по-третє, щоб у будь-якому разі, КАІФ докладав усіх зусиль для запобігання розподілу, зменшенню капіталу, погашенню акцій і/або придбанню власних акцій компанією згідно з цією Директивою. Під час транспозиції цієї Директиви в національне право держави-члени повинні враховувати регулятивну ціль положень секції 2 глави V цієї Директиви і звертати належну увагу у цьому контексті на потребу забезпечення рівних умов діяльності для АІФів з ЄС і АІФів з третьої країни під час набуття контролю над компаніями, які засновано в Союзі.

(58) Вимоги до нотифікації та розкриття та конкретні запобіжні заходи проти розпродажу активів у разі контролю над незареєстрованою на біржі компанією або емітентом повинні підпадати під дію загального винятку для контролю над малими і середніми підприємствами та слугувати механізмом спеціального призначення для цілей придбання нерухомості, володіння або управління нею. Крім того, такі вимоги не мають на меті оприлюднення внутрішньої інформації, що б поставило КАІФ в невідгідне положення *порівняно* з потенційними конкурентами, такими як фонди суверенного добробуту, чи конкурентами, які можуть прагнути витіснити компанію, яку поглинають, з бізнесу шляхом використання інформації на свою користь. Обов'язки повідомляти та розкривати інформацію необхідно, таким чином, застосовувати відповідно до умов і обмежень щодо конфіденційної інформації, викладених у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2002/14/ЄС від 11 березня 2002 року про встановлення загальних рамок для інформування та консультування працівників у Європейському Співтоваристві ⁽¹⁶⁾, та без обмеження Директив 2004/25/ЄС і 2004/109/ЄС. Це означає, що держави-члени повинні забезпечити, щоб в рамках обмежень і умов, установлених національним правом, представників працівників і будь-кого, хто їм допомагає, не уповноважували розкривати працівникам і третім особам будь-яку інформацію, яка впливає на законні інтереси компанії та конфіденційність надання якої чітко обумовлена. Проте держави-члени повинні мати можливість уповноважувати представників працівників і будь-кого, хто їм допомагає, передавати конфіденційну інформацію працівникам і третім особам, зв'язаним зобов'язанням дотримуватися конфіденційності. Держави-члени повинні забезпечувати, щоб відповідні КАІФи не вимагали повідомлення інформації радою директорів представникам працівників або, якщо такі відсутні, самим працівникам, якщо характер такої інформації є таким, що, згідно з об'єктивними критеріями, завдасть серйозної шкоди функціонуванню їхньої компанії або обмежуватиме його. Вимоги до нотифікації і розкриття та конкретні запобіжні заходи проти розпродажу активів необхідно також застосовувати без обмеження будь-яких суворіших правил, ухвалених державами-членами.

(59) У цій Директиві також встановлено умови, відповідно до яких КАІФи з ЄС можуть реалізовувати паї чи акції АІФів з ЄС професійним інвесторам у Союзі. Таку реалізацію слід дозволяти КАІФам з ЄС тільки за умови, що КАІФ дотримується цієї Директиви і реалізацію здійснюють із застосуванням

⁽¹⁶⁾ ОВ L 80, 23.03.2002, с. 29.

паспорта, при чому зазначене не впливає на право КАІФів, розмір яких не сягає порогових рівнів, передбачених у цій Директиві, реалізовувати АІФи. У держав-членів повинна бути можливість дозволяти КАІФам, розмір яких не сягає таких порогових рівнів, реалізовувати АІФи з дотриманням національних положень.

(60) Необхідно забезпечувати можливість реєстрації паїв або акцій АІФу на регульованому ринку в Союзі, чи пропонування або розміщення їх третіми особами, що діють від імені КАІФу, тільки у певній державі-члені за умови, що самому КАІФові, який управляє АІФом, дозволено реалізовувати паї або акції АІФу у такій державі-члені. Крім того, інше національне право і право Союзу, таке як Директива Європейського Парламенту і Ради 2003/71/ЄС від 4 листопада 2003 року про проспекти, що підлягають опублікуванню під час пропонування цінних паперів громадськості або допущення їх до торгів⁽¹⁷⁾, і Директива 2004/39/ЄС, також можуть регулювати розподіл АІФів серед інвесторів у Союзі.

(61) Багато КАІФів з ЄС наразі управляють АІФами з третьої країни. Доцільно дозволити КАІФам з ЄС з офіційними дозволами управляти АІФами з третьої країни без їх реалізації в Союзі та без установлення для них суворих вимог як до депозитарію та вимог щодо щорічного звіту, передбачених у цій Директиві, оскільки такі вимоги включено з метою захисту інвесторів Союзу.

(62) Після набуття чинності делегованим актом, який ухвалила Комісія у цьому зв'язку, що, як правило, враховуючи рекомендацію ESMA, відбувається через 2 роки після завершення строку, передбаченого для транспозиції цієї Директиви, КАІФи з ЄС з офіційними дозволами, що мають намір реалізовувати АІФи з третьої країни професійним інвесторам у державі-члені свого місцезнаходження та/чи інших державах-членах, слід дозволити здійснення такої діяльності з паспортом остільки, оскільки вони дотримуються цієї Директиви. Таке право повинно підпадати під дію процедур нотифікації та умов щодо третьої країни АІФу з такої країни.

(63) Протягом перехідного періоду, що, як правило, враховуючи рекомендацію ESMA, завершується ухваленням делегованого акту через 3 роки після запровадження паспорта для КАІФів з третьої країни, відповідні держави-члени повинні дозволяти також і КАІФам з ЄС, що мають намір реалізовувати АІФи з третьої країни в певних державах-членах, але без паспорта, здійснювати таку реалізацію, проте тільки за умови, що вони дотримуються цієї Директиви, за винятком вимог до депозитарію. Такі КАІФи з ЄС повинні, однак, забезпечувати призначення одного або більше суб'єктів для виконання обов'язків депозитарію. Крім того, з метою контролю системних ризиків та відповідно до міжнародних стандартів необхідно забезпечити наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третьої країни, для того, щоб забезпечити ефективний обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою. Домовленості про співпрацю не повинні використовуватись як бар'єр для запобігання реалізації АІФів з третьої країни у державі-члені. Крім того, третя країна, в якій засновано АІФ з третьої країни, повинна бути поза списком некооперативних країн і територій Групи з розроблення фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF).

(64) Після набуття чинності делегованим актом, який ухвалила Комісія у цьому зв'язку, що, як правило, враховуючи рекомендацію ESMA, відбувається через 2 роки після завершення строку, виділеного на транспозицію цієї Директиви, основним принципом цієї Директиви повинно бути те, що КАІФ з третьої країни користується правами, наданими цією Директивою, такими як реалізація паїв чи акцій АІФів на території Союзу з паспортом, за умови дотримання ним цієї Директиви. Це повинно забезпечувати рівні умови діяльності для КАІФів з ЄС і КАІФів з третьої країни. Таким чином, у цій Директиві передбачено надання офіційних дозволів, застосованих до КАІФів з третьої країни, що стане застосовним після набуття чинності делегованим актом, ухваленим Комісією у цьому зв'язку. Щоб забезпечити дотримання такої відповідності, компетентні органи держави-члени повинні в обов'язковому порядку забезпечити дотримання цієї Директиви. Для таких КАІФів з третьої країни компетентними наглядовими органами повинні бути компетентні органи референтної держави-члени, як визначено у цій Директиві.

(65) Таким чином, якщо КАІФ з третьої країни має намір управляти АІФами з ЄС і/або реалізовувати АІФи в Союзі з паспортом, необхідно також вимагати від нього дотримання цієї Директиви так, щоб на нього розповсюджувалися ті самі обов'язки, що й на КАІФів з ЄС. За дуже виняткових обставин, якщо та тією мірою, якою дотримання положення цієї Директиви є несумісним з дотриманням законодавства, під дію якого підпадає КАІФ з третьої країни чи АІФ з третьої країни, який реалізують у Союзі, КАІФ з третьої країни повинен мати можливість бути звільненим від зобов'язання дотримуватися відповідного

⁽¹⁷⁾ ОВ L 345, 31.12.2003, с. 64.

положення цієї Директиви, якщо він може довести, що: неможливо поєднувати дотримання положення цієї Директиви з дотриманням обов'язкового положення в законодавстві, під дію якого підпадає КАІФ з третьої країни чи АІФ з третьої країни, який реалізують в Союзі; право, під дію якого підпадає КАІФ з третьої країни чи АІФ з третьої країни, передбачає рівнозначне правило, що має таку саму регулятивну ціль і пропонує такий самий рівень захисту для інвесторів відповідного АІФу; при цьому КАІФ з третьої країни чи АІФ з третьої країни дотримується такого рівнозначного правила.

(66) Крім того, КАІФ з третьої країни, який має намір управляти АІФами з ЄС і/або реалізовувати АІФи у Союзі з паспортом, повинен дотримуватися певної процедури отримання офіційного дозволу і певних конкретних вимог щодо третьої країни КАІФу з такої країни та, у відповідних випадках, третьої країни АІФу з такої країни.

(67) ESMA повинен надавати рекомендацію щодо визначення референтної держави-члена та, за необхідності, звільнення від вимог, що стосується сумісності з рівнозначним правилом. Необхідно застосовувати спеціальні вимоги щодо обміну інформацією між компетентними органами референтної держави-члена та компетентними органами держав-членів ведення управління АІФом. Крім того, необхідно застосовувати процедуру посередництва, передбачену в статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, у разі незгоди між компетентними органами держав-членів щодо визначення референтної держави-члена, застосування звільнення від вимог у разі несумісності дотримання цієї Директиви з дотриманням рівнозначних правил третьої країни та оцінювання щодо виконання конкретних вимог до третьої країни КАІФу з такої країни та, у відповідних випадках, третьої країни АІФу з такої країни.

(68) ESMA повинен на щорічній основі здійснювати колегіально-аналітичне оцінювання наглядової діяльності компетентних органів стосовно надання ними офіційних дозволів КАІФам з третьої країни та здійсненням ними нагляду за такими КАІФами з метою подальшого підвищення узгодженості результатів нагляду, згідно зі статтею 30 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

(69) Протягом перехідного періоду, що, як правило, враховуючи рекомендацію ESMA, завершується ухваленням делегованого акту через 3 роки після запровадження паспорту для КАІФів з третьої країни, відповідні держави-члени повинні дозволяти КАІФу з третьої країни, що має намір реалізовувати АІФи лише у певних державах-членах і без такого паспорта, здійснювати таку діяльність, проте тільки за умови, що виконано певні мінімальні умови. На такі КАІФи з третьої країни повинні розповсюджуватися, принаймні, правила, подібні до застосованих до КАІФів з ЄС, що управляють АІФами з ЄС, щодо розкриття інформації інвесторам. Для того, щоб сприяти моніторингу системного ризику, на такі КАІФи з третьої країни повинні розповсюджуватися обов'язки із звітування *перед* компетентними органами держави-члена, в якій відбувається реалізація АІФів. Таким чином, такі КАІФи повинні дотримуватися вимог щодо прозорості, що встановлено в цій Директиві, та обов'язків КАІФів, що управляють АІФами, що набувають контроль над незареєстрованими на біржі компаніями та емітентами. Крім того, з метою контролю системних ризиків та відповідно до міжнародних стандартів необхідно забезпечити наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами держав-членів, у яких реалізують АІФи, у застосованих випадках, компетентними органами відповідних АІФів з ЄС і наглядовими органами третьої країни, у якій засновано КАІФ з третьої країни і, у застосованих випадках, наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третьої країни, щоб забезпечити ефективний обмін інформацією, що дає змогу компетентним органам відповідних держав-членів виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою. Домовленості про співпрацю не слід використовувати як бар'єр для запобігання реалізації в державі-члені фондів з третьої країни. І останнє, третя країна, в якій засновано КАІФ з третьої країни або АІФ з третьої країни, повинна бути поза списком некооперативних країн і територій, що його укладає FATF.

(70) Ця Директива не повинна впливати на поточну ситуацію, за якої професійний інвестор, заснований в Союзі, може інвестувати в АІФи за своєю власною ініціативою незалежно від того, де засновано КАІФ і/або АІФ.

(71) Держави-члени повинні мати можливість надавати дозвіл на реалізацію всіх або певних типів АІФів, якими управляють КАІФи, дрібним інвесторам на своїй території. Якщо держава-член дозволяє реалізацію певних типів АІФу, держава-член, щоб визначити, чи необхідно розглядати конкретний АІФ як тип АІФу, що може бути реалізований дрібним інвестором на її території, повинна здійснювати оцінювання на індивідуальній основі. Без обмеження інших застосованих інструментів права Союзу держави-члени повинні в таких випадках мати змогу накладати суворіші вимоги на АІФи і КАІФи як передумову для реалізації дрібним інвестором, ніж у випадку АІФів, що їх реалізують професійним інвестором на їхній території, незалежно від того, чи такі АІФи реалізують усередині країни, чи на транскордонній основі. Якщо держава-член дозволяє реалізацію АІФів дрібним інвесторам на своїй території, така можливість повинна бути доступна незалежно від держави-члена, в якій засновано КАІФ,

що управляє АІФами, і держави-члени повинні не вводити суворіші чи додаткові вимоги до АІФів з ЄС, що засновані в іншій державі-члені та реалізують на транскордонній основі, аніж до АІФів, що реалізують усередині країни. Крім того, КАІФи, інвестиційні компанії з офіційними дозволами за Директивою 2004/39/ЄС та кредитні установи з офіційними дозволами за Директивою 2006/48/ЄС, що надають інвестиційні послуги роздрібним клієнтам, повинні враховувати будь-які додаткові вимоги під час оцінювання того, чи є певний АІФ прийнятним або придатним для індивідуального роздрібною клієнта або чи є він як фінансовий інструмент складним, чи нескладним.

(72) Необхідно роз'яснити повноваження і обов'язки компетентних органів, відповідальних за імплементацію цієї Директиви, та посилити механізми, необхідні для забезпечення дієвої транскордонної співпраці у сфері нагляду. За певних обставин компетентні органи держав-членів ведення управління КАІФом повинні мати можливість уживати безпосередніх заходів для здійснення нагляду за дотриманням положень, за які вони відповідають. Щодо інших положень компетентним органам держав-членів ведення діяльності повинно за певних обставин бути дозволено клопотати про вжиття компетентними органами держави-члена місцезнаходження заходів та втручатися, якщо жодних таких заходів не вжито.

(73) У цій Директиві передбачено загальну координаційну роль для ESMA та можливість застосування зобов'язальних процедур посередництва під головуванням ESMA для врегулювання суперечок між компетентними органамими.

(74) ESMA повинен розробляти проекти регулятивних технічних стандартів щодо змісту домовленостей про співпрацю, які повинні укласти держава-член місця знаходження чи референтна держава-член КАІФу і відповідні наглядові органи третьої країни, та щодо процедур обміну інформацією. Проекти регулятивних технічних стандартів повинні забезпечувати надання на підставі таких домовленостей про співпрацю всієї необхідної інформації для надання компетентним органам держав-членів місцезнаходження і держав-членів ведення діяльності можливості здійснювати свої наглядові та слідчі повноваження за цією Директивою. ESMA також повинен сприяти у переговорах щодо домовленостей про співпрацю та їх укладенні. Наприклад, ESMA повинен мати можливість виконувати цю роль шляхом забезпечення стандартного формату для таких домовленостей про співпрацю.

(75) Держави-члени повинні встановлювати правила щодо санкцій, застосованих щодо порушень цієї Директиви, та забезпечувати їх виконання. Санкції повинні бути дієвими, пропорційними та стримувальними.

(76) Ця Директива поважає фундаментальні права та дотримується принципів, визнаних, зокрема, в Договорі про функціонування Європейського Союзу та Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу (Хартія), зокрема право на захист персональних даних, визнане в статті 16 Договору про функціонування Європейського Союзу та в статті 8 Хартії. Будь-який обмін інформацією або її передання компетентні органи повинні здійснювати відповідно до правил передавання персональних даних, як встановлено в Директиві Європейського Парламенту і Ради 95/46/ЄС від 24 жовтня 1995 року про захист фізичних осіб стосовно опрацювання персональних даних і про вільний рух таких даних ⁽¹⁸⁾. Будь-який обмін інформацією або її передання ESMA повинен здійснювати відповідно до правил передавання персональних даних, як встановлено в Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 45/2001 від 18 грудня 2000 року про захист фізичних осіб стосовно опрацювання персональних даних установами та органами Співтовариства і про вільний рух таких даних ⁽¹⁹⁾, які повинні бути повністю застосовні щодо опрацювання персональних даних для цілей цієї Директиви.

(77) Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови для імплементації цієї Директиви, необхідно наділити Комісію виконавчими повноваженнями. Здійснення таких повноважень повинно відповідати Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил та загальних принципів щодо механізмів здійснення державами-членами контролю за реалізацією Комісією виконавчих повноважень ⁽²⁰⁾.

(78) Комісію необхідно наділити повноваженням ухвалювати делеговані акти згідно зі статтею 290 Договору про функціонування ЄС, якщо це чітко передбачено у цій Директиві. Зокрема, Комісію необхідно наділити повноваженням ухвалювати делеговані акти для визначення методів левериджу, як визначено у цій Директиві, в тому числі будь-яких фінансових і/або правових структур за участі третіх осіб, які перебувають під контролем відповідного АІФу, якщо такі структури розроблено спеціально для

⁽¹⁸⁾ ОВ L 281, 23.11.1995, с. 31.

⁽¹⁹⁾ ОВ L 8, 12.01.2001, с. 1.

⁽²⁰⁾ ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13.

прямого чи опосередкованого створення левериджу на рівні АІФу. Зокрема для фондів прямих інвестицій і фондів венчурного капіталу це означає, що леверидж, що існує на рівні портфельної компанії, не призначений для залучення, коли йдеться про такі фінансові або правові структури.

(79) Необхідно також ухвалювати делеговані акти, щоб обумовити, як розраховувати пороги для спрощеного режиму та як працювати з КАІФами, вартість активів під управлінням яких, у тому числі будь-яких активів, набутих шляхом використання левериджу, в один і той самий календарний рік час від часу перевищує відповідний пороговий рівень або знижується за такий рівень; щоб обумовити обов'язки щодо реєстрації КАІФів, що знаходяться нижче порогових рівнів, і щодо надання інформації для дієвого моніторингу системного ризику, а також обов'язок таких КАІФів повідомляти відповідні компетентні органи, якщо вони більше не виконують умови застосування спрощеного режиму.

(80) Необхідно також ухвалювати делеговані акти для роз'яснення методів левериджу, у тому числі будь-яких фінансових і/або правових структур з залученням третіх осіб, що знаходяться під контролем відповідного АІФу, а також методу розрахування левериджу; для зазначення ризиків, які повинні покривати додаткові власні кошти чи страхове покриття професійної відповідальності, умов встановлення відповідності додаткових власних коштів або страхового покриття професійної відповідальності та способу визначення поточних коригувань додаткових власних коштів або страхового покриття професійної відповідальності. Необхідно також ухвалювати делеговані акти для визначення критеріїв, які повинні використовувати компетентні органи, щоб оцінити виконання КАІФами їхніх обов'язків щодо ведення ними бізнесу, їхнього обов'язку діяти в найкращих інтересах АІФів або інвесторів АІФів, якими вони управляють, та доброчесності ринку; мати та результативно використовувати ресурси і процедури, що необхідні для належного провадження їхньої комерційної діяльності; вживати всіх розумних заходів для уникнення конфліктів інтересів і, за умови невідворотності таких конфліктів, установа таких конфліктів інтересів, управління ними, їх моніторингу і, у застосовних випадках, розкриття їх з метою запобігання їх негативному впливу на інтереси АІФів і їхніх інвесторів та забезпечення справедливого поводження з АІФами, якими вони управляють; дотримуватися всіх регулятивних вимог, застосовних щодо ведення їхньої комерційної діяльності з метою сприяння найкращим інтересам АІФів чи інвесторів АІФів, якими вони керують, та доброчесності ринку; та справедливо ставитися до всіх інвесторів АІФу.

(81) Необхідно також ухвалювати делеговані акти для визначення типу конфліктів інтересів, які повинні встановити КАІФи, а також розумних кроків, вжиття яких очікується від КАІФів у межах структур і організаційних та адміністративних процедур для виявлення конфліктів інтересів, запобігання їм, управління ними, їх моніторингу та розкриття. Необхідно також ухвалювати делеговані акти для встановлення служб управління ризиками, які необхідно застосовувати; відповідної частоти перегляду системи управління ризиками; способу функційного й ієрархічного відокремлення служби управління ризиками від операційних підрозділів, у тому числі служби управління портфелем; конкретних запобіжних заходів проти конфліктів інтересів; і вимоги до управління ризиками, які повинні виконувати КАІФи. Необхідно також ухвалювати делеговані акти для визначення систем і процедур управління ліквідністю, які повинні застосовувати КАІФи, а також узгодження інвестиційної стратегії, профілю ліквідності і політики погашення. Необхідно також ухвалювати делеговані акти для визначення вимог, яких повинні дотримуватися оригінатори, спонсори або первинні кредитори інструментів сек'юритизації для того, щоб КАІФові було дозволено інвестувати в такі інструменти, видані після 1 січня 2011 року.

(82) Необхідно також ухвалювати делеговані акти для встановлення вимог, яких повинні дотримуватися КАІФи під час інвестування в такі інструменти сек'юритизації; визначення адміністративних процедур і процедур ведення обліку, механізмів контролю й забезпечення для опрацювання електронних даних і належних механізмів внутрішнього контролю; визначення процедур для належного оцінювання вартості активів і розрахування вартості чистих активів на пай або акцію АІФу, професійних гарантій, які повинен мати змогу надати зовнішній оцінювач, і частоти оцінювання вартості, розрахованої для АІФів відкритого типу.

(83) Необхідно також ухвалювати делеговані акти для визначення умов, на яких необхідно ухвалювати делегування функцій КАІФові, і умов, на яких КАІФ делегував свої функції такою мірою, що він став суто формальним суб'єктом і його більше не можна вважати керуючим АІФу; що стосується депозитаріїв, для визначення критеріїв, що дозволяють оцінити, чи пруденційне регулювання і нагляд третіх країн, у яких засновано депозитарії, мають таку саму силу, як право Союзу, та мають дійсну чинність, даних, які необхідно включити до стандартної угоди, умов виконання депозитарних функцій, в тому числі типу фінансових інструментів, який необхідно включити до сфери обов'язків депозитарію з депозитарного зберігання, умов, на яких депозитарій може виконувати свої обов'язки з депозитарного зберігання фінансових інструментів, зареєстрованих центральним депозитарієм, та умов, відповідно до

яких депозитарій повинен утримувати на відповідальному зберіганні фінансові інструменти, видані в іменній формі та зареєстровані емітентом чи реєстратором, обов'язків депозитаріїв щодо забезпечення належної сумлінності, обов'язку щодо розмежування, умов, відповідно до яких, й обставин, за яких фінансові інструменти, що перебували на депозитарному зберіганні, необхідно вважати втраченими, що потрібно розуміти як настання зовнішніх подій поза межами розумного контролю, наслідків яких неможливо було б уникнути попри вжиття всіх розумних зусиль, спрямованих на боротьбу з ними, та умов, на яких, й обставин, за яких є об'єктивна причина укласти угоду про зняття відповідальності. Необхідно також ухвалювати делеговані акти для визначення змісту та формату щорічного звіту, який КАІФи повинні надавати щодо кожного АІФу, яким вони управляють, та визначення обов'язків КАІФів з розкриття інформації інвесторам і вимог щодо звітування перед компетентними органами, а також частоту здійснення такого.

(84) Необхідно також ухвалювати делеговані акти, щоб визначити, коли належить вважати, що леверидж використовується на суттєвій основі, та принципів, які повинні застосувати компетентні органи під час розгляду введення обмежень на рівень левериджу, який КАІФ може застосовувати. Необхідно також ухвалювати делеговані акти для встановлення домовленостей про співпрацю стосовно КАІФів з третьої країни та/або АІФів з третьої країни, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть укладенню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами. Необхідно також ухвалювати делеговані акти, щоб обумовити зміст інформації щодо КАІФів, обмін якої відбувається між компетентними органами, і надання певної інформації ESMA.

(85) Залежно від рекомендацій ESMA з цього питання та критеріїв, викладених у цій Директиві, необхідно також ухвалити делегований акт для того, щоб розширити сферу дії паспорта на КАІФи з ЄС, що реалізують АІФи з третьої країни в Союзі, і на КАІФи з третьої країни, що управляють АІФами та/або реалізують їх у Союзі, а також необхідно ухвалити інший делегований акт, щоб припинити застосування національних режимів приватного розміщення у зв'язку з цим.

(86) Європейський Парламент і Рада повинні мати 3 місяці з дня нотифікації на висунення заперечень проти делегованого акту. За ініціативою Європейського Парламенту чи Ради необхідно надати можливість продовжити цей період на 3 місяці, коли питання виникають у значущих сферах. Необхідно також надати Європейському Парламенту і Раді також можливість інформувати інші установи про їхній намір не висувати заперечень. Таке завчасне ухвалення делегованих актів є особливо важливим за необхідності дотримання строків, наприклад для того, щоб дозволити державам-членам здійснити транспозицію делегованих актів протягом транспозиційного періоду, встановленого в цій Директиві, у відповідних випадках.

(87) У Декларації щодо статті 290 Договору про функціонування Європейського Союзу, долученій до Заключного акта Міжурядової конференції, на якій було ухвалено Лісабонський договір, учасники Конференції взяли до уваги намір Комісії провести консультації з експертами, призначеними державами-членами, щодо підготовки проектів делегованих актів у сфері фінансових послуг, згідно з її ustalеною практикою.

(88) Через 2 роки після завершення строку для транспозиції цієї Директиви, ESMA повинен видати висновок щодо функціонування паспорта, який на той час є чинним, і щодо функціонування національних режимів приватного розміщення. Він також повинен надати рекомендацію щодо розширення сфери дії паспорта на КАІФи з ЄС, що реалізують АІФи з третьої країни в Союзі, і на КАІФи з третьої країни, що управляють АІФами та/або реалізують АІФи у Союзі. Комісія повинна ухвалити делегований акт протягом 3 місяців з дати отримання такого висновку та рекомендації ESMA і з урахуванням критеріїв, перерахованих у цій Директиві, та її цілей щодо, *з-поміж іншого*, внутрішнього ринку, захисту інвесторів і дієвого моніторингу системного ризику, із зазначенням дати початку застосування правил, пов'язаних з розширенням сфери дії паспорта, передбаченого в цій Директиві, в усіх державах-членах.

(89) На саміті, що відбувся у квітні 2009 року в Лондоні, лідери G20 погодили, що наглядові або регуляторні органи повинні реєструвати хедж-фонди чи їхніх керуючих та вимагати від них розкриття належної інформації на постійній основі. Вони повинні підлягати контролю, щоб забезпечити ведення ними повноцінного управління ризиками. У червні 2010 року лідери G20 в Торонто знову підтвердили своє зобов'язання і також зобов'язалися пришвидшити впровадження суворих заходів для покращення прозорості та регуляторного контролю за хедж-фондами у міжнародно узгоджений і недискримінаційний спосіб. Щоб підтримати цілі G20, у червні 2009 року Міжнародна організація комісій з цінних паперів встановила на високому рівні принципи контролю за хедж-фондами для скерування розвитку міжнародно узгодженого регулювання в цій сфері. 16 вересня 2010 року Європейська Рада погодилась з необхідністю для Європи рішучіше просувати її інтереси та цінності на

підставі взаємності та взаємної вигоди в контексті зовнішніх відносин Союзу і вживати заходів для, з-поміж іншого, забезпечення ширшого доступу європейського бізнесу на ринки та поглиблення регулятивної співпраці з великими торговельними партнерами. Комісія намагатиметься забезпечити виконання міжнародними партнерами Союзу цих зобов'язань у подібний спосіб.

(90) Через 3 роки після набуття чинності делегованим актом, відповідно до якого паспорт необхідно застосовувати до всіх КАІФів, ESMA повинна видати висновок щодо функціонування паспорту, який на той час є чинним, і щодо функціонування національних режимів приватного розміщення. Він також повинен видати рекомендацію щодо припинення дії таких національних режимів. Комісія повинна ухвалити делегований акт протягом 3 місяців з дати отримання висновку та рекомендації ESMA, беручи до уваги критерії, перераховані у цій Директиві, та її цілі щодо, з-поміж іншого, внутрішнього ринку, захисту інвесторів і дієвого моніторингу системного ризику, із зазначенням дати, на яку всі національні режими, про які йдеться у цій Директиві, повинні бути припинені в усіх держава-членах.

(91) Через 4 роки після завершення строку транспозиції цієї Директиви Комісія повинна, на підставі публічної консультації та в світлі обговорень з компетентними органами, розпочати аналіз застосування та сфери дії цієї Директиви. У межах такого аналізу необхідно вивчити досвід, отриманий під час застосування цієї Директиви, її вплив на інвесторів, АІФи або КАІФи, в Союзі та в третіх країнах, і ступінь досягнення цілей цієї Директиви, за необхідності, з внесенням пропозиції відповідних змін і доповнень. Такий аналіз повинен охоплювати загальний огляд функціонування правил, установлених у цій Директиві, та досвіду, набутого у їх застосуванні. У своєму аналізі Комісія повинна розглянути функції ESMA та компетентних органів Союзу із забезпечення дієвого нагляду за всіма КАІФами, що діють на ринках Союзу в контексті цієї Директиви, в тому числі, з-поміж іншого, — згідно з Регламентом (ЄС) № 1095/2010 — доручаючи ESMA подальше виконання наглядових обов'язків у сфері дозвоільно-наглядової діяльності щодо КАІФів з третьої країни. У цьому контексті Комісія повинна оцінювати витрати та вигоди від доручення таких завдань ESMA.

(92) Метою цієї Директиви є встановити рамки, що уможливають реагування на потенційні ризики, які можуть виникнути внаслідок управління КАІФами, та забезпечити дієвий моніторинг таких ризиків компетентними органами на території Союзу. Необхідно передбачити суворі регулятивні та наглядові рамки, що усувають всі прогалини у фінансовому регулюванні. У цьому зв'язку варто згадати про чинні вимоги щодо процесу комплексної юридичної перевірки, застосовні до професійних інвесторів згідно з відповідним регламентом, застосовним до таких інвесторів. Комісію закликають проаналізувати відповідне законодавство щодо професійних інвесторів, щоб оцінити необхідність суворіших вимог щодо процесу, який здійснюватимуть професійні інвестори Союзу, що інвестують за своєю власною ініціативою в фінансові продукти з третьої країни, такі як АІФи з третьої країни.

(93) На завершення аналізу Комісія повинна надати Європейському Парламенту і Раді звіт, в тому числі, за необхідності, запропоновані з урахуванням цілей цієї Директиви зміни і доповнення та потенційного впливу на інвесторів, АІФи або КАІФи, у Союзі та в третіх країнах.

(94) Оскільки ціль цієї Директиви, а саме забезпечення високого рівня захисту інвесторів шляхом встановлення спільних рамок для надання КАІФам дозволів та здійснення нагляду за ними, не може бути достатньою мірою досягнута державами-членами, про що свідчать недоліки в наявному національному регулюванні таких учасників та контролю за ними, а отже може бути краще досягнута на рівні Союзу, Союз може ухвалювати інструменти згідно з принципом субсидіарності, як зазначено у статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом пропорційності, як викладено в згаданій статті, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення такої цілі.

(95) Таким чином, необхідно внести відповідні зміни і доповнення до директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС, Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1060/2009 від 16 вересня 2009 року про агентства кредитних рейтингів²¹) і Регламенту (ЄС) № 1095/2010,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет

У цій Директиві встановлено правила щодо надання дозволів керуючим альтернативними

⁽²¹⁾ ОВ L 302, 17.11.2009, с. 1.

інвестиційними фондами (КАІФам), які управляють альтернативними інвестиційними фондами (АІФами) та/або реалізують їх у Союзі, їхньої поточної діяльності та прозорості.

Стаття 2

Сфера застосування

1. З дотриманням параграфу 3 цієї статті і статті 3, цю Директиву застосовують до:
 - (a) КАІФів з ЄС, які управляють одним або більше АІФами, незалежно від того, чи такі АІФи є АІФами з ЄС, чи АІФами з третьої країни;
 - (b) КАІФів з третьої країни, які управляють одним або більше АІФами з ЄС;
 - (c) КАІФів з третьої країни, які реалізують один або більше АІФів в Союзі, незалежно від того, чи такі АІФи є АІФами з ЄС, чи АІФами з третьої країни.
2. Для цілей параграфу 1 не має жодного значення:
 - (a) чи належить АІФ до відкритого типу, чи до закритого;
 - (b) чи утворено АІФ за договірним правом, правом довірчої власності, статутом, чи він має будь-яку іншу правову форму;
 - (c) правова структура КАІФу.
3. Цю Директиву не застосовують до таких суб'єктів:
 - (a) холдингових компаній;
 - (b) установ трудового пенсійного забезпечення, на які поширюється Директива 2003/41/ЄС, у тому числі, у застосовних випадках, офіційно уповноважених суб'єктів, що відповідають за управління такими установами, діють від їхнього імені та зазначені у статті 2(1) зазначеної Директиви, чи інвестиційних керуючих, призначених згідно зі статтею 19(1) зазначеної Директиви, якщо вони не управляють АІФами;
 - (c) наднаціональних установ, таких як Європейський Центральний Банк, Європейський інвестиційний банк, Європейський інвестиційний фонд, європейські фінансові інституції розвитку та двосторонні банки розвитку, Світовий банк, Міжнародний валютний фонд, інших наднаціональних установ і подібних міжнародних організацій, якщо такі установи чи організації управляють АІФами та доки такі АІФи діють у суспільних інтересах;
 - (d) національних центральних банків;
 - (e) національних, регіональних і місцевих урядів і органів або установ, що управляють фондами, які підтримують системи соціального та пенсійного забезпечення;
 - (f) схем участі працівників або схем накопичення заощаджень працівників;
 - (g) спеціальних установ сек'юритизації.
4. Держави-члени вживають необхідних заходів, щоб забезпечити дотримання КАІФами, зазначеними в параграфі 1, цієї Директиви за будь-яких обставин.

Стаття 3

Звільнення від застосування

1. Цю Директиву не застосовують до КАІФів, доки вони управляють одним або більше АІФами, єдиними інвесторами яких є КАІФ чи материнські компанії чи дочірні компанії КАІФу чи інші дочірні компанії таких материнських компаній, за умови, що жоден з таких інвесторів сам не є АІФом.
2. Без обмеження для застосування статті 46, лише параграфи 3 і 4 цієї статті застосовують щодо таких КАІФів:
 - (a) КАІФів, які, безпосередньо чи опосередковано, через компанію, з якою КАІФ пов'язаний спільним управлінням чи контролем, або через суттєву пряму чи опосередковану участь, управляють портфелями АІФів, що їх сумарна вартість активів під управлінням, у тому числі будь-які активи, набуті шляхом використання левериджу, не перевищує пороговий рівень 100 мільйонів євро; чи
 - (b) КАІФів, які, безпосередньо чи опосередковано, через компанію, з якою КАІФ пов'язаний спільним управлінням і контролем, або через суттєву пряму чи опосередковану участь, управляють портфелями АІФів, що їх сумарна вартість активів під управлінням не перевищує пороговий рівень

500 мільйонів євро, коли портфелі АІФів складаються з АІФів без левериджу, які не мають прав погашення, період реалізації яких становить 5 років з дати початкового інвестування в кожен АІФ.

3. Держави-члени пересвідчуються, що КАІФи, зазначені в параграфі 2, принаймні:
- (а) підлягали реєстрації в компетентних органах держави-члена свого місцезнаходження;
 - (б) надавали свої ідентифікаційні дані та ідентифікаційні дані АІФів, якими вони управляють, компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження під час реєстрації;
 - (в) надавали інформацію про інвестиційні стратегії АІФів, якими вони управляють, компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження під час реєстрації;
 - (г) регулярно надавали компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження інформацію щодо основних інструментів, торгівлю якими вони провадять, та щодо основних потенційних інвестиційних втрат і найважливіших концентрацій АІФів, якими вони управляють, щоб надати можливість компетентним органам здійснювати дієвий моніторинг системного ризику; і
 - (е) повідомляли компетентні органи держави-члена свого місцезнаходження, якщо вони більше не відповідають умовам, зазначеним у параграфі 2.

Цей параграф і параграф 2 застосовують без обмеження будь-яких суворіших правил, ухвалених державами-членами щодо КАІФів, зазначених у параграфі 2.

Держави-члени вживають необхідних заходів, щоб забезпечити, що, якщо умови, викладені у параграфі 2, більше не виконуються, відповідний КАІФ подавав заявку на отримання офіційного дозволу протягом 30 календарних днів згідно з відповідними процедурами, встановленими в цій Директиві.

4. На КАІФи, зазначені в параграфі 2, не розповсюджуються будь-які з прав, наданих за цією Директивою, доки вони не оберуть прилучення до рамок цієї Директиви. Якщо КАІФи прилучаться до рамок, цю Директиву застосовують у повному обсязі.

5. Комісія ухвалює імплементаційні акти з метою визначення процедур для КАІФів, які обирають прилучення до рамок цієї Директиви відповідно до параграфу 4. Такі імплементаційні акти необхідно ухвалювати відповідно до експертної процедури, зазначеної в статті 59(2).

6. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (а) як розраховувати порогові рівні, зазначені у параграфі 2, і поводження з КАІФами, які управляють АІФами, чії активи під управлінням, у тому числі будь-які активи, набуті шляхом використання левериджу, в один і той самий календарний рік час від часу перевищує відповідний пороговий рівень або знижується за нього;
- (б) обов'язок реєструватися та надавати інформацію, щоб мати змогу дієво моніторити системний ризик, як викладено в параграфі 3; і
- (в) обов'язок повідомляти компетентні органи, як викладено в параграфі 3.

Стаття 4

Терміни та означення

1. Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (а) «АІФ(и)» означає інститут(и) спільного інвестування, в тому числі їхні інвестиційні підрозділи, що:
 - (i) залучають капітал низки інвесторів з метою його інвестування згідно з визначеною інвестиційною політикою на користь таких інвесторів; і
 - (ii) не потребують офіційного дозволу згідно зі статтею 5 Директиви 2009/65/ЄС;
- (б) «КАІФ(и)» означає юридичну(і) особу(и), регулярна комерційна діяльність яких полягає в управлінні одним або більше АІФами;
- (в) «філія» для КАІФу означає осередок провадження господарської діяльності, що є частиною КАІФу, не має правосуб'єктності та надає послуги, дозвіл на які отримав КАІФ; усі осередки ведення комерційної діяльності, які засновано КАІФом, зареєстрований офіс якого знаходиться в іншій державі-члені чи в третій країні, в одній державі-члені, необхідно вважати єдиною філією;

- (d) «премія за успішне управління» означає частку від прибутків АІФу, яку нараховують КАІФові як компенсацію за управління АІФом, за винятком будь-якої частки від прибутків АІФу, яку нараховують КАІФові як дохід на будь-яку інвестицію, вкладену КАІФом в АІФ;
- (e) «тісні зв'язки» означає ситуацію, за якої дві або більше фізичних чи юридичних осіб пов'язані:
- (i) участю, а саме володінням, прямо або шляхом здійснення контролю, 20 % або більше прав голосу чи капіталу підприємства;
 - (ii) контролем, а саме відносинами між материнською компанією і дочірньою компанією, як зазначено в статті 1 Сьомої директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року про консолідовану звітність⁽²²⁾, чи подібними відносинами між фізичною або юридичною особою та підприємством; для цілей цього пункту дочірню компанію дочірньої компанії необхідно також вважати дочірньою компанією материнської компанії таких дочірніх компаній.
- Ситуацію, за якої двоє або більше фізичних чи юридичних осіб постійно пов'язані з тією самою особою відносинами контролю, необхідно також розглядати як «тісні зв'язки» між такими особами;
- (f) «компетентні органи» означає національні органи держави-члена, які уповноважено правом або нормативно-правовим актом здійснювати нагляд за КАІФами;
- (g) «компетентні органи» для депозитарію означає:
- (i) якщо депозитарій є кредитною установою, уповноваженою за Директивою 2006/48/ЄС, компетентні органи, як визначено в пункті (4) статті 4 згаданої Директиви;
 - (ii) якщо депозитарій є інвестиційною компанією, уповноваженою за Директивою 2004/39/ЄС, компетентні органи, як визначено в пункті (22) статті 4(1) згаданої Директиви;
 - (iii) якщо депозитарій належить до категорії установ, зазначеної в пункті (c) першого підпараграфу статті 21(3) цієї Директиви, національні органи держави-члени її місцезнаходження, що уповноважені законом або підзаконним нормативно-правовим актом здійснювати нагляд за такими категоріями установи;
 - (iv) якщо депозитарій є суб'єктом, зазначеним у третьому підпараграфі статті 21(3) цієї Директиви, національні органи держави-члена, в якій такий суб'єкт має свій зареєстрований офіс, і які уповноважені законом чи підзаконним нормативно-правовим актом здійснювати нагляд за таким суб'єктом, або офіційний орган, що має компетенцію реєструвати такий суб'єкт чи здійснювати за ним нагляд відповідно до правил професійної поведінки, застосовних до нього;
 - (v) якщо депозитарій призначено як депозитарій АІФу з третьої країни згідно з пунктом (b) статті 21(5) цієї Директиви та не підпадає під сферу дії пунктів (i) – (iv) цього пункту, відповідні національні органи третьої країни, в якій депозитарій має свій зареєстрований офіс;
- (h) «компетентні органи АІФу з ЄС» означає національні органи держави-члена, що уповноважені законом або підзаконним нормативно-правовим актом здійснювати нагляд за АІФами;
- (i) «контроль» означає контроль, як це визначено в статті 1 Директиви 83/349/ЄС;
- (j) «заснований» означає:
- (i) для КАІФів «який має свій зареєстрований офіс у»;
 - (ii) для АІФів «який отримав дозвіл чи зареєстровано в» або, якщо АІФ не має дозволу чи не зареєстровано, «який має свій зареєстрований офіс у»;
 - (iii) для депозитаріїв «який має свій зареєстрований офіс або філію в»;
 - (iv) для законних представників, що є юридичними особами, «який має свій зареєстрований офіс або філію в»;
 - (v) для законних представників, що є фізичними особами, «який постійно проживає в»;
- (k) «АІФ з ЄС» означає:
- (i) АІФ, який отримав офіційний дозвіл чи зареєстрований в державі-члені за застосовним національним правом;
 - (ii) АІФ, який не отримав офіційний дозвіл чи не зареєстрований в державі-члені, але який має зареєстрований офіс і/або головний офіс у державі-члені;

⁽²²⁾ ОВ L 193, 18.07.1983, с. 1.

- (l) «КАІФ з ЄС» означає КАІФ, який має свій зареєстрований офіс у державі-члені;
- (m) «АІФ-фідер» означає АІФ, що:
- (i) інвестує щонайменше 85% своїх активів у паї чи акції іншого АІФу («АІФ-розпорядник»);
 - (ii) інвестує щонайменше 85% своїх активів у більше ніж один АІФ-розпорядник, якщо такі АІФ-розпорядники мають ідентичні інвестиційні стратегії;
 - (iii) іншим чином ризикує щонайменше 85% своїх активів через інвестиції в такий АІФ-розпорядник;
- (n) «фінансовий інструмент» означає інструмент, як визначено в секції С додатку I до Директиви 2004/39/ЄС;
- (o) «холдингова компанія» означає компанію з пакетом акцій у одній або більше інших компаній, комерційна ціль якої полягає у впровадженні бізнес-стратегії чи стратегій через свої дочірні компанії, асоційовані компанії чи частки участі з метою збільшення їхньої довгострокової вартості, та яка є компанією:
- (i) яка провадить діяльність за власний рахунок та акції якої допущено до торгів на регульованому ринку в Союзі; або
 - (ii) основною ціллю заснування якої не є створення прибутку для її інвесторів шляхом вилучення інвестицій її дочірніх чи пов'язаних компаній, що підтверджує її річний звіт чи інші офіційні документи;
- (p) «держава-член місцезнаходження АІФу» означає:
- (i) державу-члена, в якій АІФ має офіційний дозвіл чи його зареєстровано відповідно до застосовного національного права, або, за наявності багатьох офіційних дозволів або реєстрацій, державу-члена, у якій АІФові надано офіційний дозвіл або зареєстровано вперше; або
 - (ii) якщо АІФові ані надано офіційний дозвіл, ані зареєстровано в державі-члені, державу-члена, в якій АІФ має свій зареєстрований офіс і/або головний офіс;
- (q) «держава-член місцезнаходження КАІФу» означає державу-члена, в якій КАІФ має свій зареєстрований офіс; для КАІФів з третьої країни всі покликання на «державу-члена місцезнаходження КАІФу» у цій Директиві необхідно читати як покликання на «референтну державу-члена», як передбачено в главі VII;
- (r) «держава-член ведення управління КАІФом» означає будь-яку державу-члена з таких:
- (i) відмінну від держави-члена місцезнаходження державу-члена, в якій КАІФ з ЄС управляє АІФами з ЄС;
 - (ii) відмінну від держави-члена місцезнаходження державу-члена, в якій КАІФ з ЄС реалізовує паї чи акції АІФу з ЄС;
 - (iii) відмінну від держави-члена місцезнаходження державу-члена, в якій КАІФ з ЄС реалізовує паї чи акції АІФу з третьої країни;
 - (iv) відмінну від референтної держави-члена державу-члена, в якій КАІФ з третьої країни управляє АІФами з ЄС;
 - (v) відмінну від референтної держави-члена державу-члена, в якій КАІФ з третьої країни реалізовує паї чи акції АІФу з ЄС;
 - (vi) відмінну від референтної держави-члена державу-члена, в якій КАІФ з третьої країни реалізовує паї чи акції АІФу з третьої країни;

▼M2

- (vii) відмінну від держави-члена місцезнаходження державу-члена, в якій КАІФ з ЄС надає послуги, зазначені в статті 6(4);

▼B

- (s) «початковий капітал» означає кошти, як зазначено в пунктах (a) і (b) першого підпараграфу статті 57 Директиви 2006/48/ЄС;
- (t) «емітент» означає емітента у розумінні пункту (d) статті 2(1) Директиви 2004/109/ЄС, якщо такий емітент має свій зареєстрований офіс в Союзі і якщо його акції допущено до торгів на регульованому

ринку у розумінні пункту (14) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС;

(u) «законний представник» означає фізичну особу, місце постійного проживання якої знаходиться в Союзі, чи юридичну особу, яка має свій зареєстрований офіс у Союзі, що вона, призначена безпосередньо КАІФом з третьої країни, діє від імені такого КАІФу з третьої країни у відносинах з установами, клієнтами, органами та контрагентами КАІФу з третьої країни в Союзі у межах зобов'язань КАІФу з третьої країни за цією Директивою;

(v) «леверидж» означає будь-який метод, яким КАІФ збільшує потенційні інвестиційні втрати АІФу, яким він управляє, як шляхом позичання грошових коштів або цінних паперів, так і через застосування левериджу, закладеного в операції з похідними фінансових інструментів, або внаслідок будь-яких інших дій.

(w) «управління АІФами» означає виконання принаймні функцій управління інвестиціями, зазначених у пункті 1(a) чи (b) додатку I, в одному чи більше АІФах;

(x) «реалізація» означає пряме чи непряме пропонування або розміщення за ініціативою КАІФу або від імені КАІФу паїв або акцій АІФу, що ними він керує, відповідно, інвесторам чи в інвесторів з постійним місцезнаходженням або зареєстрованим офісом в Союзі;

(y) «АІФ-розпорядник» означає АІФ, у який інший АІФ інвестує чи в якому має інвестиційно загрожені фінансові інструменти відповідно до пункту (m);

(z) «Референтна держава-член» означає державу-члена, визначену згідно зі статтею 37(4);

(aa) «АІФ з третьої країни» означає АІФ, що не є АІФом з ЄС;

(ab) «КАІФ з третьої країни» означає КАІФ, що не є КАІФом з ЄС;

(ac) «незареєстрована на біржі компанія» означає компанію, яка має свій зареєстрований офіс у Союзі та акції якої допущено до торгів на регульованому ринку у розумінні пункту (14) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС;

(ad) «власні кошти» означає власні кошти, як зазначено в статтях 56 – 57 Директиви 2006/48/ЄС;

(ae) «материнська компанія» означає материнську компанію у розумінні статей 1 і 2 Директиви 83/349/ЄЕС;

(af) «первинний брокер» означає кредитну установу, регульовану інвестиційну компанію чи іншого суб'єкта, що підлягає пруденційному регулюванню та поточному нагляду, що пропонує послуги професійним інвесторам, в основному, з фінансування чи проведення транзакцій з фінансовими інструментами як контрагент і що може також надавати інші послуги, такі як кліринг і розрахування за операціями, послуги зі зберігання, кредитування цінними паперами, індивідуальні технології та устаткування оперативної підтримки;

(ag) «професійний інвестор» означає інвестор, якого вважають професійним клієнтом чи, на запит, можуть вважати професійним клієнтом у розумінні додатку II до Директиви 2004/39/ЄС;

(ah) «істотна частка участі» означає пряму чи опосередковану участь у КАІФі, частка якої становить 10% або більше від капіталу чи прав голосу, згідно зі статтями 9 і 10 Директиви 2004/109/ЄС, беручи до уваги умови щодо об'єднання часток участі, встановлені в статті 12(4) та (5) зазначеної Директиви, чи яка уможливорює здійснення істотного впливу на управління КАІФу, де має місце така частка участі;

(ai) «представники працівників» означає представників працівників, як визначено в пункті (e) статті 2 Директиви 2002/14/ЄС;

(aj) «роздрібний інвестор» означає інвестора, що не є професійним інвестором;

(ak) «дочірня компанія» означає дочірнє підприємство, як визначено в статтях 1 і 2 Директиви 83/349/ЄЕС;

(al) «наглядові органи» для АІФів з третьої країни означає національні органи третьої країни, які уповноважено законом або підзаконним нормативно-правовим актом здійснювати нагляд за АІФами;

(am) «наглядові органи» для КАІФів з третьої країни означає національні органи третьої країни, які уповноважено законом або підзаконним нормативно-правовим актом здійснювати нагляд за КАІФами;

(an) «спеціальні установи сек'юритизації» означає установи, єдина ціль яких полягає в здійсненні сек'юритизації чи сек'юритизацій у розумінні статті 1(2) Регламенту Європейського Центрального

Банку (ЄС) № 24/2009 від 19 грудня 2008 року щодо статистики активів і пасивів фінансових корпорацій, залучених до транзакцій із сек'юритизацію⁽²³⁾, та інших видів діяльності, що є необхідними для реалізації такої цілі;

(ao) «UCITS» означає інститут спільного інвестування в обігові цінні папери, що отримав дозвіл згідно зі статтею 5 Директиви 2009/65/ЄС.

2. Для цілей пункту (ad) параграфу 1 цієї статті, статті 13 – 16 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/49/ЄС від 14 червня 2006 року про достатність капіталу інвестиційних компаній і кредитних установ⁽²⁴⁾ застосовують *mutatis mutandis*.

3. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

(a) методи використання левериджу, визначеного у пункті (v) параграфу 1, в тому числі будь-які фінансові й/або правові структури із залученням третіх осіб, що контролює відповідний АІФ; та

(b) способи розрахунку левериджу.

4. Європейський наглядовий орган (Європейський орган з цінних паперів і ринків) (ESMA) розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення типів КАІФів, якщо це зумовлено застосуванням цієї Директиви, і відповідає за забезпечення уніфікованих умов застосування цієї Директиви.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 5

Обумовлення КАІФу

1. Держави-члени забезпечують, щоб кожен АІФ, управління яким здійснюється в межах сфери застосування цієї Директиви, мав єдиний КАІФ, що повинен відповідати за забезпечення дотримання цієї Директиви. КАІФом повинен бути:

(a) зовнішній керуючий, який є юридичною особою, призначеною АІФом чи від імені АІФу, та який через таке призначення відповідає за управління АІФом (зовнішній КАІФ); чи

(b) якщо організаційно-правова форма АІФу дозволяє внутрішнє правління та якщо керівний орган АІФу вирішує не призначати зовнішнього КАІФу, сам АІФ, якому відтак необхідно надати офіційний дозвіл як КАІФові.

2. У випадках, коли зовнішній КАІФ не здатний забезпечити дотримання вимог цієї Директиви, за що відповідальним є АІФ чи інший суб'єкт від його імені, він повинен негайно повідомити компетентні органи держави-члена свого місцезнаходження та, у застосовних випадках, компетентні органи відповідного АІФу з ЄС. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні вимагати від КАІФу вжити необхідних заходів для виправлення ситуації.

3. Якщо, попри вжиття заходів, згаданих у параграфі 2, вимоги однаково не дотримано і остільки, оскільки це стосується КАІФу з ЄС або АІФу з ЄС, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні вимагати його відставки як КАІФу такого АІФу. У такому разі реалізація АІФу в Союзі повинна бути припинена. Якщо це стосується КАІФу з третьої країни, що управляє АІФом з третьої країни, реалізація такого АІФу в Союзі повинна бути припинена. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні негайно повідомити компетентні органи держав-членів ведення управління КАІФом.

ГЛАВА II

НАДАННЯ ОФІЦІЙНИХ ДОЗВОЛІВ КАІФам

Стаття 6

Умови започаткування діяльності в ролі КАІФу

1. Держави-члени забезпечують, щоб жодні КАІФи не управляли АІФами, якщо вони не отримали офіційного дозволу відповідно до цієї Директиви.

⁽²³⁾ ОВ L 15, 20.01.2009, с. 1.

⁽²⁴⁾ ОВ L 177, 30.06.2006, с. 201.

КАІФи, що отримали офіційний дозвіл відповідно до цієї Директиви, повинні виконувати умови для отримання такого офіційного дозволу, встановлені в цій Директиві, за будь-яких обставин.

2. Держави-члени повинні вимагати, щоб жодний зовнішній КАІФ не долучався до видів діяльності, відмінних від тих, що зазначено в додатку I до цієї Директиви, та додаткового управління UCITS, що підлягає дозвільній процедурі за Директивою 2009/65/ЄС.

3. Держави-члени повинні вимагати, щоб жодний АІФ з внутрішнім управлінням не долучався до видів діяльності, відмінних від внутрішнього управління таким АІФом згідно з додатком I.

4. Як відступ від параграфу 2, держави-члени можуть надавати офіційний дозвіл зовнішньому КАІФові на надання таких послуг:

(a) управління портфелями інвестицій, у тому числі тими, що знаходяться у власності пенсійних фондів і установ трудового пенсійного забезпечення згідно зі статтею 19(1) Директиви 2003/41/ЄС, відповідно до повноважень, наданими інвесторами на довірчій основі з урахуванням особливостей кожного клієнта;

(b) непрофільні послуги, що охоплюють:

(i) інвестиційне дорадництво;

(ii) відповідальне зберігання та адміністрування стосовно акцій чи паїв інститутів спільного інвестування;

(iii) отримання і передання замовлень щодо фінансових інструментів;

5. КАІФи не повинні отримувати офіційний дозвіл за цією Директивою на:

(a) надання лише послуг, зазначених у параграфі 4;

(b) надання непрофільних послуг, зазначених у пункті (b) параграфу 4, без дозволу на надання послуг, зазначених у пункті (a) параграфу 4;

(c) провадження тільки тих видів діяльності, що зазначені у пункті 2 додатку I; або

(d) надання послуг, зазначених у пункті 1(a) додатку I, без надання послуг, зазначених у пункті 1(b) додатку I, або *навпаки*.

6. Статтю 2(2) і статті 12, 13 і 19 Директиви 2004/39/ЄС застосовують щодо надання КАІФами послуг, зазначених у параграфі 4 цієї статті.

7. Держави-члени повинні вимагати, щоб КАІФи надавали компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження інформацію, яку вони вимагають для моніторингу дотримання умов, зазначених у цій Директиві, за будь-яких обставин.

8. Інвестиційні компанії з офіційними дозволами за Директивою 2004/39/ЄС і кредитні установи з офіційними дозволами згідно з Директивою 2006/48/ЄС не зобов'язані отримувати офіційні дозволи за цією Директивою для надання інвестиційних послуг, таких як управління індивідуальним інвестиційним портфелем для АІФів. Проте інвестиційні компанії повинні, безпосередньо чи опосередковано, пропонувати паї чи акції АІФів інвесторам у Союзі чи розміщувати їх у них лише тією мірою, якою паї чи акції можна реалізовувати відповідно до цієї Директиви.

Стаття 7

Заявка на офіційний дозвіл

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб КАІФи подавали заявку на отримання офіційного дозволу до компетентних органів держави-члена свого місцезнаходження.

2. Держави-члени повинні вимагати, щоб КАІФ, що подає заявку на отримання офіційного дозволу, надавав компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження таку інформацію щодо КАІФу:

(a) інформацію про осіб, які дійсно провадять діяльність КАІФу;

(b) ідентифікаційні дані акціонерів або учасників КАІФу, безпосередніх чи опосередкованих, фізичних або юридичних осіб, що мають кваліфіковані частки, та про розміри таких часток;

(c) програму діяльності з викладенням організаційної структури КАІФу, у тому числі інформацію про те, яким чином КАІФ має намір виконувати свої зобов'язання за главами II, III, IV, і, у застосовних випадках, главами V, VI, VII і VIII;

(d) інформацію про політики і практики винагороди відповідно до статті 13;

(е) інформацію про механізми, розроблені для делегування і субделегування третім особам функцій, як зазначено в статті 20.

3. Держави-члени повинні вимагати, щоб КАІФ, що подає заявку на отримання офіційного дозволу, також надавав компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження таку інформацію про АІФи, якими він має намір управляти:

(а) інформацію про інвестиційні стратегії, в тому числі типи базових фондів, якщо АІФ є фондом фондів, і політику КАІФу щодо використання левериджу, а також профілі ризику й інші характеристики АІФів, якими він управляє чи має намір управляти, в тому числі інформацію про держав-членів або треті країни, в яких засновано такі АІФи чи очікується їх заснування;

(b) інформацію про те, де засновано АІФ-розпорядника, якщо АІФ є АІФ-фідером;

(c) правила чи установчі документи кожного АІФу, яким має намір управляти КАІФ;

(d) інформацію про механізми, розроблені для призначення депозитарію згідно зі статтею 21 для кожного АІФу, яким має намір управляти КАІФ;

(е) будь-яку додаткову інформацію, зазначену в статті 23(1), щодо кожного АІФу, яким управляє або має намір управляти КАІФ.

4. Якщо управлінській компанії надано офіційний дозвіл відповідно до Директиви 2009/65/ЄС (управлінська компанія UCITS) і вона подає заявку на дозвіл як КАІФ за цією Директивою, компетентні органи повинні не вимагати від управлінської компанії UCITS надання інформації чи документів, які управлінська компанія UCITS вже надала під час подання заявки на отримання офіційного дозволу згідно з Директивою 2009/65/ЄС за умови, що така інформація чи документи є досі актуальними.

5. Компетентні органи повинні щоквартально повідомляти ESMA про офіційні дозволи, що надано чи відкликано згідно з цією главою.

ESMA веде центральний публічний реєстр, що містить ідентифікаційні дані кожного КАІФу, якому надано дозвіл за цією Директивою, список АІФів, якими управляють чи/та які реалізують у Союзі такі КАІФи, і компетентних органів для кожного такого КАІФу. Реєстр повинен бути доступний в електронній формі.

6. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA може розробити проекти регулятивних технічних стандартів для визначення інформації, яку необхідно надати компетентним органам під час подання заявки на отримання офіційного дозволу КАІФом, у тому числі програми діяльності.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

7. Для того, щоб забезпечити єдині умови для застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити стандартні форми, зразки і процедури для надання інформації, передбаченої в першому підпараграфі параграфу 6.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 8

Умови надання офіційного дозволу

1. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу надають офіційний дозвіл тільки за умови, що:

(а) вони пересвідчилися, що КАІФ буде спроможний дотримуватися умов цієї Директиви;

(b) КАІФ має достатньо початкового капіталу і власних коштів згідно зі статтею 9;

(c) особи, які дійсно провадять діяльність КАІФу, мають достатньо добру репутацію і достатній досвід, в тому числі у сфері інвестиційних стратегій, яким слідує АІФи, що ними управляє КАІФ, при цьому імена таких осіб і кожної особи, яка перебирає їхні посади, негайно повідомлено компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу, а рішення про провадження управління КАІФом ухвалено щонайменше двома особами, які відповідають таким умовам;

(d) акціонери чи члени КАІФу, що мають кваліфіковані частки, є прийнятними, з урахуванням необхідності забезпечити раціональне та пруденційне управління КАІФом; та

(е) головний офіс і зареєстрований офіс КАІФу знаходяться в одній і тій самій державі-члені.

Офіційний дозвіл є дійсним для всіх держав-членів.

2. Повинні бути проведені консультації з відповідними компетентними органами інших залучених держав-членів до надання офіційних дозволів таким КАІФам:

(а) дочірній компанії іншого КАІФу, управлінської компанії UCITS, інвестиційної компанії, кредитної установи або страхової компанії, яким надано офіційний дозвіл в іншій державі-члені;

(б) дочірній компанії материнської компанії іншого КАІФу, управлінської компанії UCITS, інвестиційної компанії, кредитної установи або страхової компанії, яким надано офіційний дозвіл в іншій державі-члені; та

(с) компанії, яку контролюють ті самі фізичні чи юридичні особи, що контролюють інший КАІФ, управлінську компанію UCITS, інвестиційну компанію, кредитну установу або страхову компанію, яким надано дозвіл в іншій державі-члені.

3. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні відмовляти в наданні офіційного дозволу, якщо дієвому виконанню їхніх функцій нагляду запобігає будь-що з такого:

(а) тісні зв'язки між КАІФом та іншими фізичними чи юридичними особами;

(б) закони, підзаконні нормативно-правові акти чи адміністративні положення третьої країни, що регулюють фізичних або юридичних осіб, з якими КАІФ має тісні зв'язки;

(с) труднощі, пов'язані з виконанням таких законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень.

4. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу можуть обмежувати сферу застосування офіційного дозволу, зокрема щодо інвестиційних стратегій АІФів, дозвіл на управління якими має КАІФ.

5. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні повідомити заявника в письмовій формі протягом 3 місяців з дати подання повністю заповненої заявки, незалежно від того, чи було надано офіційний дозвіл. Компетентні органи можуть продовжити цей період на додатковий строк до трьох місяців, якщо вважають це необхідним через особливі обставини справи, і після того, як вони нотифікують КАІФ відповідним чином.

Для цілей цього параграфу заявку вважають повністю заповненою, якщо КАІФ подав принаймні інформацію, зазначену в пунктах (а) – (d) статті 7(2) і пунктах (а) та (b) статті 7(3).

КАІФи можуть розпочати управління АІФами з інвестиційних стратегій, описаних у заявці згідно з пунктом (а) статті 7(3), у державі-члені свого місцезнаходження відразу після отримання офіційного дозволу, але не раніше ніж за 1 місяць після подання будь-якої інформації, якої не вистачало та яка зазначена в пункті (е) статті 7(2) та пунктах (с), (d) та (е) статті 7(3).

6. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA може розробляти проекти регулятивних технічних стандартів для встановлення:

(а) вимог, застосовних до КАІФів за параграфом 3;

(б) вимог, застосовних до акціонерів та учасників з кваліфікованою часткою участі, зазначених в пункті (d) параграфу 1;

(с) перешкод, що можуть завадити дієвому виконанню функцій нагляду компетентних органів.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 9

Початковий капітал і власні кошти

1. Держави-члени вимагають, щоб КАІФ, що є АІФом з внутрішнім управлінням, володів початковим капіталом розміром щонайменше 300 000 євро.

2. Якщо КАІФ призначено як зовнішнього керуючого АІФу, КАІФ повинен володіти початковим капіталом розміром щонайменше 125 000 євро.

3. Якщо вартість портфелів АІФів, якими управляє КАІФ, перевищує 250 мільйонів євро, КАІФ повинен надати додаткову суму власних коштів. Така додаткова сума власних коштів повинна

дорівнювати 0,02 % від суми, на яку вартість портфелів КАІФу перевищує 250 мільйонів євро, але необхідна загальна сума початкового капіталу і додаткової суми повинна не перевищувати при цьому 10 мільйонів євро.

4. Для цілей параграфу 3, АІФи під управлінням КАІФу, у тому числі АІФи, щодо яких КАІФ делегував функції відповідно до статті 20, але за винятком портфелів АІФу, якими управляє КАІФ на підставі делегування, вважають портфелями КАІФу.

5. Безвідносно до параграфу 3, сума власних коштів КАІФу не повинна бути меншою за суму, що обумовлена в статті 21 Директиви 2006/49/ЄС.

6. Держави-члени можуть надати КАІФам офіційний дозвіл не надавати до 50% від додаткової суми власних коштів, зазначеної в параграфі 3, якщо вони користуються гарантією на таку саму суму, наданою кредитною установою чи страховою компанією, що має зареєстрований офіс у державі-члені чи в третій країні, в якій вона підлягає виконанню пруденційних правил, які компетентні органи вважають рівнозначними правилам, установленим в законодавстві Союзу.

7. Щоб покрити потенційні ризики професійної відповідальності, що виникають внаслідок діяльності, яку КАІФи можуть провадити відповідно до цієї Директиви, як АІФи з внутрішнім управлінням, так і зовнішні КАІФи повинні:

(а) мати додаткові власні кошти, необхідні для покриття потенційних ризиків відповідальності, які виникають внаслідок професійної недбалості; або

(б) мати страхове покриття професійної відповідальності для випадків, що виникають внаслідок професійної недбалості, сумірної з покритими ризиками.

8. Власні кошти, в тому числі будь-які додаткові власні кошти, як зазначено в пункті (а) параграфу 7, повинні бути інвестовані в ліквідні активи чи активи, що з легкістю в короткі строки конвертуються в готівку, при цьому вони повинні не містити спекулятивні позиції.

9. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 і з дотриманням умов статей 57 і 58, заходи у зв'язку з параграфом 7 цієї статті, визначаючи:

(а) ризики, які додаткові власні кошти чи страхування професійної відповідальності обов'язково покривають;

(б) умови встановлення достатності власних додаткових коштів чи страхового покриття професійної відповідальності; та

(с) спосіб визначення поточних коригувань додаткових власних коштів чи страхового покриття професійної відповідальності.

10. За винятком параграфів 7 і 8 та делегованих актів, ухвалених на виконання параграфу 9, цю статтю не застосовують до КАІФів, що водночас є управлінськими компаніями UCITS.

Стаття 10

Зміни в сфері застосування офіційного дозволу

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб КАІФи, перед імплементацією, повідомляли компетентні органи держави-члена свого місцезнаходження про будь-які істотні зміни в умовах щодо початкового дозволу, зокрема істотні зміни в інформації, наданої відповідно до статті 7.

2. Якщо компетентні органи держави-члена місцезнаходження вирішують накласти обмеження щодо таких змін чи відхилити їх, вони повинні, протягом 1 місяця з дати отримання такого повідомлення, інформувати КАІФ. Компетентні органи можуть продовжити цей період на строк до 1 місяця, якщо вони вважають це за необхідне внаслідок особливих обставин справи, і після того, як вони нотифікують КАІФ відповідним чином. Зміни впроваджують, якщо відповідні компетентні органи не висувають заперечень проти змін протягом відповідного періоду оцінювання.

Стаття 11

Відкликання офіційного дозволу

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу можуть відкликати офіційний дозвіл, наданий КАІФові, якщо такий КАІФ:

(а) не користується офіційним дозволом протягом 12 місяців, відкрито відмовляється від офіційного дозволу чи припинив діяльність, яку охоплює ця Директива, протягом попередніх 6 місяців, якщо

відповідною державою-членом не передбачено для таких випадків втрату офіційними дозволами чинності;

- (b) отримав офіційний дозвіл шляхом надання неправдивих свідчень чи у будь-який інший неправомірний спосіб;
- (c) більше не відповідає умовам, на яких було надано офіційний дозвіл;
- (d) більше не дотримується Директиви 2006/49/ЄС, якщо його офіційний дозвіл також охоплює надання послуги з довірчого управління портфелем, зазначеного в пункті (a) статті 6(4) цієї Директиви;
- (e) серйозно чи систематично порушував положення, ухвалені на виконання цієї Директиви; чи
- (f) підпадає під будь-який з випадків, у яких національне право, щодо питань, що не входять до сфери застосування цієї Директиви, передбачає відкликання.

ГЛАВА III

УМОВИ ВЕДЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЛЯ КАІФів

СЕКЦІЯ I

Загальні вимоги

Стаття 12

Загальні принципи

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФи за будь-яких обставин:

- (a) діяли під час провадження своєї діяльності чесно, з належними уміннями, увагою та сумлінністю;
- (b) діяли в найкращих інтересах АІФів чи інвесторів АІФів, якими вони управляють, та добросовісного ринку;
- (c) мали та дієво використовували ресурси і процедури, що є необхідними для належного провадження ними комерційної діяльності;
- (d) вживали всіх розумних заходів для уникнення конфліктів інтересів і, за умови невідворотності таких конфліктів, установа таких конфліктів інтересів, управління ними, моніторингу їх та, у відповідних випадках, розкриття їх, щоб запобігти їх негативному впливу на інтереси АІФів та їхніх інвесторів і забезпечення добросовісного ставлення до АІФів, якими вони управляють;
- (e) дотримувалися всіх регулятивних вимог, застосованих щодо провадження ними професійної діяльності для того, щоб сприяти найкращим інтересам АІФів чи інвесторів АІФів, якими вони управляють, та добросовісності ринку;
- (f) забезпечували справедливе ставлення до всіх інвесторів АІФу.

Жодному інвестору АІФу не надають пільговий режим, якщо такий пільговий режим не передбачено у відповідних правилах чи установчих документах АІФу.

2. Кожен КАІФ, дозвіл якого також охоплює послуги з довірчого управління портфелем, згадані в пункті (a) статті 6(4):

- (a) не допускається до інвестування всього або частини клієнтського портфелю у паї чи акції АІФів, якими він управляє, якщо він не отримає попередню загальну згоду від клієнта;
- (b) що стосується послуг, зазначених в статті 6(4), підпадає під дію Директиви Європейського Парламенту і Ради 97/9/ЄС від 3 березня 1997 року про схеми компенсацій інвесторам ⁽²⁵⁾.

3. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає критерії, які повинні використовувати компетентні органи, щоб оцінити, чи виконують КАІФи свої обов'язки за параграфом 1.

Стаття 13

Винагорода

1. Держави-члени вимагають, щоб КАІФи мали політики та практики винагороди для таких категорій персоналу, в тому числі вищої ланки керівництва, осіб, які беруть на себе ризики, виконують

⁽²⁵⁾ ОВ L 84, 26.03.1997, с. 22.

функції контролю, будь-яких працівників, які отримують загальну винагороду, що ставить їх на той самий щабель винагороди, що і вищу ланку керівництва, й осіб, які беруть на себе ризики, професійна діяльність яких істотно впливає на профілі ризику КАІФів чи АІФів, якими вони управляють, що є узгодженими з розумним та дієвим управлінням ризиками, сприяють такому управлінню та не заохочують до прийняття ризиків, які є несумісними з профілями ризику, правилами чи установчими документами АІФів, якими вони управляють.

КАІФи установлюють політики та практики винагороди відповідно до додатку II.

2. ESMA забезпечують наявність настанов щодо розумних політик винагороди, які відповідають додатку II. У настановах враховують принципи розумних політик винагороди, викладені в Рекомендації 2009/384/ЄС, розмір КАІФів та розмір АІФів, якими вони управляють, їхню внутрішню організацію та вид, масштаби та складність їхньої діяльності. ESMA тісно співпрацює з європейським наглядовим органом (Європейським органом банківського нагляду) (ЕВА).

Стаття 14

Конфлікт інтересів

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб КАІФи вживали всіх розумних заходів для визначення конфліктів інтересів, що виникають в процесі управління АІФами між:

- (a) КАІФом, у тому числі його керівниками, працівниками чи будь-якою особою, що безпосередньо чи опосередковано пов'язана з КАІФом контролем, і АІФом, яким управляє КАІФ, чи інвесторами такого АІФу;
- (b) АІФом чи інвесторами такого АІФу та іншим АІФом чи інвесторами такого АІФу;
- (c) АІФом чи інвесторами такого АІФу та іншим клієнтом КАІФу;
- (d) АІФом чи інвесторами такого АІФу та UCITS, яким управляє КАІФ, чи інвесторами такого UCITS; чи
- (e) двома клієнтами КАІФу.

КАІФи підтримують і застосовують дієві організаційні та адміністративні заходи з метою вжиття всіх розумних кроків, призначених для виявлення конфліктів інтересів, запобігання їм, управління ними і моніторингу їх, щоб запобігти їх негативному впливу на інтереси АІФів та їхніх інвесторів.

КАІФи розмежовують, у межах свого власного середовища ведення діяльності, завдання та обов'язки, які можна вважати несумісними одні з одними чи які потенційно можуть спричинити систематичні конфлікти інтересів. КАІФи оцінюють, чи умови ведення ними діяльності можуть охоплювати будь-які інші суттєві конфлікти інтересів, та розкривають їх зміст інвесторам АІФів.

2. Якщо організаційних заходів, вжитих КАІФом для виявлення конфліктів інтересів, запобігання їм, управління ними та їх моніторингу не достатньо, щоб забезпечити, з обґрунтованою впевненістю, відвернення ризиків завдання шкоди інтересам інвесторів, КАІФ повинен чітко розкрити загальний характер або джерела конфліктів інтересів інвесторам до початку комерційної діяльності від їхнього імені та розробити відповідні політики і процедури.

3. Якщо КАІФ від імені АІФу вдається до послуг первинного брокера, умови необхідно викласти у письмовій угоді. Зокрема, в такій угоді необхідно передбачати будь-яку можливість передання та повторного використання активів АІФу, і така можливість повинна відповідати правилам АІФу чи установчим документам. В угоді передбачають повідомлення депозитарію про угоду.

Під час вибору та призначення первинних брокерів, з якими необхідно укласти угоду, КАІФи застосовують усі належні вміння, старанність та сумлінність.

4. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (a) типи конфліктів інтересів, як зазначено в параграфі 1;
- (b) розумні кроки, вжиття яких очікують від КАІФів в розрізі структур і організаційних та адміністративних процедур для виявлення конфліктів інтересів, запобігання їм, управління ними, їх моніторингу та розкриття.

Стаття 15

Управління ризиками

1. КАІФи функційно та ієрархічно відокремлюють служби управління ризиками від операційних одиниць, у тому числі від служб управління портфелем.

Функційне та ієрархічне відокремлення служб управління ризиками згідно з першим підпараграфом повинні переглядати компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу відповідно до принципу пропорційності на основі усвідомлення, що КАІФ повинен, у будь-якому разі, бути спроможним довести, що конкретні запобіжні заходи проти конфліктів інтересів дозволяють здійснювати управління ризиками незалежно і що процес управління ризиками відповідає вимогам цієї статті і є дієвим на постійній основі.

▼M1

2. КАІФи упроваджують повноцінні системи управління ризиками для виявлення всіх ризиків, пов'язаних з інвестиційною стратегією кожного АІФу та на які наражається чи може наражатися кожний АІФ, вимірювання їх, управління ними та їх належного моніторингу. Зокрема, КАІФи не повинні винятково чи механістично покладатися на кредитні рейтинги, підготовлені агентствами кредитних рейтингів, як визначено в статті 3(1)(b) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1060/2009 від 16 вересня 2009 року про агентства кредитних рейтингів ⁽²⁶⁾, для оцінювання кредитоспроможності активів АІФів.

▼B

КАІФи переглядають системи управління ризиками з належною частотою принаймні раз на рік та допрацьовують їх у разі необхідності.

3. КАІФи принаймні:

(a) впроваджують відповідний задокументований і регулярно оновлюваний комплексний процес юридичної перевірки під час інвестування від імені АІФу, згідно з інвестиційною стратегією, цілями та профілем ризику АІФу;

(b) забезпечують, щоб ризики, пов'язані з кожною інвестиційною позицією АІФу, та їх загальний вплив на портфель АІФу можна було належним чином розпізнати, виміряти, ними можна було управляти та їх можна було моніторити на постійній основі, в тому числі шляхом застосування належних процедур стрес-тестування;

(c) забезпечують, щоб профіль ризику АІФу відповідав розміру, структурі портфеля та інвестиційним стратегіям і цілям АІФу, як встановлено в правилах чи установчих документах АІФу, проспекті та документах-пропозиціях.

▼M1

3a. Враховуючи характер, масштаби та складність діяльності АІФів, компетентні органи здійснюють моніторинг повноцінності процесів КАІФів з оцінювання кредитів, оцінюють використання покликань на кредитні рейтинги, як зазначено в першому підпараграфі параграфу 2, в інвестиційній політиці АІФів та, залежно від обставин, сприяють послабленню впливу таких покликань з метою зниження рівня однобокої та механістичної довіри до таких кредитних рейтингів.

▼B

4. КАІФи встановлюють максимальний рівень левериджу, який вони можуть використовувати від імені кожного АІФу, яким вони управляють, а також обсяг права на повторне використання застави чи гарантії, яка може бути надана за механізмом левериджу, враховуючи, *з-поміж іншого*:

(a) тип АІФу;

(b) інвестиційну стратегію АІФу;

(c) джерела левериджу АІФу;

(d) будь-які інші взаємозв'язки чи відповідні відносини з іншими установами фінансових послуг, що можуть бути джерелом системного ризику;

(e) необхідність обмеження потенційних інвестиційних втрат через будь-якого самостійного контрагента;

(f) міру забезпечення левериджу заставою;

(g) співвідношення активів та пасивів;

⁽²⁶⁾ ОВ L 302, 17.11.2009, с. 1.

(h) масштаб, характер та обсяг управління КАІФом на відповідних ринках.

5. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (a) системи управління ризиками, що розраховані для роботи КАІФів з ризиками, які вони переймають від імені АІФів, якими вони управляють;
- (b) належну частоту переглядів системи управління ризиками;
- (c) яким чином потрібно функційно та ієрархічно відокремити службу управління ризиками від операційних одиниць, у тому числі від служби управління портфелем;
- (d) конкретні запобіжні заходи проти конфліктів інтересів, що зазначені в другому підпараграфі параграфа 1;
- (e) вимоги, зазначені в параграфі 3.

▼М1

Інструменти, у яких визначено системи управління ризиками, згадані в пункті (а) першого підпараграфа, повинні забезпечувати запобігання однобокому і механістичному покладанню КАІФів на кредитні рейтинги, як зазначено в першому підпараграфі параграфа 2, для оцінювання кредитоспроможності активів АІФів.

▼В

Стаття 16

Управління ліквідністю

1. КАІФи, для кожного АІФу, яким вони управляють, що не є АІФом закритого типу без левериджу, застосовують належну систему управління ліквідністю та ухвалюють процедури, що надають їм змогу моніторити ризики ліквідності АІФу та забезпечувати, щоб профіль ліквідності інвестицій АІФу відповідав його базисним зобов'язанням.

КАІФи регулярно проводять стрес-тести, за нормальних і виняткових умов ліквідності, що надають їм змогу оцінити ризики ліквідності АІФів та моніторити ризики ліквідності АІФів відповідним чином.

2. КАІФи забезпечують узгодженість інвестиційної стратегії, профілю ліквідності та політики погашення для кожного АІФу, яким вони управляють.

3. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (a) системи та процедури управління ліквідністю; і
- (b) взаємну узгодженість інвестиційної стратегії, профілю ліквідності та політики погашення, зазначену в параграфі 2.

Стаття 17

Інвестування в інструменти сек'юритизації

Щоб забезпечити міжсекторальну узгодженість та усунути неузгодженість між інтересами компаній, які трансформують кредити у реалізовані цінні папери, та оригінаторів у розумінні пункту (41) статті 4 Директиви 2006/48/ЄС, та КАІФами, які інвестують у такі цінні папери чи інші фінансові інструменти від імені АІФів, Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, в яких встановлює вимоги у таких сферах:

- (a) вимоги, яким повинні відповідати оригінатор, спонсор або первинний кредитор, для того, щоб КАІФу було дозволено інвестувати в цінні папери чи інші фінансові інструменти цього типу, випущені після 1 січня 2011 року від імені АІФів, у тому числі вимоги, що забезпечують, щоб оригінатор, спонсор або первинний кредитор зберегли чисту економічну частку не менше ніж 5 %;
- (b) якісні вимоги, що їх повинні дотримуватися КАІФи, які інвестують у ці цінні папери чи інші фінансові інструменти від імені одного чи більше АІФів.

СЕКЦІЯ 2

Організаційні вимоги

Стаття 18

Загальні принципи

1. Держави-члени вимагають, щоб КАІФи використовували, за будь-яких обставин, належні та відповідні людські та технічні ресурси, що є необхідними для належного управління АІФами.

Зокрема, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу, враховуючи також характер АІФів, якими управляє КАІФ, вимагають, щоб КАІФ мав раціональні адміністративні і облікові процедури, механізми контролю і забезпечення для опрацювання електронних даних та повноцінні механізми внутрішнього контролю, в тому числі, зокрема, правила проведення особистих транзакцій його працівниками чи володіння або управління інвестиціями з метою інвестування за свій власний рахунок та забезпечення принаймні того, щоб кожну транзакцію із залученням АІФів можливо було відтворити відповідно до її походження, її сторін, її характеру, часу і місця її проведення, а також щоб активи АІФів, якими управляє КАІФ, було інвестовано відповідно до правил чи установчих документів АІФу та чинних законодавчих положень.

2. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначено процедури та механізми, зазначені в параграфі 1.

Стаття 19

Оцінювання вартості

1. КАІФи забезпечують, щоб для кожного АІФу, яким вони управляють, було встановлено відповідні та узгоджені процедури з метою уможливлення належного та незалежного оцінювання вартості активів АІФу відповідно до цієї статті, застосовного національного права та правил чи установчих документів АІФу.

2. Правила, застосовні щодо оцінювання вартості активів та розраховування вартості чистих активів на пай або акцію АІФу, повинні бути встановлені в законодавстві країни, в якій засновано АІФ, та/або в правилах чи установчих документах АІФу.

3. КАІФи також забезпечують, щоб вартість чистих активів на пай або акцію АІФів розраховували та розкривали інвесторам відповідно до цієї статті, застосовного національного права і правил чи установчих документів АІФу.

Використовувані процедури оцінювання вартості повинні забезпечити, щоб вартість активів оцінювали і вартість чистих активів на пай або акцію розраховували принаймні один раз на рік.

Якщо АІФ є фондом відкритого типу, такі оцінювання вартості і розрахунки необхідно також здійснювати з частотою, що водночас відповідає активам, якими володіє АІФ, та частоті їх випущення і погашення.

Якщо АІФ є фондом закритого типу, такі оцінювання вартості і розрахунки необхідно також здійснювати у разі збільшення чи зменшення капіталу відповідного АІФу.

Інвесторів необхідно повідомляти про оцінювання вартості і розрахунки, як викладено у правилах чи установчих документах відповідного АІФу.

4. КАІФи забезпечують, щоб функцію оцінювання вартості виконував:

(а) зовнішній оцінювач, що є юридичною або фізичною особою, незалежною від АІФу, КАІФу чи будь-яких інших осіб, що мають тісні зв'язки з АІФом чи КАІФом; або

(б) сам КАІФ за умови, що завдання з оцінювання вартості є функційно незалежним від управління портфелем, і політика винагороди та інші заходи забезпечують згладжування конфліктів інтересів та запобігання неналежному впливу на працівників.

Депозитарій, призначений для АІФу, призначають зовнішнім оцінювачем такого АІФу тільки за умови, що він функційно та ієрархічно відмежував виконання своїх депозитарних функцій від своїх завдань зовнішнього оцінювача і здійснюється належна ідентифікація, управління, моніторинг та розкриття інвесторам АІФу потенційних конфліктів інтересів.

5. Якщо функцію оцінювання вартості виконує зовнішній оцінювач, КАІФ повинен показати, що:

(а) зовнішній оцінювач підлягає обов'язковій професійній реєстрації, яку визнано законом, або підпадає під дію правових чи регулятивних положень або правил професійної поведінки;

(б) зовнішній оцінювач може надати достатні професійні гарантії, щоб мати змогу ефективно виконувати відповідну функцію оцінювання вартості згідно з параграфами 1, 2 і 3; та

(с) призначення зовнішнього оцінювача відповідає вимогам статті 20(1) і (2) та делегованим актами, ухваленими на виконання статті 20(7).

6. Призначений зовнішній оцінювач не делегує функцію оцінювання вартості третій особі.
 7. КАІФи повідомляють про призначення зовнішнього оцінювача компетентні органи держави-члена свого місцезнаходження, які натомість можуть вимагати призначити іншого зовнішнього оцінювача, якщо не дотримано умов, встановлених у параграфі 5.
 8. Вартість оцінюють неупереджено та з усіма належними уміннями, старанністю та сумлінністю.
 9. Якщо функцію оцінювання вартості виконує не незалежний зовнішній оцінювач, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу можуть вимагати наявності у КАІФу власних процедур оцінювання вартості та/або оцінок вартості, верифікованих зовнішнім оцінювачем або, у відповідних випадках, аудитором.
 10. КАІФи відповідають за належне оцінювання вартості активів АІФу, розрахування вартості чистих активів та опублікування такої вартості чистих активів. Таким чином, на відповідальність КАІФу перед АІФом та його інвесторами не впливає той факт, що КАІФ призначив зовнішнього оцінювача.
- Незважаючи на перший підпараграф і безвідносно до будь-яких договірних механізмів, що передбачають інше, зовнішній оцінювач повинен відповідати перед КАІФом за будь-які втрати, понесені КАІФом унаслідок недбалості зовнішнього оцінювача чи навмисного невиконання своїх завдань.
11. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (а) критерії щодо процедур належного оцінювання вартості активів та розрахування вартості чистих активів на пай чи акцію;
- (б) професійні гарантії, які зовнішній оцінювач повинен мати змогу надати, щоб дійсно виконувати функцію оцінювання вартості;
- (с) частоту оцінювання вартості, що її виконують АІФи відкритого типу, що відповідає водночас активам, якими володіє АІФ, та його політиці випуску і погашення.

СЕКЦІЯ 3

Делегування функцій КАІФу

Стаття 20

Делегування

1. КАІФи, що мають намір делегувати третім особам завдання з виконання функцій від свого імені, нотифікують компетентні органи держави-члена свого місцезнаходження перед набуттям домовленостями про делегування чинності. Повинні бути дотримані такі умови:
 - (а) КАІФ повинен мати змогу об'єктивно обґрунтувати всю свою структуру делегування;
 - (б) делегат повинен мати у розпорядженні достатньо ресурсів для виконання відповідних завдань, і особи, які дійсно провадять діяльність як делегати, повинні мати достатньо добру репутацію та достатній досвід;
 - (с) якщо делегування стосується управління портфелем чи управління ризиками, делеговані функції обов'язково покладати лише на підприємства, яким надано офіційні дозволи чи які зареєстровано для цілей управління активами та які підлягають нагляду, або, якщо таку умову виконати неможливо, лише на підставі попереднього схвалення компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу;
 - (д) якщо делегування стосується управління портфелем або управління ризиками та делеговані функції обов'язково покладати лише на підприємство третьої країни, разом з вимогами пункту (с) обов'язковим є забезпечення співпраці між компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу та наглядовим органом підприємства;
 - (е) делегування не повинно перешкоджати дієвості нагляду КАІФу та, зокрема, не повинно перешкоджати веденню КАІФом діяльності чи управлінню АІФом у найкращих інтересах його інвесторів;
 - (ф) КАІФ повинен бути спроможним засвідчити, що делегат є кваліфікованими і здатен взяти на себе обумовлені функції, що його було обрано з належною ретельністю та що КАІФ має змогу

здійснювати дієвий моніторинг делегованої діяльності у будь-який час, надавати у будь-який час подальші інструкції делегату та відкликати, з негайним набуттям таким відкликанням чинності, делеговані повноваження, коли це в інтересах інвесторів.

КАІФ на постійній основі переглядає послуги, надані кожним делегатом.

2. Жодні функції управління портфелем чи управління ризиками не повинні бути покладені шляхом делегування на:

- (a) депозитарій чи делегата депозитарію; або
- (b) будь-який інший суб'єкт, інтереси якого можуть конфліктувати з інтересами КАІФу чи інвесторів АІФу, за винятком випадку, коли такий суб'єкт функційно та ієрархічно відмежував виконання своїх завдань з управління портфелем чи управління ризиками від своїх інших потенційно конфліктних завдань, і здійснюється належна ідентифікація, управління, моніторинг та розкриття інвесторам АІФу потенційних конфліктів інтересів.

3. На відповідальність КАІФу перед АІФом та його інвесторами не повинен впливати той факт, що КАІФ делегував функції третій особі, чи будь-яке подальше субделегування, а також КАІФ не повинен делегувати свої функції такою мірою, що, по суті, його більше не можна було вважати керуючим АІФом і такою мірою, що він стане суто формальним суб'єктом.

4. Третя особа може субделегувати будь-яку з функцій, яку делегували їй, за умови, що виконано такі умови:

- (a) КАІФ дав згоду до здійснення субделегування;
- (b) КАІФ повідомив компетентні органи держави-члена свого місцезнаходження до набуття домовленостями про субделегування чинності;
- (c) умови, викладені в параграфі 1, з усвідомленням того, що всі покликання на «делегата» у відповідному контексті означають покликання на «субделегата».

5. Жодні функції з управління портфелем чи управління ризиками не повинні бути покладені шляхом субделегування на:

- (a) депозитарій чи делегата депозитарію; або
- (b) будь-який інший суб'єкт, інтереси якого можуть конфліктувати з інтересами КАІФу чи інвесторів АІФу, за винятком випадку, коли такий суб'єкт функційно та ієрархічно відмежував виконання своїх завдань з управління портфелем чи управління ризиками від своїх інших потенційно конфліктних завдань, і здійснюється належна ідентифікація, управління, моніторинг та розкриття інвесторам АІФу потенційних конфліктів інтересів.

Відповідна уповноважена особа на постійній основі переглядає послуги, надані кожною уповноваженою у межах субделегування особою.

6. Якщо уповноважена у межах субделегування особа в подальшому делегує будь-яку з функцій, які делегували їй, умови, викладені в параграфі 4, застосовують *mutatis mutandis*.

7. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (a) умови виконання вимог, викладених у параграфах 1, 2, 4 і 5;
- (b) умови, за яких КАІФ вважають таким, що делегував свої функції такою мірою, що став суто формальним суб'єктом і його більше не можна вважати керуючим АІФу, як зазначено в параграфі 3.

СЕКЦІЯ 4

Депозитарій

Стаття 21

Депозитарій

1. КАІФ для кожного АІФу, яким він управляє, забезпечує призначення єдиного депозитарію відповідно до цієї статті.

2. Призначення депозитарію засвідчують письмовою угодою. Угода, з-поміж іншого, регулює потік інформації, яку вважають необхідною для того, щоб депозитарій мав змогу виконувати свої функції для АІФу, депозитарієм якого його було призначено, як викладено в цій Директиві та інших відповідних

законах, підзаконних нормативно-правових актах та адміністративних положеннях.

3. Депозитарій є:

- (а) кредитною установою, що має зареєстрований офіс у Союзі та офіційний дозвіл відповідно до Директиви 2006/48/ЄС;
- (б) інвестиційною компанією із зареєстрованим офісом у Союзі, що підпадає під вимоги щодо достатності капіталу згідно зі статтею 20(1) Директиви 2006/49/ЄС, у тому числі вимогам до капіталу для операційних ризиків, і має офіційний дозвіл відповідно до Директиви 2004/39/ЄС, а також надає допоміжні послуги з відповідального зберігання фінансових інструментів та управління ними в інтересах клієнтів згідно з пунктом (1) секції В додатку I до Директиви 2004/39/ЄС; такі інвестиційні компанії повинні в будь-якому разі мати власні кошти, розмір яких не є меншим за суму початкового капіталу, зазначену в статті 9 Директиви 2006/49/ЄС; або
- (с) установою іншої категорії, що підлягає пруденційному регулюванню та поточному нагляду і яка, станом на 21 липня 2011 року, належить до категорій установ, визначених державами-членами як придатні для того, щоб бути депозитарієм за статтею 23(3) Директиви 2009/65/ЄС.

Лише для АІФів з третьої країни і без порушення пункту (б) параграфу 5 можливість бути депозитарієм також є у кредитній установі або будь-якого іншого суб'єкта того самого характеру, що й суб'єкти, зазначені в пунктах (а) і (б) першого підпараграфу цього параграфу, за умови, що виконано умови пункту (б) параграфу 6.

Крім того, держави-члени можуть дозволяти, щоб стосовно АІФів, які не мають прав погашення, період реалізації яких становить 5 років з дати початкового інвестування, та які, відповідно до їхньої базової інвестиційної політики, загалом не інвестують в активи, що їх обов'язково необхідно утримувати на відповідальному зберіганні згідно з пунктом (а) параграфу 8, чи які загалом інвестують в емітентів або незареєстровані на біржі компанії для того, щоб потенційно отримати контроль над такими компаніями відповідно до статті 26, депозитарієм міг бути суб'єкт, що виконує функції депозитарію як частину своєї професійної чи комерційної діяльності, у зв'язку з якою такий суб'єкт підлягає обов'язковій професійній реєстрації, яку визнано законом, або підпадає під дію правових чи регулятивних положень або правил професійної поведінки, та що має можливість надати достатні фінансові та професійні гарантії для уможливлення дієвого виконання ним відповідних депозитарних функцій та зобов'язань, передбачених такими функціями.

4. Для того, щоб уникнути конфліктів інтересів між депозитарієм, КАІФом та/чи АІФом та/чи його інвесторами:

- (а) КАІФ повинен не діяти як депозитарій;
- (б) первинний брокер, що діє як контрагент АІФу, повинен не діяти як депозитарій такого АІФу, якщо він функційно та ієрархічно не відмежував виконання своїх депозитарних функцій від своїх завдань первинного брокера і не здійснюється належна ідентифікація, управління, моніторинг та розкриття інвесторам АІФу потенційних конфліктів інтересів. Делегування депозитарієм такому первинному брокеру своїх завдань з відповідального зберігання згідно з параграфом 11 дозволено, якщо виконано відповідні умови.

5. Депозитарій засновують в одній з таких територій:

- (а) для АІФів з ЄС — у державі-члені місцезнаходження АІФу;
- (б) для АІФів з третьої країни — в третій країні, у якій АІФ засновано, або в державі-члені місцезнаходження КАІФу, що управляє АІФом, або в референтній державі-члені КАІФу, що управляє АІФом.

6. Без обмеження вимог, викладених у параграфі 3, призначення депозитарію, заснованого у третій країні, підлягає, за будь-яких обставин, таким умовам:

- (а) компетентні органи держав-членів, на території яких передбачено реалізацію паїв або акцій АІФу з третьої країни, і, якщо відрізняється від зазначених, держави-члена місцезнаходження КАІФу, уклали угоди про співпрацю та обмін інформацією з компетентними органами депозитарію;
- (б) депозитарій підлягає дієвому пруденційному регулюванню, в тому числі вимогам щодо мінімального капіталу, і нагляду, які мають таку саму силу як право Союзу і мають дійсну чинність;
- (с) третю країну, в якій засновано депозитарій, не внесено до списку FATF як некооперативну країну чи територію.

(d) держави-члени, на території яких передбачено реалізацію паїв або акцій АІФу з третьої країни, і, якщо відрізняється від зазначених, держава-член місцезнаходження КАІФу, уклали з третьою країною, в якій засновано депозитарій, угоду, що повністю відповідає стандартам, установленим у статті 26 Типової конвенції ОЕСР про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу, та забезпечує дієвий обмін інформацією щодо податкових питань, в тому числі будь-яких багатосторонніх податкових угод;

(e) депозитарій на підставі угоди відповідає перед АІФом або інвесторами АІФу за умовами параграфів 12 і 13 і безпосередньо погоджується дотримуватися вимог параграфа 11.

Якщо компетентний орган іншої держави-члена не погоджується з оцінкою компетентних органів держави-члена місцезнаходження КАІФу щодо застосування пунктів (a), (c) чи (e) першого підпараграфу, заінтересовані компетентні органи можуть передати питання до ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього за статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

На основі критеріїв, зазначених у пункті (b) параграфу 17, Комісія ухвалює імплементаційні акти, зазначаючи, що пруденційне регулювання та нагляд третьої країни мають таку саму силу як право Союзу та мають дійсну чинність. Такі імплементаційні акти необхідно ухвалювати відповідно до експертної процедури, зазначеної в статті 59(2).

7. Депозитарій загалом забезпечує здійснення належного моніторингу грошових потоків АІФу і, зокрема, забезпечує, щоб усі платежі, зроблені інвесторами чи від їхнього імені після підписання на паї чи акції АІФу було отримано і щоб усі грошові кошти АІФу було внесено на рахунки грошових коштів, відкриті на ім'я АІФу чи на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, чи на ім'я депозитарію, що діє від імені АІФу, в установі, зазначеній у пунктах (a), (b) і (c) статті 18(1) Директиви 2006/73/ЄС, чи будь-якій іншій установі такого самого виду на відповідному ринку, де вимагають відкриття рахунків грошових коштів, за умови, що така установа підлягає дієвому пруденційному регулюванню та нагляду, які мають таку саму силу як право Союзу та мають дійсну чинність, а також відповідають принципам, викладеним у статті 16 Директиви 2006/73/ЄС.

Якщо рахунки грошових коштів відкрито на ім'я депозитарію, що діє від імені АІФу, жодні грошові кошти установи, зазначеної в першому підпараграфі, та жодні власні грошові кошти депозитарію не вносять на такі рахунки.

8. Активи АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу, доручають депозитарію на відповідальне зберігання таким чином:

(a) фінансові інструменти, що їх можливо утримувати на депозитарному зберіганні:

(i) депозитарій утримує на депозитарному зберіганні всі фінансові інструменти, що їх можливо зареєструвати на рахунку фінансових інструментів, відкритому у книгах депозитарію, та всі фінансові інструменти, що їх можливо фізично передати депозитарію;

(ii) для таких цілей депозитарій забезпечує реєстрацію усіх тих фінансових інструментів, що їх можливо зареєструвати на відкритому у книгах депозитарію рахунку фінансових інструментів, у книгах депозитарію в межах окремих рахунків відповідно до принципів, викладених у статті 16 Директиви 2006/73/ЄС, які відкрито на ім'я АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу, таким чином, щоб їх було можливо чітко визначити як такі, що належать АІФові відповідно до застосовного права за будь-яких обставин;

(b) інші активи:

(i) депозитарій верифікує, чи такі активи є власністю АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу, та веде облік тих активів, щодо яких він пересвідчився, що вони є власністю АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу;

(ii) оцінювання того, чи АІФові або КАІФові, що діє від імені АІФу, належить право власності, ґрунтується на інформації чи документах, які надає АІФ чи КАІФ, і, за наявності, на зовнішніх фактах;

(iii) депозитарій повинен підтримувати актуальність свого обліку.

9. Крім завдань, зазначених у параграфах 7 і 8, депозитарій:

(a) забезпечує відповідність здійснення продажу, випущення, викуплення, погашення і анулювання паїв або акцій АІФу застосовному національному праву і правилам чи установчим документам АІФу;

- (b) забезпечує відповідність розраховування вартості паїв або акцій АІФу застосовному національному праву і правилам чи установчим документам АІФу, а також процедурам, установленим у статті 19;
- (c) виконує доручення КАІФу за умови, що вони не конфліктують з застосовним національним правом чи правилами або установчими документами АІФу;
- (d) забезпечує, щоб переказ винагороди на користь АІФу в транзакціях із залученням активів АІФу відбувся в межах звичайних строків;
- (e) забезпечує відповідність використання доходу АІФу застосовному національному праву і правилам чи установчим документам АІФу.

10. У контексті своїх відповідних ролей, КАІФ та депозитарій повинні діяти чесно, добросовісно, професійно, незалежно та в інтересах АІФу й інвесторів АІФу.

Депозитарій провадить діяльність, що стосується АІФу чи КАІФу від імені АІФу, що може спричинити конфлікти інтересів між АІФом, інвесторами АІФу, КАІФом та самим депозитарієм, тільки за умови, що депозитарій функційно та ієрархічно відмежував виконання своїх завдань депозитарію від своїх інших потенційно конфліктних завдань, і здійснюється належна ідентифікація, управління, моніторинг та розкриття інвесторам АІФу потенційних конфліктів інтересів.

Активи, зазначені в параграфі 8, без попередньої згоди АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу, депозитарій повторно не використовує.

11. Депозитарій не делегує третім особам свої функції, як описано в цій статті, крім тих функцій, які зазначені в параграфі 8.

Депозитарій може делегувати третім особам функції, зазначені в параграфі 8, за таких умов:

- (a) завдання не делеговано з наміром уникнути виконання вимог цієї Директиви;
- (b) депозитарій може довести, що є об'єктивна причина для делегування;
- (c) депозитарій застосував усі належні вміння, старанність та сумлінність під час вибору та призначення будь-якої третьої особи, якій він хоче делегувати частини своїх завдань, та продовжує застосовувати всі належні вміння, старанність та сумлінність під час періодичного перегляду та поточного моніторингу будь-якої третьої особи, якій він делегував частини своїх завдань, та домовленостей третьої особи щодо питань, якій їй делеговано; та
- (d) депозитарій забезпечує, щоб під час виконання завдань, які їй делеговано, третя особа за будь-яких обставин відповідала таким умовам:
 - (i) третя особа має структури та досвід, що відповідають та є пропорційними характеру та складності активів АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу, якому їх було доручено;
 - (ii) щодо завдань з депозитарного зберігання, зазначених у пункті (a) параграфу 8, третя особа підлягає дієвому пруденційному регулюванню, в тому числі вимогам до мінімального капіталу, і нагляду у відповідній юрисдикції, а також третя особа підлягає зовнішньому періодичному аудиту для забезпечення того, щоб фінансові інструменти перебували у її власності;
 - (iii) третя особа розмежовує активи клієнтів депозитарію та свої власні активи й активи депозитарію таким чином, щоб їх у будь-який час можна було чітко ідентифікувати як активи, що належать клієнтам певного депозитарію;
 - (iv) третя особа не використовує активи без попередньої згоди АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу, та попередньої нотифікації депозитарію; та
 - (v) третя особа дотримується загальних обов'язків та заборон, викладених у параграфах 8 і 10.

Незважаючи на пункт (d)(ii) другого підпараграфу, якщо право третьої країни вимагає, щоб певні фінансові інструменти утримували на депозитарному зберіганні місцеві суб'єкти, а жоден місцевий суб'єкт не відповідає вимогам щодо делегування, встановленим у такому пункті, депозитарій може делегувати свої функції такому місцевому суб'єкту лише тією мірою, якою цього вимагає право третьої країни, та на період відсутності місцевого суб'єкта, який би відповідав вимогам щодо делегування, за умови дотримання таких вимог:

- (a) інвестори відповідного АІФу повинні бути належним чином повідомлені про те, що таке делегування є необхідним у зв'язку з юридичними обмеженнями в праві третьої країни, а також про обставини, що обґрунтовують делегування, до здійснення ними інвестування; і

(b) АІФ чи КАІФ від імені АІФу зобов'язані віддати депозитарію вказівку делегувати відповідальне зберігання таких фінансових інструментів такому місцевому суб'єкту.

Третя особа може, в свою чергу, субделегувати такі функції, за умови дотримання таких самих вимог. У такому разі параграф 13 застосовують *mutatis mutandis* до відповідних сторін.

Для цілей цього параграфу надання послуг, як зазначено в Директиві 98/26/ЄС, у системах ведення операцій з цінними паперами, що обумовлені для цілей згаданої Директиви, чи надання подібних послуг у системах ведення операцій з цінними паперами третьої країни не вважається делегуванням їхніх функцій депозитарного зберігання.

12. Депозитарій повинен відповідати перед АІФом чи перед інвесторами АІФу за втрати, допущені депозитарієм або третьою особою, що їм делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні відповідно до пункту (а) параграфу 8.

У разі такої втрати фінансового інструменту, що перебував на депозитарному зберіганні, депозитарій повертає фінансовий інструмент такого самого типу чи відповідної суми АІФові чи КАІФові, що діє від імені АІФу, без неналежної затримки. Депозитарій не є відповідальним, якщо зможе довести, що втрата виникла внаслідок настання зовнішньої події поза межами його розумного контролю, наслідків якої не можна було б уникнути попри вжиття усіх обґрунтованих зусиль, спрямованих на боротьбу з нею.

Депозитарій також повинен відповідати перед АІФом чи перед інвесторами АІФу за всі інші втрати, яких вони зазнали внаслідок недбалого виконання чи навмисного невиконання належним чином депозитарієм своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви.

13. На відповідальність депозитарію не впливає жодне делегування, зазначене в параграфі 11.

Незважаючи на перший підпараграф цього параграфу, у разі втрати фінансових інструментів, які третя особа утримувала на депозитарному зберіганні відповідно до параграфу 11, депозитарій може зняти із себе відповідальність, якщо зможе довести, що:

(а) усі вимоги щодо делегування його завдання з депозитарного зберігання, викладених у другому підпараграфі параграфу 11, виконано;

(b) за письмовою угодою між депозитарієм і третьою особою чітко передано відповідальність депозитарію такій третій особі та надано можливість АІФові чи КАІФові, що діє від імені АІФу, подати позов проти третьої особи щодо втрати фінансових інструментів чи депозитарію подати такий позов від їхнього імені; та

(c) у письмовій угоді між депозитарієм і АІФом чи КАІФом, що діє від імені АІФу, чітко передбачено зняття відповідальності з депозитарію та встановлено об'єктивну причину для передбачення такого зняття в угоді.

14. Крім того, якщо право третьої країни вимагає, щоб місцеві суб'єкти утримували на депозитарному зберіганні певні фінансові інструменти, а жоден місцевий суб'єкт не відповідає вимогам щодо делегування, встановленим у пункті (d)(ii) параграфу 11, депозитарій може зняти із себе відповідальність, якщо дотримані такі умови:

(а) у правилах чи установчих документах відповідного АІФу чітко передбачено таке зняття на умовах, викладених у цьому параграфі;

(b) інвесторів відповідного АІФу належним чином повідомили про таке зняття та про обставини, що обґрунтовують зняття, до здійснення ними інвестування;

(c) АІФ чи КАІФ від імені АІФу віддав депозитарію вказівку делегувати депозитарне зберігання таких фінансових інструментів місцевому суб'єкту;

(d) є письмова угода між депозитарієм і АІФом чи КАІФом, що діє від імені АІФу, за якою чітко дозволено таке зняття; та

(e) є письмова угода між депозитарієм і третьою особою, що недвозначно обумовлює передання відповідальності депозитарію такому місцевому суб'єкту та надає можливість АІФові чи КАІФові, що діє від імені АІФу, подати позов проти такого місцевого суб'єкта стосовно втрати фінансових інструментів чи депозитарію подати такий позов від їхнього імені.

15. Відповідальність перед інвесторами АІФу може бути ініційована безпосередньо чи опосередковано через КАІФ, залежно від правового характеру відносин між депозитарієм, КАІФом та інвесторами.

16. Депозитарій надає своїм компетентним органам, на запит, усю інформацію, яку він отримав під час виконання своїх обов'язків та яка може бути необхідною для компетентних органів АІФу чи КАІФу. Якщо компетентні органи АІФу чи КАІФу відрізняються від компетентних органів депозитарію, компетентні органи депозитарію без зволікань обмінюються з компетентними органами АІФу чи КАІФу отриманою інформацією.

17. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (a) дані, які необхідно включити до письмової угоди, зазначеної в параграфі 2;
- (b) загальні критерії для оцінювання того, чи пруденційне регулювання та нагляд третіх країн, як зазначено в пункті (b) параграфу 6, мають таку саму силу як право Союзу і дійсну чинність.
- (c) умови виконання депозитарних функцій відповідно до параграфів 7, 8 і 9, у тому числі:
 - (i) тип фінансових інструментів, які необхідно включити до сфери обов'язків з депозитарного зберігання, покладених на депозитарій, відповідно до пункту (a) параграфу 8;
 - (ii) умови, з дотриманням яких депозитарій може виконувати свої обов'язки з депозитарного зберігання фінансових інструментів, зареєстрованих у центральному депозитарії; і
 - (iii) умови, на яких депозитарій повинен утримувати на відповідальному зберіганні фінансові інструменти, випущені в іменній формі та зареєстровані в емітента чи реєстратора, відповідно до пункту (b) параграфу 8;
- (d) обов'язки депозитаріїв щодо комплексної юридичної перевірки відповідно до пункту (c) параграфу 11;
- (e) обов'язки щодо розмежування відповідно до пункту (d)(iii) параграфу 11;
- (f) умови та обставини, за яких фінансові інструменти, що перебували на депозитарному зберіганні, необхідно вважати втраченими;
- (g) що необхідно розуміти під зовнішніми подіями поза межами розумного контролю, наслідків яких не можна було б уникнути попри вжиття усіх обґрунтованих зусиль, спрямованих на відвернення їх відповідно до параграфу 12;
- (h) умови, на яких, та обставини, за яких є об'єктивна причина укласти угоду про зняття відповідальності відповідно до параграфу 13.

ГЛАВА IV

ВИМОГИ ЩОДО ПРОЗОРСТІ

Стаття 22

Річний звіт

1. КАІФ, щодо кожного з АІФів з ЄС, яким він управляє, та щодо кожного з АІФів, які він реалізовує в Союзі, надає річний звіт за кожний фінансовий рік не пізніше ніж через 6 місяців після закінчення фінансового року. Річний звіт надають інвесторам на запит. Річний звіт надають компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу та, у відповідних випадках, держави-члена місцезнаходження АІФу.

Якщо АІФ зобов'язаний оприлюднити річний фінансовий звіт відповідно до Директиви 2004/109/ЄС, інвесторам на запит необхідно надати лише таку додаткову інформацію, яку зазначено в параграфі 2, або окремо, або як додаткову частину річного фінансового звіту. В останньому випадку річний фінансовий звіт оприлюднюють не пізніше ніж через 4 місяці після завершення фінансового року.

2. Річний звіт містить принаймні таке:

- (a) балансовий звіт або звіт про активи і пасиви;
- (b) звіт про доходи і витрати за фінансовий рік;
- (c) звіт про діяльність протягом фінансового року;
- (d) будь-які істотні зміни в інформації, зазначеній у статті 23, протягом фінансового року, який охоплює звіт;
- (e) загальну суму винагороди за фінансовий рік з розподілом на постійну та змінну частину винагороди, яку виплачує КАІФ своєму персоналу, кількість бенефіціарів, і, у відповідних випадках,

премію за успішне управління, яку виплачує АІФ;

(f) сукупну суму винагороди, розподілену між вищою ланкою керівництва і членами персоналу КАІФу, дії якого істотно впливають на профіль ризику АІФу.

3. Бухгалтерську інформацію, надану у річному звіті, готують відповідно до стандартів бухгалтерського обліку держави-члена місцезнаходження АІФу чи відповідно до стандартів бухгалтерського обліку третьої країни, в якій засновано АІФ, та правил бухгалтерського обліку, встановлених у правилах чи установчих документах АІФу.

Аудит бухгалтерської інформації, наданої в річному звіті, проводять одна чи більше осіб, які уповноважено законом проводити аудит звітів відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС від 17 травня 2006 року про статутний аудит річної звітності та консолідованої звітності ⁽²⁷⁾. Звіт аудитора, в тому числі будь-які кваліфікаційні оцінки, повністю відтворюють у річному звіті.

Як відступ від другого підпараграфу, держави-члени можуть дозволяти КАІФам, які реалізують АІФи з третьої країни, проводити аудит річних звітів таких АІФів з дотриманням міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, що діють в країні, в якій АІФ має свій зареєстрований офіс.

4. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає зміст і формат річного звіту. Такі інструменти повинні бути підлаштовані під тип АІФу, щодо якого їх застосовують.

Стаття 23

Розкриття інформації інвесторам

1. КАІФи щодо кожного з АІФів з ЄС, яким вони управляють, і щодо кожного з АІФів, який вони реалізують у Союзі, надають, відповідно до правил чи установчих документів АІФу, інвесторам АІФу до того, як вони інвестують в АІФ, таку інформацію, а також будь-які істотні зміни до неї:

(a) опис інвестиційної стратегії і цілей АІФу; інформацію про те, де засновано будь-який АІФ-розпорядник та де засновано базові фонди, якщо АІФ є фондом фондів; опис видів активів, у які АІФ може інвестувати, технологій, які він може застосовувати, та всіх пов'язаних ризиків; будь-які застосовні інвестиційні обмеження; обставини, за яких АІФ може застосовувати леверидж, дозволені види та джерела левериджу і пов'язані ризики, будь-які обмеження на застосування левериджу і будь-які домовленості щодо повторного використання застав і активів, а також максимальний рівень левериджу, який КАІФ має право застосовувати від імені АІФу;

(b) опис процедур, за допомогою яких АІФ може змінювати свою інвестиційну стратегію чи інвестиційну політику, або ж може змінювати одночасно обидві сфери;

(c) опис основних правових наслідків договірних відносин, укладених для цілей інвестування, в тому числі інформацію щодо юрисдикції, застосовного права та наявності чи відсутності будь-яких правових інструментів, що передбачають визнання та виконання рішень на території, де засновано АІФ;

(d) особу КАІФу, депозитарію АІФу, аудитора чи будь-яких інших постачальників послуг і опис їхніх обов'язків, а також прав інвесторів;

(e) опис виконання КАІФом вимог статті 9(7);

(f) опис будь-яких делегованих функцій управління, як зазначено в додатку I, покладених на КАІФ, та будь-якої функції відповідального зберігання, делегованої депозитарієм, ідентифікаційні дані будь-якого делегата та будь-які конфлікти інтересів, що можуть виникнути внаслідок таких делегувань;

(g) опис процедури АІФу для оцінювання вартості та методологія ціноутворення для оцінювання вартості активів, у тому числі методів, які використовують для оцінювання вартості активів, вартість яких важко встановити, згідно зі статтею 19;

(h) опис управління ризиками ліквідності АІФу, в тому числі права погашення як за звичайних, так і за виняткових обставин, та чинні домовленості з інвесторами про погашення;

(i) опис усіх виплат, податків, зборів та витрат, а також їхні максимальні суми, що безпосередньо чи опосередковано відносять на інвесторів;

⁽²⁷⁾ ОВ L 157, 09.06.2006, с. 87.

- (j) опис того, як КАІФ забезпечує добросовісне ставлення до інвесторів, і, в усіх випадках, коли інвестор отримує пільговий режим чи право на отримання преференційного режиму, опис такого пільгового режиму, типів інвесторів, які отримують такий пільговий режим, і, у відповідних випадках, їхні правові чи економічні зв'язки з АІФом чи КАІФом;
- (k) останній річний звіт, зазначений у статті 22;
- (l) процедури та умови для випущення та продажу паїв або акцій;
- (m) найновішу вартість чистих активів АІФу чи найновішу ринкову ціну паю чи акції АІФу з дотриманням статті 19;
- (n) у відповідних випадках, історію результатів діяльності АІФу;
- (o) особу первинного брокера та опис будь-яких істотних домовленостей АІФу зі своїми первинними брокерами, а також спосіб, яким управляють конфліктами інтересів, що з ними пов'язані, і положення в угоді з депозитарієм про можливість передання та повторного використання активів АІФу, а також інформацію про будь-яке передання відповідальності первинному брокеру, що може мати місце;
- (p) обставини способу, яким, і часу, коли інформацію, необхідну за параграфами 4 і 5, буде розкрито.

2. КАІФ повідомляє інвесторів до здійснення ними інвестування в АІФ про будь-які домовленості, досягнуті депозитарієм щодо зняття з себе відповідальності в договірному порядку згідно зі статтею 21(13). КАІФ також невідкладно повідомляє інвесторів про будь-які зміни щодо відповідальності депозитарію.

3. Якщо АІФ зобов'язаний видати проспект відповідно до Директиви 2003/71/ЄС чи відповідно до національного права, окремо чи як додаткову інформацію в проспекті необхідно розкривати лише таку інформацію, яку зазначено в параграфах 1 та 2, що є доповненням до інформації, яку містить проспект.

4. КАІФи, щодо кожного з АІФів з ЄС, яким вони управляють, та щодо кожного з АІФів, який вони реалізують у Союзі, періодично розкривають інвесторам інформацію про:

- (a) відсоток активів АІФу, до яких необхідно застосовувати спеціальні механізми, що виникають на підставі їхньої неліквідності;
- (b) будь-які нові механізми управління ліквідністю АІФу;
- (c) поточний профіль ризику АІФу та системи управління ризиками, які використовує КАІФ для управління такими ризиками.

5. КАІФи, що управляють АІФами з ЄС із застосуванням левериджу чи реалізують у Союзі АІФи із застосуванням левериджу, регулярно розкривають щодо кожного такого АІФу інформацію про:

- (a) будь-які зміни максимального рівня левериджу, який КАІФ може застосовувати від імені АІФу, а також будь-яке право на повторне використання застави або будь-якої гарантії, яку надають згідно з домовленістю про застосування левериджу;
- (b) загальну суму левериджу, застосованого таким АІФом.

6. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає обов'язки КАІФу щодо розкриття інформації, зазначені в параграфах 4 і 5, у тому числі частоту розкриття, зазначену в параграфі 5. Такі інструменти повинні бути підлаштовані під тип КАІФу, щодо якого їх застосовують.

Стаття 24

Обов'язки щодо звітування компетентним органам

1. КАІФ регулярно звітує компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження про основні ринки та інструменти, торгівлю якими він провадить від імені АІФів, якими він управляє.

Він надає інформацію про основні інструменти, торгівлю якими провадить, про ринки, членом яких є чи на яких активно торгує, та про основні потенційні інвестиційні втрати і найважливіші концентрації кожного з АІФів, яким управляє.

2. КАІФ, щодо кожного з АІФів з ЄС, яким управляє, і щодо кожного з АІФів, який він реалізує в Союзі, надає компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження інформацію про таке:

- (a) відсоток активів АІФу, до яких необхідно застосовувати спеціальні механізми, що виникають на підставі їхньої неліквідності;
- (b) будь-які нові механізми управління ліквідністю АІФу;
- (c) поточний профіль ризику АІФу та системи управління ризиками, які використовує КАІФ для управління ринковими ризиками, ризиками ліквідності, ризиками невиконання контрагентом обов'язків та іншими ризиками, в тому числі операційними ризиками;
- (d) інформацію про основні категорії активів, в які інвестував АІФ; та
- (e) результати стрес-тестів, виконаних відповідно до пункту (b) статті 15(3) та другого підпараграфу статті 16(1).

3. КАІФ, на запит, надає компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження такі документи:

- (a) річний звіт кожного АІФу з ЄС, яким управляє КАІФ, та кожного АІФу, який він реалізовує в Союзі, за кожний фінансовий рік, відповідно до статті 22(1);
- (b) на кінець кожного кварталу — детальний список усіх АІФів, якими управляє КАІФ.

4. КАІФ, який управляє АІФами із застосуванням левериджу на суттєвій основі, надає компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження інформацію про загальний рівень левериджу, застосованого кожним АІФом, яким він управляє, розподіл на леверидж, що виникає на підставі позичання грошових коштів чи цінних паперів, та леверидж, закладений у фінансових деривативах, та міру, якою активи АІФу було повторно використано відповідно до домовленостей про застосування левериджу.

Така інформація повинна містити дані, що ідентифікують п'ять найбільших джерел запозичених грошових коштів чи цінних паперів для кожного з АІФів, яким управляє КАІФ, та суми левериджу, отримані від кожного такого джерела для кожного з таких АІФів.

Для КАІФів з третьої країни обов'язки щодо звітування, зазначені в цьому параграфі, обмежено АІФами з ЄС, якими вони управляють, та АІФами з третьої країни, які вони реалізують в Союзі.

5. Якщо це необхідно для дієвого моніторингу системного ризику, компетентні органи держави-члена місцезнаходження можуть вимагати інформацію, додаткову до тієї, що описана в цій статті, на періодичній або *ситуативній* основі. Компетентні органи повідомляють ESMA про вимоги щодо додаткової інформації.

За виняткових обставин і якщо це необхідно для забезпечення стабільності та доброчесності фінансової системи, чи ж задля сприяння довготривалому стабільному зростанню ESMA може клопотати у компетентних органів держави-члена місцезнаходження про призначення додаткових вимог щодо звітування.

6. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначає:

- (a) коли леверидж вважають таким, що його застосовують на суттєвій основі для цілей параграфу 4; та
- (b) обов'язки звітувати та надавати інформацію, передбачені в цій статті.

У таких інструментах повинна бути врахована необхідність уникати покладання на компетентні органи надмірного адміністративного тягаря.

ГЛАВА V

КАІФи, ЯКІ УПРАВЛЯЮТЬ ОКРЕМИМИ ТИПАМИ АІФу

СЕКЦІЯ 1

КАІФи, які управляють АІФами з левериджем

Стаття 25

Використання інформації компетентними органами, співпраця в сфері нагляду та обмеження левериджу

1. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу використовували інформацію, яку збирають відповідно до статті 24, для цілей визначення міри, якою

застосування левериджу сприяє накопиченню системного ризику в фінансовій системі, ризиків непорядкованих ринків або ризиків для довготривалого зростання економіки.

2. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу забезпечують, щоб усю інформацію, зібрану відповідно до статті 24 щодо КАІФів, за якими вони здійснюють нагляд, та інформацію, зібрану відповідно до статті 7, було надано компетентним органам інших відповідних держав-членів, ESMA та ESRB шляхом виконання процедур, викладених у статті 50, щодо співпраці у сфері нагляду. Вони також невідкладно надають інформацію шляхом виконання таких процедур та на двосторонній основі компетентним органам інших безпосередньо пов'язаних держав-членів, якщо КАІФ, що належить до сфери їхньої відповідальності, чи АІФ, яким управляє такий КАІФ, потенційно може становити істотне джерело ризику невиконання контрагентом зобов'язань для кредитної установи чи інших системно значимих установ у інших державах-членах.

3. КАІФ доводить, що обмеження левериджу, встановлені ним для кожного АІФу, яким він управляє, є обґрунтованими, та що він дотримується таких обмежень за будь-яких обставин. Компетентні органи оцінюють ризики, що можуть виникнути внаслідок використання КАІФом левериджу щодо АІФів, якими він управляє, і, якщо це вважається необхідним для забезпечення стабільності та доброчесності фінансової системи, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу, після нотифікування ESMA, ESRB та компетентних органів відповідного АІФу, накладають обмеження на рівні левериджу, який КАІФ має право застосовувати, чи інші обмеження на управління АІФом у зв'язку з АІФами під його управлінням, щоб обмежити міру, якою застосування левериджу сприяє накопиченню системного ризику в фінансовій системі чи ризикам непорядкованих ринків. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу належним чином повідомляють ESMA, ESRB та компетентні органи АІФу про заходи, яких вживають у зв'язку з цим, шляхом виконання процедур, викладених у статті 50.

4. Нотифікацію, про яку йдеться в параграфі 3, здійснюють не пізніше ніж за 10 робочих днів до дати, наміченої як дата набуття чинності або оновлення запропонованого інструмента. В нотифікаційному повідомленні повинні міститись подробиці щодо запропонованого інструменту, обґрунтування інструменту та дату, намічену для набуття інструментом чинності. За виняткових обставин компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу можуть вирішити, що запропонований інструмент набуде чинності протягом періоду, зазначеного в першому реченні.

5. ESMA виконує допоміжну та координаційну роль і, зокрема, намагається забезпечити, щоб компетентні органи застосовували узгоджений підхід щодо інструментів, які пропонують компетентні органи згідно з параграфом 3.

6. Після отримання нотифікаційного повідомлення, про яке йдеться в параграфі 3, ESMA надає компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу рекомендацію щодо інструменту, запропонованого чи вжитого. Ця рекомендація може, зокрема, стосуватися того, чи умови вжиття заходів виконано, чи інструменти є належними, а також тривалості застосування заходів.

7. На підставі інформації, отриманої згідно з параграфом 2, та після врахування будь-якої рекомендації ESRB, ESMA може встановити, що леверидж, застосований КАІФом чи групою КАІФів, становить істотний ризик для стабільності та доброчесності фінансової системи та може надати компетентним органам рекомендацію із зазначенням заходів, яких необхідно вжити для виправлення ситуації, в тому числі обмеження на рівні левериджу, які такий КАІФ чи група КАІФів мають право застосувати. ESMA негайно повідомляє залучені компетентні органи, ESRB та Комісію про будь-яке таке встановлення.

8. Якщо компетентний орган пропонує вжити заходів, що суперечать рекомендації ESMA, зазначеній у параграфах 6 чи 7, він повинен повідомити ESMA з зазначенням причин. ESMA може опублікувати той факт, що компетентний орган не дотримується чи має намір не дотримуватися його рекомендації. ESMA може також, розглядаючи кожен окремий випадок на індивідуальній основі, вирішити опублікувати зазначені компетентним органом причини недотримання його рекомендації. Відповідні компетентні органи отримують попереднє повідомлення про таке опублікування.

9. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких встановлює принципи із зазначенням обставини, за яких компетентні органи застосовують положення, викладені в параграфі 3, беручи до уваги різні стратегії АІФів, різні ринкові умови, у яких діють АІФи, та можливі проциклічні наслідки застосування таких положень.

СЕКЦІЯ 2

Обов'язки КАІФів, що управляють АІФами, які набувають контроль над незареєстрованими на біржі компаніями та емітентами

Стаття 26

Сфера застосування

1. Цю секцію застосовують до:
 - (а) КАІФів, що управляють одним або кількома АІФами, які самостійно або спільно з іншими на основі договору, метою якого є набуття контролю, набувають контроль над незареєстрованими на біржі компаніями відповідно до параграфа 5;
 - (б) КАІФів, що співпрацюють з одним або кількома іншими КАІФами на основі договору, згідно з яким АІФами, якими спільно управляють такі КАІФами, набувають контроль над незареєстрованими на біржі компаніями відповідно до параграфа 5.
2. Цю секцію не застосовують, якщо обумовленими незареєстрованими на біржі компаніями є:
 - (а) малі та середні підприємства у розумінні статті 2(1) додатку до Рекомендації Комісії 2003/361/ЄС від 6 травня 2003 року щодо визначення мікропідприємств, малих підприємств та середніх підприємств⁽²⁸⁾; або
 - (б) механізмами спеціального призначення для цілей придбання нерухомості, володіння або управління нею.
3. Без обмеження параграфів 1 і 2 цієї статті, статтю 27(1) також застосовують до КАІФів, які управляють АІФами, що набувають неконтрольну частку участі у незареєстрованій на біржі компанії.
4. Статтю 28(1), (2) і (3) та статтю 30 також застосовують до КАІФів, які управляють АІФами, що набувають контроль над емітентами. Для цілей таких статей параграфи 1 і 2 цієї статті застосовують *mutatis mutandis*.
5. Для цілей цієї секції, для незареєстрованих на біржі компаній «контроль» означає понад 50% прав голосу компанії.

Під час розрахування відсотку прав голосу, якими володіє відповідний АІФ, окрім прав голосу, якими безпосередньо володіє відповідний АІФ, за умови встановлення контролю згідно з першим підпараграфом необхідно враховувати права голосу таких суб'єктів:

 - (а) підприємства, що знаходиться під контролем АІФу; та
 - (б) фізичної або юридичної особи, яка діє від свого власного імені, але в інтересах АІФу або в інтересах підприємства, що знаходиться під контролем АІФу.

Відсоток прав голосу розраховують на основі всіх акцій з правом голосу, навіть якщо реалізацію такого права призупинено.

Незважаючи на пункт (і) статті 4(1), для цілей статті 28(1), (2) і (3) та статті 30 щодо емітентів факт контролю визначають згідно зі статтею 5(3) Директиви 2004/25/ЄС.
6. Цю секцію застосовують з дотриманням умов та обмежень, установлених у статті 6 Директиви 2002/14/ЄС.
7. Цю секцію застосовують без обмеження будь-яких суворіших правил, ухвалених державами-членами щодо набуття часток участі в емітентах і незареєстрованих на біржі компаніях на своїх територіях.

Стаття 27

Нотифікаційне повідомлення про набуття значної частки участі та контролю над незареєстрованими на біржі компаніями

1. Держави-члени вимагають, щоб у разі, коли АІФ набуває акції незареєстрованої на біржі компанії, розпоряджається або володіє ними, КАІФ, що управляє таким АІФом, передавав компетентним органам держави-члени свого місцезнаходження нотифікаційне повідомлення про частку прав голосу в незареєстрованій на біржі компанії, що належить АІФові, щоразу, коли така частка сягає, перевищує або опускається нижче порогових рівнів 10%, 20%, 30%, 50% та 75%.

⁽²⁸⁾ ОВ L 124, 20.05.2003, с. 36.

2. Держави-члени вимагають, щоб у разі набуття АІФом, самостійно або спільно з іншими, контролю над незареєстрованою на біржі компанією відповідно до статті 26(1), у зв'язці з параграфом 5 згаданої статті, КАІФ, що управляє таким АІФом, надавав нотифікаційне повідомлення про набуття АІФом контролю таким суб'єктам:

- (a) незареєстрованій на біржі компанії;
- (b) акціонерам, особи і адреси яких відомі КАІФові, або їх можливо отримати від незареєстрованій на біржі компанії чи з реєстру, до якого КАІФ має або може отримати доступ; та
- (c) компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу.

3. Нотифікаційне повідомлення, передбачене у параграфі 2, повинно містити таку додаткову інформацію:

- (a) ситуацію, що склалася з правами голосу;
- (b) умови, на яких було набуто контроль, у тому числі дані про особи різних залучених акціонерів, будь-яких фізичних або юридичних осіб, які уповноважено на реалізацію права голосу від їхнього імені та, у застосовних випадках, ланцюг підприємств, через які фактично здійснюється володіння правом голосу;
- (c) дату, на яку було набуто контроль.

4. У своєму нотифікаційному повідомленні до незареєстрованої на біржі компанії КАІФ просить раду директорів компанії повідомити без зайвих зволікань представників працівників або, якщо такі відсутні, безпосередньо працівників про набуття контролю АІФом, яким управляє КАІФ, а також повідомити інформацію, зазначену у параграфі 3. КАІФ докладатиме усіх можливих зусиль для забезпечення того, щоб рада директорів належно повідомила представників працівників або, якщо такі відсутні, безпосередньо працівників відповідно до цієї статті.

5. Нотифікації, зазначені у параграфах 1, 2 і 3, необхідно вчинити якомога швидше, однак не пізніше ніж через 10 робочих після того, як АІФ досягнув, перевищив або опинився нижче відповідного порогового рівня чи набув контроль над незареєстрованою на біржі компанією.

Стаття 28

Розкриття інформації у разі набуття контролю

1. Держави-члени вимагають, щоб у разі набуття АІФом, самостійно або спільно з іншими, контролю над незареєстрованою на біржі компанією або емітентом відповідно до статті 26(1), у зв'язці з параграфом 5 згаданої статті, КАІФ, що управляє таким АІФом, надавав зазначену у параграфі 2 інформацію:

- (a) обумовленій компанії;
- (b) акціонерам компанії, особи і адреси яких відомі КАІФові або їх можливо отримати від компанії чи з реєстру, до якого КАІФ має або може отримати доступ; та
- (c) компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу.

Держави-члени можуть вимагати, щоб зазначену у параграфі 2 інформацію також надавали компетентним органам незареєстрованої на біржі компанії, які держави-члени можуть призначити для такої цілі.

2. КАІФ надає інформацію про:

- (a) особи КАІФів, які самостійно або за погодженням з іншими КАІФами управляють АІФами, що набули контроль;
- (b) політику запобігання конфліктам інтересів та управління ними, зокрема між КАІФом, АІФом і компанією, у тому числі інформацію про спеціальні захисні заходи, встановлені, щоб забезпечити укладення договору між КАІФом та/або АІФом і компанією на офіційно-діловій основі;
- (c) політику для зовнішньої та внутрішньої комунікації щодо компанії, зокрема щодо працівників.

3. У своєму нотифікаційному повідомленні до компанії відповідно до пункту (a) параграфа 1 КАІФ просить раду директорів компанії повідомити без зайвих зволікань представникам працівників або, якщо такі відсутні, самим працівникам інформацію, зазначену у параграфі 1. КАІФ докладатиме усіх можливих зусиль для забезпечення того, щоб рада директорів належно повідомила представників працівників або, якщо такі відсутні, безпосередньо працівників відповідно до цієї статті.

4. Держави-члени вимагають, щоб у разі набуття АІФом, самостійно або спільно з іншими, контролю над незареєстрованою на біржі компанією відповідно до статті 26(1), у зв'язці з параграфом 5 згаданої статті, КАІФ, що управляє таким АІФом, забезпечив розкриття АІФом чи КАІФом, що діє від імені АІФу, своїх намірів щодо майбутньої комерційної діяльності незареєстрованої на біржі компанії та можливих наслідків для працевлаштування, у тому числі будь-які відчутні зміни в умовах працевлаштування:

- (a) незареєстрованій на біржі компанії;
- (b) акціонерам незареєстрованої на біржі компанії, особи і адреси яких відомі КАІФові, або їх можливо отримати від незареєстрованої на біржі компанії чи з реєстру, до якого КАІФ має або може отримати доступ.

Крім того, КАІФ, який управляє відповідним АІФом, просить забезпечити і докладає усіх можливих зусиль, щоб забезпечити надання радою директорів незареєстрованої на біржі компанії інформації, зазначеної у першому підпараграфі, представникам працівників незареєстрованої на біржі компанії, або, якщо такі відсутні, безпосередньо її працівникам.

5. Держави-члени вимагають, щоб у разі набуття АІФом контролю над незареєстрованою на біржі компанією відповідно до статті 26(1), у зв'язці з параграфом 5 згаданої статті, КАІФ, що управляє таким АІФом, надавав компетентним органам держави-члена його місцезнаходження та інвесторам АІФу інформацію про фінансування такого придбання.

Стаття 29

Спеціальні положення щодо річного звіту АІФів, які здійснюють контроль над незареєстрованими на біржі компаніями

1. Держави-члени вимагають, щоб у разі набуття АІФом, самостійно або спільно з іншими, контролю над незареєстрованою на біржі компанією відповідно до статті 26(1), у зв'язці з параграфом 5 згаданої статті, КАІФ, що управляє таким АІФом:

- (a) або звернувся з проханням про забезпечення і докладав усіх можливих зусиль, щоб забезпечити надання директорами компанії річного звіту незареєстрованої на біржі компанії, складеного відповідно до параграфа 2, представникам працівників або, якщо такі відсутні, самим працівникам протягом періоду, необхідного для складання такого звіту, згідно з застосовним національним правом; або
- (b) для кожного такого АІФу вніс до річного звіту, передбаченого у статті 22, зазначену у параграфі 2 інформацію щодо відповідної незареєстрованої на біржі компанії.

2. Додаткова інформація, яку необхідно внести до річного звіту компанії або АІФу відповідно до параграфа 1, повинна принаймні містити об'єктивний огляд господарської діяльності компанії, що відображає ситуацію станом на кінець періоду, охопленого річним звітом. У звіті також необхідно окреслити:

- (a) будь-які важливі події, які сталися після завершення фінансового року;
- (b) ймовірний подальший розвиток компанії; та
- (c) інформацію щодо набуття власних акцій, передбачену в статті 22(2) Директиви Ради 77/91/ЄЕС⁽²⁹⁾.

3. КАІФ, що управляє відповідним АІФом:

- (a) або звертається з проханням про забезпечення і докладає усіх можливих зусиль, щоб забезпечити надання директорами компанії зазначеної у пункті (b) параграфа 1 інформації щодо обумовленої компанії представникам працівників обумовленої компанії або, якщо такі відсутні, самим працівникам протягом періоду, зазначеного в статті 22(1); або
- (b) надає інформацію, зазначену у пункті (a) параграфа 1, інвесторам АІФу, мірою її доступності на поточний момент, протягом періоду, зазначеного в статті 22(1), та у будь-якому разі не пізніше передбаченої національним застосовним правом дати складення річного звіту незареєстрованій на біржі компанії.

Стаття 30

⁽²⁹⁾ ОВ L 26, 31.01.1977, с. 1.

Розпродаж активів

1. Держави-члени вимагають, щоб у разі набуття АІФом, самостійно або спільно з іншими, контролю над незарєєстрованою на біржі компанією або емітентом відповідно до статті 26(1), у зв'язці з параграфом 5 згаданої статті, КАІФові, що управляє таким АІФом, протягом 24-місячного періоду з моменту набуття АІФом контролю над компанією:

(а) не було дозволено сприяти будь-якому розподілу, зменшенню капіталу, погашенню акцій і/або придбанню власних акцій компанією, як це описано в параграфі 2, підтримувати або скеровувати такі дії;

(б) допоки КАІФ має офіційний дозвіл голосувати від імені АІФу на засіданнях керівних органів компанії, не голосував на користь розподілу, зменшення капіталу, погашення акцій і/або придбання власних акцій компанією, як це описано в параграфі 2;

(с) у будь-якому разі докладав усіх можливих зусиль, щоб запобігти розподілу, зменшенню капіталу, погашенню акцій і/або придбанню власних акцій компанією, як це описано в параграфі 2.

2. Обов'язки, покладені на КАІФи у параграфі 1, стосуються такого:

(а) будь-якого розподілу серед акціонерів, що відбувся, коли на дату закриття останнього фінансового року обсяг чистих активів, зазначений у річних звітах компанії, є або внаслідок такого розподілу стає меншим ніж сума підписного капіталу й тих резервів, розподіл яких заборонено законом або статутом, за умови, що, якщо незатребувану частину підписного капіталу не включено до активів, відображених у балансовому звіті, цю суму буде вираховано із суми підписного капіталу;

(б) будь-якого розподілу серед акціонерів, розмір якого перевищуватиме суму прибутків на кінець останнього фінансового року й будь-яких прибутків, перенесених на майбутні періоди, і сум, взятих з резервів, доступних для такої цілі, за вирахуванням будь-яких збитків, перенесених на майбутні періоди, і сум, переданих у резерв відповідно до права або статуту;

(с) мірою, якою придбання власних акцій дозволено, активів, придбаних компанією, у тому числі акції, які компанія придбала раніше та якими вона володіє, й акції, придбані особою, що діє від свого імені, але в інтересах компанії, внаслідок чого обсяг чистих активів став би меншим ніж згадана в пункті (а) сума.

3. Для цілей параграфа 2:

(а) термін «розподіл», згаданий у пунктах (а) і (б) параграфа 2, охоплює, зокрема, виплату дивідендів та відсотків, пов'язаних з акціями;

(б) положення щодо зменшення капіталу не застосовують щодо зменшення підписного капіталу, що здійснюється з метою покриття понесених збитків або віднесення грошових коштів до нерозподільного резерву за умови, що внаслідок такої операції сума резерву не становитиме більше ніж 10 % від зменшеного підписного капіталу; та

(с) обмеження, передбачене у пункті (с) параграфа 2, розповсюджується на пункти (b) – (h) статті 20(1) Директиви 77/91/ЄЕС.

ГЛАВА VI

ПРАВА КАІФів з ЄС НА РЕАЛІЗАЦІЮ АІФів з ЄС ТА УПРАВЛІННЯ НИМИ У СОЮЗІ

Стаття 31

Реалізація паїв або акцій АІФів з ЄС у державі-члені місцезнаходження КАІФу

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФ з ЄС з офіційним дозволом міг реалізовувати паї або акції будь-якого АІФу з ЄС, яким він управляє, професійним інвесторам у державі-члені місцезнаходження КАІФу одразу після виконання умов, установлених у цій статті.

Якщо АІФ з ЄС є АІФ-фідером, право на реалізацію, про яке йдеться у першому підпараграфі, є дійсним за умови, що АІФ-розпорядником також є АІФ з ЄС, яким управляє КАІФ з ЄС з офіційним дозволом.

2. КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження про кожний АІФ з ЄС, який він має намір реалізовувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку III.

3. Протягом 20 робочих днів після отримання повного нотифікаційного пакету відповідно до параграфу 2, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повідомляють КАІФ про те, чи він може розпочинати реалізацію АІФу, зазначеного у повідомленні, згаданому у параграфі 2. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу запобігають реалізації АІФу тільки тоді, коли управління АІФом, що здійснює КАІФ, не відповідає або не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином не дотримується або не дотримуватиметься положень цієї Директиви. У разі позитивного рішення, КАІФ може розпочинати реалізацію АІФу у державі-члені свого місцезнаходження з моменту вчинення компетентними органами відповідної нотифікації.

Якщо мова йде про різні органи, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повідомляють також компетентні органи АІФу про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу.

4. У разі відчутної зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфу 2, КАІФ надсилає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження принаймні за 1 місяць до впровадження такої зміни, якщо зміни було заплановано КАІФом, або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, відповідні компетентні органи без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідає положенням цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не дотримується положень цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46, у тому числі, за необхідності, явна заборона реалізації АІФу.

5. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити:

- (а) форму та зміст зразка нотифікаційного листа, зазначеного у параграфі 2;
- (б) форму письмового повідомлення, згаданого у параграфі 4.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

6. Без обмеження статті 43(1) держави-члени вимагають, щоб АІФи, якими управляють та які реалізують КАІФи, було реалізовано лише професійним інвестором.

Стаття 32

Реалізація паїв або акцій АІФів з ЄС у державах-членах, що не є державою-членом місцезнаходження КАІФу

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФ з ЄС з офіційним дозволом міг реалізовувати паї або акції АІФу з ЄС, яким він управляє, професійним інвестором у державі-члені, що не є державою-членом місцезнаходження КАІФу, одразу після виконання умов, установлених у цій статті.

Якщо АІФ з ЄС є АІФ-фідером, право на реалізацію, про яке йдеться у першому підпараграфі, є дійсним за умови, що АІФ-розпорядником є також АІФ з ЄС і ним управляє КАІФ з ЄС з офіційним дозволом.

2. КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження про кожний АІФ з ЄС, який він має намір реалізовувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку IV.

3. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні, не пізніше ніж через 20 робочих днів з моменту отримання повного нотифікаційного пакету, згаданого у параграфі 2, передати такий повний нотифікаційний пакет компетентним органам держав-членів, для реалізації на території яких АІФ призначений. Таке передання здійснюють тільки за умови, що управління АІФом, що здійснює КАІФ, відповідає і буде й надалі відповідати положенням цієї Директиви та що КАІФ в іншому дотримується положень цієї Директиви.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні додати щодо такого акту заяву про те, що обумовлений КАІФ має офіційний дозвіл на управління АІФами за окремою інвестиційною стратегією.

4. Після передання нотифікаційного пакету компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні без зволікань надати КАІФові нотифікаційне повідомлення про таке передання. КАІФ може розпочинати реалізацію АІФу у державі-члені ведення діяльності КАІФу від дати такої нотифікації.

Якщо мова йде про різні органи, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу також повідомляють компетентні органи АІФу про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у державі-члені ведення діяльності КАІФу.

5. Домовленості, зазначені в пункті (h) додатку IV, підпадають під дію законодавства держави-члена ведення діяльності КАІФу та під її нагляд.

6. Держави-члени забезпечують, щоб нотифікаційний лист від КАІФу, згаданий у параграфі 2, та заяву, згадану у параграфі 3, було надано мовою, звичною у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб документи, згадані в параграфі 3, оформлені і передані в електронній формі, були прийняті компетентними органами.

7. У разі відчутної зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфа 2, КАІФ надає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, відповідні компетентні органи без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46, у тому числі, за необхідності, явна заборона реалізації АІФу.

Якщо зміни є прийнятними, оскільки не впливають на відповідність управління АІФом, що здійснює КАІФ, положенням цієї Директиви або дотримання іншим чином КАІФом положень цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні без зволікань повідомити компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу про такі зміни.

8. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити:

- (a) форму та зміст зразка нотифікаційного листа, згаданого у параграфі 2;
- (b) форму та зміст зразка заяви, згаданого у параграфі 3;
- (c) форму передачі, згаданого у параграфі 3; та
- (d) форму письмового повідомлення, згаданого у параграфі 7.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

9. Без обмеження статті 43(1) держави-члени вимагають, щоб АІФи, якими управляє та які реалізовує КАІФ, було реалізовано лише професійним інвесторам.

Стаття 33

▼M2

Умови управління АІФами з ЄС, заснованими в інших державах-членах, та надання послуг в інших державах-членах

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФ з ЄС з офіційним дозволом міг безпосередньо або шляхом заснування філії:

- (a) управляти АІФами з ЄС, заснованими в іншій державі-члені, за умови, що КАІФ отримав офіційний дозвіл на управління таким типом АІФу;
- (b) надавати в іншій державі-члені послуги, зазначені у статті 6(4), на надання яких йому надано офіційний дозвіл.

2. КАІФ, який має намір провадити діяльність та надавати послуги, зазначені у параграфі 1, найперше повідомляє компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження таку інформацію:

- (а) держава-член, в якій він має намір безпосередньо управляти АІФами або заснувати філію та/або надавати послуги, зазначені в статті 6(4);
- (б) програма діяльності, у якій зазначено, зокрема, послуги, які він має намір надавати, та/або в якій визначено АІФи, якими він має намір управляти.

▼В

3. Якщо КАІФ має намір заснувати філію, він надає, крім інформації, зазначеної у параграфі 2, таку інформацію:

- (а) організаційна структура філії;
- (б) адреса в державі-члені місцезнаходження АІФу, з якої можливо отримати документи;
- (с) імена та контактні дані осіб, відповідальних за управління філією.

4. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу протягом 1 місяця з дня отримання повного пакету документів, передбачених у параграфі 2, або протягом 2 місяців з дня отримання повного пакету документів, передбачених у параграфі 3, повинні передати повний пакет документів компетентним органам держави-члена ведення діяльності КАІФу. Таке передання здійснюють тільки за умови, що управління АІФом, що здійснює КАІФ, відповідає і надалі буде відповідати положенням цієї Директиви та що КАІФ в іншому дотримується положень цієї Директиви.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні у цьому зв'язку долучити заяву про те, що обумовлений КАІФ отримав від них офіційний дозвіл.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні негайно надати КАІФові нотифікаційне повідомлення про таке передання.

Після отримання повідомлення про передання КАІФ може розпочати надання своїх послуг у державі-члені ведення своєї діяльності.

5. Держава-член ведення діяльності КАІФу не висуває жодних додаткових вимог до обумовленого КАІФу щодо питань, охоплених цією Директивою.

6. У разі зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфа 2 та, у відповідних випадках, параграфа 3, КАІФ надає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження принаймні за 1 місяць до впровадження запланованих змін або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46.

Якщо зміни є прийнятними, оскільки не впливають на відповідність управління АІФом, що здійснює КАІФ, положенням цієї Директиви або дотримання іншим чином КАІФом положень цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні без зайвих зволікань повідомити компетентні органи держав-членів проведення діяльності КАІФу про такі зміни.

7. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA може розробити проекти регулятивних технічних стандартів для визначення інформації, яку необхідно повідомляти відповідно до параграфів 2 і 3.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

8. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб укласти стандартні форми, зразки і процедури для надання інформації згідно з параграфами 2 і 3.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

ГЛАВА VII

ОСОБЛИВІ ПРАВИЛА ЩОДО ТРЕТІХ КРАЇН

Стаття 34

Умови для КАІФів з ЄС, що управляють АІФами з третіх країн, що їх не реалізують у державах-членах

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФ з ЄС з офіційним дозволом міг управляти АІФами з третіх країн, що їх не реалізують на території Союзу, за умови, що:

(а) КАІФ виконує усі вимоги, встановлені у цій Директиві, окрім вимог статей 21 і 22 щодо таких АІФів; та

(б) забезпечено наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн, для того, щоб забезпечити, принаймні, ефективний обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою.

2. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти щодо домовленостей про співпрацю, зазначені у параграфі 1, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть встановленню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами.

3. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA розробляє настанови для встановлення умов застосування інструментів, ухвалених Комісією щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у параграфі 1.

Стаття 35

Умови реалізації з паспортом в Союзі АІФу з третіх країн, яким управляє КАІФ з ЄС

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФ з ЄС з офіційним дозволом міг реалізовувати професійним інвесторам на території Союзу паї або акції АІФів з третіх країн, якими він управляє, або АІФ-фідерів з ЄС, що не виконують вимоги, зазначені у другому підпараграфі статті 31(1), одразу після виконання умов, установлених у цій статті.

2. КАІФи дотримуються всіх вимог, установлених у цій Директиві, за винятком глави VI. Крім того, повинні бути виконані такі вимоги:

(а) обов'язково забезпечити наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн, для того, щоб забезпечити, принаймні, ефективний обмін інформацією, — беручи до уваги статтю 50(4), — що дозволяє компетентним органам виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою;

(б) третю країну, в якій засновано АІФ з третіх країн, не внесено до списку ФАТФ як некооперативну країну чи територію;

(с) третя країна, у якій засновано АІФ з третіх країн, уклала з державою-членом місцезнаходження КАІФу, який отримав дозвіл, та з кожною іншою державою-членом, в якій передбачено реалізувати паї або акції АІФу з третіх країн, угоду, що повністю відповідає стандартам, установленим у статті 26 Типової конвенції ОЕСР про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу, та забезпечує дієвий обмін інформацією щодо питань оподаткування, в тому числі будь-які багатосторонні податкові угоди.

Якщо компетентний орган іншої держави-члена не погоджується з оцінкою компетентних органів держави-члена місцезнаходження КАІФу щодо застосування пунктів (а) та (б) першого підпараграфа, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

3. Якщо КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФів з третіх країн у державі-члені свого місцезнаходження, КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження про кожний АІФ з третіх країн, який він має намір реалізувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку III.

4. Не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного нотифікаційного пакету, згаданого у параграфі 3, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повідомляють КАІФ про те, чи він може розпочинати реалізацію АІФу, зазначеного у повідомленні, згаданому у параграфі 3, на своїй території. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу запобігають реалізації АІФу тільки тоді, коли управління АІФом, що здійснює КАІФ, не відповідає або не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином не дотримується або не дотримуватиметься положень цієї Директиви. У разі позитивного рішення, КАІФ може розпочинати реалізацію АІФу у державі-члені свого місцезнаходження з моменту вчинення компетентними органами відповідної нотифікації.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу також повідомляють ESMA про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у державі-члені місцезнаходження КАІФу.

5. Якщо КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФів з третіх країн у державі-члені, що не є державою-членом його місцезнаходження, КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження про кожний АІФ з третіх країн, який він має намір реалізувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку IV.

6. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні, не пізніше ніж через 20 робочих днів з моменту отримання повного нотифікаційного пакету, згаданого у параграфі 5, передати такий повний нотифікаційний пакет компетентним органам держав-членів, для реалізації на території яких АІФ призначений. Таке передання здійснюватимуть тільки за умови, управління АІФом, що здійснює КАІФ, відповідно до положень цієї Директиви та що КАІФ в іншому дотримується положень цієї Директиви.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні додати щодо такого акту заяву про те, що обумовлений КАІФ має офіційний дозвіл на управління АІФами за окремою інвестиційною стратегією.

7. Після передання нотифікаційного пакету компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні без зволікань надати КАІФові нотифікаційне повідомлення про таке передання. КАІФ може розпочинати реалізацію АІФу у відповідних державах-членах ведення діяльності КАІФу від дати такої нотифікації від компетентних органів.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу також повідомляють ESMA про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у державах-членах ведення діяльності КАІФу.

8. Домовленості, зазначені у пункті (h) додатку IV, підпадають під дію законодавства держав-членів ведення діяльності КАІФу та під їхній нагляд.

9. Держави-члени забезпечують, щоб нотифікаційний лист від КАІФу, згаданий у параграфі 5, та заяву, згадану у параграфі 6, було надано мовою, звичною у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб документи, згадані в параграфі 6, оформлені і передані в електронній формі, були прийняті компетентними органами.

10. У разі відчутної зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфу 3 або 5, КАІФ надсилає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46, у тому числі, за необхідності, явна заборона реалізації АІФу.

Якщо зміни є прийнятними, оскільки не впливають на відповідність управління АІФом, що здійснює КАІФ, положенням цієї Директиви або дотримання іншим чином КАІФом положень цієї Директиви, компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу повинні без зволікань повідомити ESMA щодо тих змін, які стосуються припинення реалізації певних АІФів або стосуються реалізації додаткових

АІФів і, у застосовних випадках, компетентні органи держав-членів ведення діяльності КАІФу про такі зміни.

11. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (а) параграфа 2, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть встановленню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами.

12. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA може розробити настанови для встановлення умов застосування інструментів, ухвалених Комісією щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (а) параграфа 2.

13. ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення мінімального змісту домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (а) параграфу 2, таким чином, щоб забезпечити отримання як компетентними органами держави-члена місцезнаходження, так і державами-членами ведення діяльності інформації, достатньої для здійснення ними їхніх наглядових та слідчих повноважень за цією Директивою.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

14. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення процедур координування й обміну інформацією між компетентним органом держави-члена місцезнаходження і компетентними органами держав-членів ведення діяльності КАІФу.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

15. Якщо компетентний орган відхиляє запит на обмін інформацією відповідно до регулятивних технічних стандартів, зазначених у параграфі 14, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

16. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити:

- (а) форму та зміст зразка нотифікаційного листа, згаданого у параграфі 3;
- (b) форму та зміст зразка нотифікаційного листа, згаданого у параграфі 5;
- (c) форму та зміст зразка заяви, згаданої у параграфі 6;
- (d) форму передачі, згаданої у параграфі 6;
- (e) форму письмового повідомлення, згаданого у параграфі 10.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

17. Без обмеження статті 43(1) держави-члени вимагають, щоб АІФи, якими управляє та які реалізовує КАІФ, було реалізовано лише професійним інвестором.

Стаття 36

Умови реалізації без паспорта у державах-членах АІФів з третіх країн, якими управляє КАІФ з ЄС

1. Без обмеження статті 35 держави-члени можуть дозволити КАІФові з ЄС з офіційним дозволом реалізовувати професійним інвесторам лише на своїй території паї або акції АІФів з третіх країн, якими він управляє, або АІФ-фідерів з ЄС, що не виконують вимоги, згадані у другому підпараграфі статті 31(1), за умови, що:

- (а) КАІФ виконує усі вимоги, встановлені у цій Директиві, за винятком статті 21. Такий КАІФ при цьому забезпечує, щоб для виконання обов'язків, зазначених у статті 21(7), (8) та (9), було призначено одну чи більше установ. Сам КАІФ такі функційні обов'язки не виконує. КАІФ надає своїм наглядовим органам інформацію про особи таких установ, відповідальних за виконання обов'язків, зазначених у статті 21(7), (8) та (9);
- (b) задля нагляду за системним ризиком та відповідно до міжнародних стандартів наявні належні домовленості про співпрацю між компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу

та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн, для того, щоб забезпечити дієвий обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою;

(с) третю країну, в якій засновано АІФ з третіх країн, не внесено до списку ФАТФ як некооперативну країну чи територію.

2. Держави-члени можуть запровадити суворіші правила для КАІФів щодо реалізації паїв або акцій АІФів з третіх країн інвесторам на своїй території для цілі цієї статті.

3. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти щодо домовленостей про співпрацю, зазначені у параграфі 1, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть встановленню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами.

4. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ЕСМА розробляє настанови для встановлення умов застосування інструментів, ухвалених Комісією щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у параграфі 1.

Стаття 37

Дозвільна процедура для КАІФів з третіх країн, які мають намір управляти АІФами з ЄС та/або реалізувати АІФи, якими вони управляють, на території Союзу відповідно до статей 39 або 40

1. Держави-члени вимагають, щоб КАІФи з третіх країн, які мають намір управляти АІФами з ЄС та/або реалізувати АІФи, якими вони управляють, на території Союзу, відповідно до статей 39 або 40 отримували попередній офіційний дозвіл від компетентних органів своїх референтних держав-членів відповідно до цієї статті.

2. КАІФ з третіх країн, який має намір отримати попередній офіційний дозвіл, про який ідеться у параграфі 1, дотримується положень цієї Директиви за винятком положень глави VI. Якщо та остільки, оскільки дотримання вимоги цієї Директиви є несумісним з дотриманням права, під дію якого підпадає КАІФ з третіх країн та/або АІФ з третіх країн, що його реалізують на території Союзу, КАІФ не зобов'язаний дотримуватися такого положення цієї Директиви, якщо він може довести, що:

(а) неможливо поєднати таке дотримання з дотриманням обов'язкового положення в законодавстві, під дію якого підпадає КАІФ з третіх країн та/або АІФ з третіх країн, що його реалізують на території Союзу;

(б) правом, під дію якого підпадає КАІФ з третіх країн та/або АІФ з третіх країн, передбачено рівнозначне правило з такою самою регулятивною ціллю і з наданням такого самого рівня захисту для інвесторів відповідного АІФу; та

(с) КАІФ з третіх країн та/або АІФ з третіх країн дотримується рівнозначного правила, згаданого у пункті (б).

3. КАІФ з третіх країн, який має намір отримати попередній офіційний дозвіл, про який ідеться у параграфі 1, повинен мати законного представника, заснованого у його референтній державі-члені. Законний представник є контактною особою КАІФу на території Союзу; обмін будь-якою офіційною кореспонденцією між компетентними органами і КАІФом та між інвесторами з ЄС відповідних АІФу і КАІФу, як передбачено в цій Директиві, здійснюється через такого законного представника. Законний представник виконує функцію комплаєнсу, пов'язану з діяльністю з управління і реалізації, яку провадить КАІФ за нормами цієї Директиви, разом з КАІФом.

4. Референтну державу-члена КАІФу з третіх країн визначають так:

(а) якщо КАІФ з третіх країн має намір управляти лише одним АІФом з ЄС або кількома АІФами з ЄС, заснованими в одній державі-члені, та не має наміру реалізувати будь-який АІФ відповідно до статті 39 або 40 на території Союзу, референтною державою-членом вважають державу-члена місцезнаходження такого або таких АІФів, а компетентні органи цієї держави-члена матимуть компетенцію на проведення дозвільної процедури та нагляду за КАІФом;

(б) якщо КАІФ з третіх країн має намір управляти кількома АІФами з ЄС, заснованими в різних державах-членах, та не має наміру реалізувати будь-який АІФ відповідно до статті 39 або 40 на території Союзу, референтною державою-членом є:

(і) держава-член, у якій засновано більшість АІФів; або

(іі) держава-член, у якій здійснюють управління найбільшим обсягом активів;

(c) якщо КАІФ з третіх країн має намір реалізувати лише один АІФ з ЄС лише в одній державі-члені, референтну державу-член визначають таким чином:

(i) якщо АІФ має офіційний дозвіл або зареєстрований у державі-члені, це держава-член місцезнаходження АІФу або держава-член, у якій КАІФ має намір реалізувати АІФ;

(ii) якщо АІФ не має офіційного дозволу або не зареєстрований у державі-члені, це держава-член, у якій КАІФ має намір реалізувати АІФ;

(d) якщо КАІФ з третіх країн має намір реалізувати лише один АІФ з третіх країн лише в одній державі-члені, референтною державою-членом є така держава-член;

(e) якщо КАІФ з третіх країн має намір реалізувати лише один АІФ з ЄС, однак у різних державах-членах, референтну державу-член визначають таким чином:

(i) якщо АІФ має офіційний дозвіл або зареєстровано у державі-члені, держава-член місцезнаходження АІФу або одна з держав-членів, у якій КАІФ має намір здійснювати фактичну реалізацію; або

(ii) якщо АІФ не має офіційного дозволу або не зареєстровано у державі-члені, одна з держав-членів, у якій КАІФ має намір здійснювати фактичну реалізацію;

(f) якщо КАІФ з третіх країн має намір реалізувати лише один АІФ з третіх країн, однак у різних державах-членах, референтною державою-членом є одна з таких держав-членів;

(g) якщо КАІФ з третіх країн має намір реалізувати кілька АІФів з ЄС на території Союзу, референтну державу-член визначають таким чином:

(i) за умови, що усім таким АІФам надано дозвіл або їх зареєстровано в одній державі-члені, це держава-член місцезнаходження таких АІФів або держава-член, у якій КАІФ має намір здійснювати фактичну реалізацію більшості з таких АІФів;

(ii) за умови, що АІФи не мають офіційного дозволу або їх не зареєстровано в одній і тій же державі-члені, це держава-член, у якій КАІФ має намір здійснювати фактичну реалізацію більшості з таких АІФів;

(h) якщо КАІФ з третіх країн має намір реалізувати кілька АІФів з ЄС і АІФів з третіх країн або кілька АІФів з третіх країн в Союзі, референтною державою-членом є держава-член, у якій він має намір здійснювати фактичну реалізацію більшості з таких АІФів.

Відповідно до критеріїв, визначених у пунктах (b), (c)(i), (e), (f) і (g)(i) першого підпараграфу, може існувати більше ніж одна референтна держава-член. У таких випадках держави-члени вимагають, щоб КАІФ з третіх країн, який має намір управляти АІФами з ЄС та/або реалізувати АІФи, якими він управляє, в Союзі, відповідно до статей 39 або 40 подавав запит до компетентних органів усіх держав-членів, які є потенційними референтними державами-членами, відповідно до критеріїв, установлених у згаданих пунктах, щоб визначити серед них свою референтну державу-члена. Такі компетентні органи спільно обирають референтну державу-члена для КАІФу з третіх країн протягом 1 місяця з дня отримання такого запиту. Компетентні органи держави члена, яку призначено як референтну державу-члена, без зайвих зволікань повідомляють КАІФ третьої країни про таке призначення. Якщо КАІФ з третіх країн належним чином не повідомили про вибір, здійснений відповідними компетентними органами, протягом 7 днів з здійснення вибору або відповідні компетентні органи не здійснили вибір протягом 1 місяця, КАІФ з третіх країн може самостійно обрати свою референтну державу-члена на основі критеріїв, установлених у цьому параграфі.

КАІФ повинен бути в змозі довести свій намір здійснювати фактичну реалізацію в певній державі-члені шляхом розкриття своєї стратегії реалізації компетентним органам держави-члена, зазначеної ним.

5. Держави-члени вимагають, щоб КАІФ з третіх країн, який має намір управляти АІФами з ЄС без реалізації їх та/або реалізовувати АІФи, якими він управляє, в Союзі, відповідно до статей 39 або 40 подавав запит на офіційний дозвіл до своєї референтної держави-члена.

Після отримання заявки на офіційний дозвіл компетентні органи оцінюють, чи вибір референтної держави-члена, що здійснив КАІФ, відповідає критеріям, установленим у параграфі 4. Якщо компетентні органи вважають, що це не так, вони відхиляють дозвільний запит КАІФу з третіх країн, надавши пояснення причини відхилення. Якщо компетентні органи вважають, що критеріїв параграфу 4 дотримано, вони повідомляють ESMA, при цьому здійснюють запит рекомендації щодо їхньої оцінки. У своєму повідомленні до ESMA компетентні органи надають ESMA обґрунтування КАІФом його оцінки щодо референтної держави-члена та інформацію про стратегію реалізації КАІФу.

Протягом 1 місяця з дня отримання повідомлення, про яке йдеться у другому підпараграфі, ESMA надає відповідним компетентним органам рекомендацію щодо їхньої оцінки референтної держави-члена за критеріями, установленими у параграфі 4. ESMA надає негативну рекомендацію тільки за умови, що вважає, що критеріїв, установлених у параграфі 4, не дотримано.

Строк, зазначений у статті 8(5), повинен бути призупинений на період здійснення ESMA розгляду, передбаченого у цьому параграфі.

Якщо компетентні органи пропонують надати дозвіл, що суперечить рекомендації ESMA, згаданій у третьому підпараграфі, вони повідомляють ESMA з наведенням свого обґрунтування. ESMA може опублікувати той факт, що компетентні органи не дотримуються чи не мають наміру дотримуватися його рекомендації. ESMA може також вирішити, в кожному окремому випадку на індивідуальній основі, опублікувати причини недотримання такої рекомендації, повідомлені компетентними органами. Компетентні органи отримують попереднє повідомлення про таке опублікування.

Якщо компетентні органи пропонують надати дозвіл, що суперечить рекомендації ESMA, згаданій у третьому підпараграфі, і КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФів, якими він управляє, у державах-членах, що не є референтною державою-членом, компетентні органи референтної держави-члена також повідомляють компетентні органи таких держав-членів про це з наведенням свого обґрунтування. В усіх застосовних випадках компетентні органи референтної держави-члена повідомляють також компетентні органи держав-членів місцезнаходження АІФів, якими управляє КАІФ, про це з наведенням свого обґрунтування.

6. Якщо компетентний орган держави-члена не погоджується з вибором референтної держави-члена, що здійснив КАІФ, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

7. Без обмеження параграфу 8 офіційний дозвіл надають лише за виконання таких додаткових умов:

(а) КАІФ визначив референтну державу-члена відповідно до критеріїв, установлених у параграфі 4, та на підтримання вибору розкрив стратегію реалізації, а відповідні компетентні органи дотрималися процедури, встановленої у параграфі 5;

(б) КАІФ призначив законного представника, заснованого у референтній державі-члені;

(с) законний представник є, разом з КАІФом, контактною особою КАІФу з третіх країн для інвесторів відповідних АІФів, для ESMA та компетентних органів щодо діяльності, на провадження якої КАІФові надано дозвіл на території Союзу, та повинен мати, принаймні, достатнє устаткування для виконання функції комплаєнсу згідно з цією Директивою;

(д) забезпечено наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами референтної держави-члена, компетентними органами держави-члена місцезнаходження відповідних АІФів з ЄС та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано КАІФ з третіх країн, для того, щоб забезпечити, принаймні, ефективний обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою;

(е) третю країну, в якій засновано КАІФ з третіх країн, не внесено до списку ФАТФ як некооперативну країну чи територію;

(ф) третя країна, у якій засновано КАІФ з третіх країн, уклала з референтною державою-членом угоду, що повністю відповідає стандартам, установленим у статті 26 Типової конвенції ОЕСР про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу, та забезпечує дієвий обмін інформацією щодо питань з оподаткування, в тому числі будь-які багатосторонні податкові угоди;

(г) ані закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення третьої країни, які регулюють КАІФ, ані обмеження наглядових та слідчих повноважень наглядових органів такої третьої країни не перешкоджають дієвому виконанню компетентними органами їхніх функцій нагляду за цією Директивою.

Якщо компетентний орган іншої держави-члена не погоджується з оцінкою компетентних органів референтної держави-члена КАІФу щодо застосування пунктів (а) – (е) і (г) цього параграфу, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Якщо компетентний орган АІФу з ЄС не приєднується до необхідних домовленостей про співпрацю, як передбачено у пункті (д) першого підпараграфу, протягом розумного періоду часу, компетентні органи референтної держави-члена можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями,

покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

8. Дозвіл надають відповідно до глави II, яку застосовують *mutatis mutandis* з дотриманням таких критеріїв:

- (а) до інформації, про яку йдеться у статті 7(2), повинні бути додані:
 - (і) обґрунтування КАІФом його оцінки щодо референтної держави-члена згідно з критеріями, установленними у параграфі 4, та інформацію про стратегію реалізації;
 - (іі) перелік положень цієї Директиви, дотримання яких КАІФом є неможливим, оскільки дотримання таких положень КАІФом є, відповідно до параграфа 2, несумісним з дотриманням обов'язкового положення в законодавстві, під дію якого підпадає КАІФ з третіх країн та/або реалізований на території Союзу АІФ з третіх країн;
 - (ііі) письмовий доказ, що ґрунтується на регулятивних технічних стандартах, розроблених ESMA, того, що в законодавстві третьої країни передбачено правило, яке є рівнозначним положенням, дотримання яких є неможливим, має таку саму регулятивну ціль і пропонує такий самий рівень захисту для інвесторів відповідних АІФів, та того, що КАІФ дотримується такого рівнозначного правила; при цьому такий письмовий доказ повинен бути підтверджений правовим висновком про існування відповідного несумісного обов'язкового положення в законодавстві третьої країни та містити опис регулятивної цілі та характеру захисту інвесторів, на яку вона спрямована; та
 - (іv) найменування законного представника КАІФу та місце, де його засновано;
- (b) інформацію, про яку йдеться у статті 7(3), може бути зведено до інформації про АІФи з ЄС, якими має намір управляти КАІФ, та про АІФи, якими управляє КАІФ, що має намір здійснювати реалізацію на території Союзу з паспортом;
- (c) пункт (a) статті 8(1) не обмежує параграф 2 цієї статті;
- (d) пункт (e) статті 8(1) не застосовується;
- (e) другий підпараграф статті 8(5) повинен бути прочитаний як такий, що містить покликання на «інформацію, про яку йдеться у пункті (a) статті 37(8)».

Якщо компетентний орган іншої держави-члена не погоджується з наданням офіційного дозволу компетентними органами референтної держави-члена КАІФу, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

9. Якщо компетентні органи референтної держави-члена вважають, що КАІФ може покладатися на параграф 2, щоб отримати звільнення від дотримання певних положень цієї Директиви, вони без зайвих зволікань повідомляють про це ESMA. Вони підтримують такий висновок інформацією, наданою КАІФом відповідно до пунктів (a)(іі) та (ііі) параграфа 8.

Протягом 1 місяця з дня отримання повідомлення, про яке йдеться у першому підпараграфі, ESMA надає компетентним органам рекомендацію щодо застосування звільнення від дотримання положень цієї Директиви внаслідок несумісності згідно з параграфом 2. У рекомендації може, зокрема, йтися про те, чи справді, судячи з інформації, наданої КАІФом відповідно до пунктів (a)(іі) та (ііі) параграфу 8, та регулятивних технічних стандартах щодо рівнозначності, умови для такого звільнення виконано. ESMA намагається створити спільну європейську культуру нагляду та узгоджені практики нагляду і забезпечити узгоджені підходи серед компетентних органів щодо застосування цього параграфа.

Строк, зазначений у статті 8(5), повинен бути призупинений на період здійснення ESMA розгляду згідно з цим параграфом.

Якщо компетентні органи референтної держави-члена пропонують надати офіційний дозвіл, що суперечить рекомендації ESMA, згаданій у другому підпараграфі, вони повідомляють ESMA з наведенням свого обґрунтування. ESMA повинна опублікувати той факт, що компетентні органи не дотримуються чи не мають наміру дотримуватися його рекомендації. ESMA може також вирішити, в кожному окремому випадку на індивідуальній основі, опублікувати причини недотримання такої рекомендації, повідомлені компетентними органами. Відповідні компетентні органи отримують попереднє повідомлення про таке опублікування.

Якщо компетентні органи пропонують надати дозвіл, що суперечить рекомендації ESMA, зазначеній у другому підпараграфі, і КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФів, якими він управляє, у

державо-членах, що не є референтною державою-членом, компетентні органи референтної держави-члена також повідомляють компетентні органи таких держав-членів про це з наведенням свого обґрунтування.

Якщо компетентний орган іншої держави-члена не погоджується з оцінкою компетентних органів референтної держави-члена КАІФу щодо застосування цього параграфа, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

10. Компетентні органи референтної держави-члена без зайвих зволікань повідомляють ESMA про результати процесу надання первинного офіційного дозволу, будь-які зміни в офіційному дозволі КАІФу та будь-яке відкликання офіційного дозволу.

Компетентні органи повідомляють ESMA про заявки на офіційний дозвіл, які вони відхилили, надаючи дані про КАІФ, який подав запит на надання офіційного дозволу, та причини відхилення. ESMA веде основний реєстр таких даних, які надають у розпорядження компетентним органам на запит. Компетентні органи ставляться до цієї інформації як до конфіденційної.

11. На визначення референтної держави-члена не впливає подальший розвиток комерційної справи КАІФу у Союзі. Проте якщо КАІФ змінює свою стратегію реалізації протягом 2 років з моменту отримання первинного офіційного дозволу, і така зміна вплинула б на визначення референтної держави-члена, якби змінена стратегія реалізації була початковою стратегією реалізації, КАІФ передає компетентним органам первинної референтної держави-члена нотифікаційне повідомлення про зміну перед її впровадженням та зазначає свою референтну державу-члена відповідно до критеріїв, установлених у параграфі 4, та на основі нової стратегії. КАІФ обґрунтовує свою оцінку шляхом розкриття своєї нової стратегії реалізації первинній референтній державі-членові. Разом з цим КАІФ надає інформацію про свого законного представника, у тому числі його найменування та місце, де його засновано. Законний представник повинен бути заснований в новій референтній державі-члені.

Первинна референтна держава-член оцінює, чи визначення КАІФу відповідно до першого підпараграфа здійснено правильно, та повідомляє про це ESMA. ESMA надає рекомендації щодо оцінки, виробленої компетентними органами. У своєму нотифікаційному повідомленні до ESMA компетентні органи надають обґрунтування КАІФом його оцінки щодо референтної держави-члена та інформацію про нову стратегію КАІФу щодо реалізації.

Протягом 1 місяця з дня отримання нотифікаційного повідомлення, про яке йдеться у другому підпараграфі, ESMA надає відповідним компетентним органам рекомендацію щодо їхньої оцінки. ESMA надає негативну рекомендацію тільки за умови, що вважає, що критеріїв, установлених у параграфі 4, не дотримано.

Після отримання рекомендацій від ESMA відповідно до третього підпараграфа компетентні органи первинної референтної держави-члена повідомляють КАІФові з третіх країн, його первинному законному представникові і ESMA своє рішення.

Якщо компетентні органи первинної референтної держави-члена погоджуються з оцінкою, виробленою КАІФом, вони повідомляють також компетентні органи нової референтної держави-члена про зміну. Первинна держава-член без зайвих зволікань передає примірник дозвільно-наглядової документації, пов'язаної з КАІФом, новій референтній державі-члену. З дати передання дозвільно-наглядової документації компетентні органи нової референтної держави-члена мають компетенцію видавати КАІФові дозволи і здійснювати нагляд за ним.

Якщо підсумкова оцінка компетентних органів суперечить рекомендації ESMA, про яку йдеться у третьому підпараграфі:

(а) компетентні органи повідомляють ESMA про це з наведенням обґрунтування. ESMA може опублікувати той факт, що компетентні органи не дотримуються чи мають намір не дотримуватися його рекомендації. ESMA може також вирішити, в кожному окремому випадку на індивідуальній основі, опублікувати причини недотримання, повідомлені компетентними органами. Відповідні компетентні органи отримують попереднє повідомлення про таке опублікування;

(б) якщо КАІФ реалізовує паї або акції АІФів, якими він управляє, у державах-членах, що не є первинною референтною державою-членом, компетентні органи первинної референтної держави-члена повідомляють компетентні органи таких інших держав-членів про це з наведенням обґрунтування. У застосовних випадках, компетентні органи референтної держави-члена повідомляють також компетентні органи держав-членів місцезнаходження АІФів, якими управляє КАІФ, про це з наведенням обґрунтування.

12. Якщо фактичний перебіг господарської діяльності КАІФу в Союзі протягом 2 років з дня отримання дозволу вказує на те, що стратегії реалізації, яку представив КАІФ під час отримання офіційного дозволу, не дотримано, КАІФ надав неправдиві твердження щодо стратегії або КАІФ порушив положення параграфу 11, вносячи зміни до своєї стратегії реалізації, компетентні органи первинної референтної держави-члена подають запит про те, щоб КАІФ зазначив референтну державу-члена на основі своєї фактичної стратегії реалізації. Процедуру, викладену у параграфі 11, застосовують *mutatis mutandis*. Якщо КАІФ не виконує запит компетентних органів, вони відкликають виданий йому офіційний дозвіл.

Якщо КАІФ змінює свою стратегію реалізації після завершення періоду, зазначеного у параграфі 11, та має намір змінити свою референтну державу-члена на основі своєї нової стратегії реалізації, він може подати запит на зміну своєї референтної держави-члена до компетентних органів первинної референтної держави-члена. Процедуру, про яку йдеться у параграфі 11, застосовують *mutatis mutandis*.

Якщо компетентний орган держави-члена не погоджується з оцінкою, здійсненою щодо визначення референтної держави-члена за параграфом 11 або цим параграфом, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

13. Будь-які суперечки, що виникають між компетентними органами референтної держави-члена КАІФу та КАІФом, врегульовують відповідно до права референтної держави-члена та підпадають під юрисдикцію такої держави-члена.

Будь-які суперечки між КАІФом або АІФом та інвесторами з ЄС відповідного АІФу врегульовують відповідно до права держави-члена та підпадають під юрисдикцію такої держави-члена.

14. Комісія ухвалює імплементаційні акти для визначення процедури, якої повинні дотримуватися можливі референтні держави-члени під час визначення референтної держави-члена серед таких держав-членів відповідно до другого підпараграфу параграфу 4. Ухвалення таких імплементаційних актів повинно відбуватися з дотриманням експертної процедури, про яку йдеться в статті 59(2).

15. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (d) параграфу 7, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть встановленню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами.

16. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA може розробити настанови для встановлення умов застосування інструментів, ухвалених Комісією щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (d) параграфу 7.

17. ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення мінімального змісту домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (d) параграфу 7, таким чином, щоб забезпечити отримання компетентними органами референтної держави-члена і компетентними органами держав-членів ведення діяльності інформації, достатньої для здійснення своїх наглядових та слідчих повноважень за цією Директивою.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

18. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення процедур координування й обміну інформацією між компетентним органом референтної держави-члена і компетентними органами держав-членів ведення діяльності КАІФу.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

19. Якщо компетентний орган відхиляє запит на обмін інформацією відповідно до регулятивних технічних стандартів, зазначених у параграфі 17, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

20. Відповідно до статті 29 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, ESMA сприяє дієвому двосторонньому та багатосторонньому обміну інформацією між компетентними органами референтної держави-члена КАІФу з третіх країн та компетентними органами держав-членів ведення діяльності КАІФу, повністю дотримуючись застосовних положень про конфіденційність і захист даних, передбачених у відповідному законодавстві Союзу.

21. Відповідно до статті 31 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, ESMA виконує загальну координаційну роль між компетентним органом референтної держави-члена КАІФу з третіх країн та компетентними органами держав-членів ведення діяльності такого КАІФу. Зокрема, ESMA може:

- (a) сприяти обміну інформацією між обумовленими компетентними органами;
- (b) визначати обсяг інформації, яку компетентний орган референтної держави-члена зобов'язаний надати компетентним органам обумовлених держав-членів ведення діяльності;
- (c) вживати усіх належних заходів у разі виникнення обставин, що можуть загрожувати функціонуванню фінансових ринків, з метою полегшити координацію дій, що їх вчиняють компетентний орган референтної держави-члена та компетентні органи держав-членів ведення діяльності щодо КАІФів з третіх країн.

22. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити форму та зміст запиту, зазначеного у другому підпараграфі параграфа 12.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

23. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів щодо такого:

- (a) спосіб, у який КАІФ повинен виконувати вимоги, встановлені у цій Директиві, беручи до уваги те, що КАІФ засновано у третій країні, і, зокрема, оформлення інформації, передбаченої у статтях 22 – 24;
- (b) умови, за яких вважають, що в законодавстві, під дію якого підпадає КАІФ з третіх країн та/або АІФ з третіх країн, передбачено рівнозначне правило з такою самою регулятивною ціллю і з наданням такого самого рівня захисту для відповідних інвесторів.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 38

Партнерське оцінювання дозвільно-наглядових заходів щодо КАІФів з третіх країн

1. ESMA повинен на щорічній основі здійснювати партнерсько-аналітичне оцінювання дозвільно-наглядової діяльності компетентних органів щодо КАІФів з третіх країн за статтями 37, 39, 40 та 41 для подальшого підвищення узгодженості результатів нагляду, згідно зі статтею 30 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

2. До 22 липня 2013 року ESMA розробляє методи, щоб уможливити об'єктивне оцінювання та порівняння між оцінюваними органами.

3. Зокрема, партнерсько-аналітичне оцінювання охоплює оцінювання:

- (a) ступеня збіжності практик нагляду, досягнутого у межах надання офіційних дозволів КАІФам з третіх країн та здійснення нагляду за ними;
- (b) ступеня, до якого практика нагляду досягає цілей, встановлених у цій Директиві;
- (c) ефективності та ступеня збіжності, досягнутих щодо виконання цієї Директиви, її імплементаційних інструментів та регулятивних й імплементаційних технічних стандартів, розроблених ESMA відповідно до цієї Директиви, у тому числі адміністративних заходів і санкцій, застосованих щодо КАІФів з третіх країн у разі недотримання положень цієї Директиви.

4. На основі висновків партнерського оцінювання ESMA видає настанови та рекомендації згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1095/2010 задля створення узгоджених, ефективних та результативних практик нагляду за КАІФами з третіх країн.

5. Компетентні органи докладають усіх зусиль для дотримання таких настанов і рекомендацій.

6. Протягом 2 місяців з дня видання настанови або рекомендації кожний компетентний орган підтверджує, чи він дотримується або має намір дотримуватися такої настанови або рекомендації. Якщо компетентний орган не дотримується чи не має наміру дотримуватися їх, він повідомляє про це ESMA з наведенням свого обґрунтування.

7. ESMA опубліковує той факт, що компетентний орган не дотримується чи не має наміру

дотримуватися такої настанови або рекомендації. ESMA може також вирішити, в кожному окремому випадку на індивідуальній основі, опублікувати причини недотримання такої настанови або рекомендації, повідомлені компетентним органом. Компетентний орган отримує попереднє повідомлення про таке опублікування.

8. У звіті, про який ідеться у статті 43(5) Регламенту (ЄС) № 1095/2010, ESMA повідомляє Європейський Парламент, Раду та Комісію про настанови і рекомендації, видані відповідно до цієї статті, із зазначенням компетентних органів, які не дотрималися їх, та висвітленням способу, у який ESMA має намір забезпечити дотримання такими компетентними органами його рекомендацій і настанов у майбутньому.

9. Комісія належним чином бере до уваги такі звіти під час аналізу нею цієї Директиви відповідно до статті 69 та під час будь-яких подальших оцінювань, які вона здійснюватиме.

10. ESMA доводить до загального відома найкращі практики, які можна визначити на підставі партнерських оцінювань. Окрім того, всі інші результати партнерських оцінювань можуть бути повідомлені загалом за згоди компетентного органу, який є предметом взаємно-колегіального оцінювання.

Стаття 39

Умови реалізації в Союзі з паспортом АІФів з ЄС, якими управляє КАІФ з третіх країн

1. Держави-члени забезпечують, щоб, за наявності належного офіційного дозволу, КАІФ з третіх країн міг реалізовувати паї або акції АІФу з ЄС, яким він управляє, професійним інвесторам на території Союзу з паспортом одразу після виконання умов, установлених у цій статті.

2. Якщо КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФу з ЄС у своїй референтній державі-члені, КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам своєї референтної держави-члена про кожний АІФ з ЄС, який він має намір реалізовувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку III.

3. Не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного нотифікаційного пакету відповідно до параграфу 2 компетентні органи референтної держави-члена КАІФу повідомляють КАІФ про те, чи він може розпочинати реалізацію АІФу, особу якого зазначено в нотифікаційному повідомленні, згаданому у параграфі 2, на своїй території. Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу можуть запобігати реалізації АІФу тільки тоді, коли управління АІФом, що здійснює КАІФ, не відповідає або не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином не дотримується або не дотримуватиметься положень цієї Директиви. У разі позитивного рішення, КАІФ може розпочати реалізацію АІФу у своїй референтній державі-члені з моменту вчинення компетентними органами відповідної нотифікації.

Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу також повідомляють ESMA і компетентні органи АІФу про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у референтній державі-члені КАІФу.

4. Якщо КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФу з ЄС у державах-членах, що не є референтною державою-членом, КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам своєї референтної держави-члена про кожний АІФ з ЄС, який він має намір реалізовувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку IV.

5. Компетентні органи референтної держави-члена повинні, не пізніше ніж через 20 робочих днів з моменту отримання повного нотифікаційного пакету, згаданого у параграфі 4, передати повний нотифікаційний пакет компетентним органам держав-членів, в яких передбачено реалізувати паї або акції АІФу. Таке передання здійснюють тільки за умови, що управління АІФом, що здійснює КАІФ, відповідає і буде й надалі відповідати положенням цієї Директиви та що КАІФ в іншому дотримується положень цієї Директиви.

Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу повинні додати щодо такого акту заяву про те, що обумовлений КАІФ має офіційний дозвіл на управління АІФами за відповідною інвестиційною стратегією.

6. Після передання нотифікаційного пакету компетентні органи референтної держави-члена КАІФу повинні без зволікань надати КАІФові нотифікаційне повідомлення про таке передання. КАІФ може розпочати реалізовувати АІФ у відповідній державі-члені ведення діяльності від дати такої нотифікації.

Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу також повідомляють ESMA і компетентні органи АІФу про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у державі-члені ведення діяльності КАІФу.

7. Домовленості, зазначені у пункті (h) додатку IV, підпадають під дію законодавства держав-членів ведення діяльності КАІФу та під їхній нагляд.

8. Держави-члени забезпечують, щоб нотифікаційний лист від КАІФу, згаданий у параграфі 4, та заяву, згадану у параграфі 5, було надано мовою, звичною у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб документи, згадані в параграфі 6, оформлені і передані в електронній формі, були прийняті компетентними органами.

9. У разі відчутної зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфу 2 та/або 4, КАІФ надсилає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам своєї референтної держави-члена принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена КАІФу без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідає положенням цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не дотримується положень цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена КАІФу вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46, у тому числі, за необхідності, явна заборона реалізації АІФу.

Якщо зміни є прийнятними, оскільки не впливають на відповідність управління АІФом, що здійснює КАІФ, положенням цієї Директиви або дотримання іншим чином КАІФом положень цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена повинні без зволікань повідомити ESMA щодо тих змін, які стосуються припинення реалізації певних АІФів або стосуються реалізації додаткових АІФів і, у застосовних випадках, компетентні органи держав-членів ведення діяльності про такі зміни.

10. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити:

- (a) форму та зміст зразка нотифікаційного листа, згаданого у параграфах 2 і 4;
- (b) форму та зміст зразка заяви, згаданої у параграфі 5;
- (c) форму передачі, згаданої у параграфі 5; та
- (d) форму письмового повідомлення, згаданого у параграфі 9.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

11. Без обмеження статті 43(1) держави-члени вимагають, щоб АІФи, якими управляє та які реалізовує КАІФ, було реалізовано лише професійним інвестором.

Стаття 40

Умови реалізації в Союзі з паспортом АІФів з третіх країн, яким управляє КАІФ з третіх країн

1. Держави-члени забезпечують, щоб, за наявності належного дозволу, КАІФ з третіх країн міг реалізовувати паї або акції АІФу з третіх країн, яким він управляє, професійним інвестором на території Союзу з паспортом одразу після виконання умов, установлених у цій статті.

2. Окрім вимог цієї Директиви щодо КАІФів з ЄС, повинні бути виконані такі умови щодо КАІФів з третіх країн:

(a) забезпечено наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами референтної держави-члена та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн, для того, щоб забезпечити, принаймні, ефективний обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою;

(b) третю країну, в якій засновано АІФ з третіх країн, не внесено до списку ФАТФ як некооперативну країну чи територію;

(с) третя країна, у якій засновано АІФ з третіх країн, уклала з референтною державою-членом та з кожною іншою державою-членом, в якій передбачено реалізувати паї або акції АІФу з третіх країн, угоду, що повністю відповідає стандартам, установленим у статті 26 Типової конвенції ОЕСР про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу, та забезпечує дієвий обмін інформацією щодо питань з оподаткування, в тому числі будь-які багатосторонні податкові угоди.

Якщо компетентний орган іншої держави-члена не погоджується з оцінкою, виробленою компетентними органами референтної держави-члена КАІФу щодо застосування пунктів (а) та (б) першого підпараграфу, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

3. КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам своєї референтної держави-члена про кожний АІФ з третіх країн, який він має намір реалізувати у своїй референтній державі-члені.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку III.

4. Не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного нотифікаційного пакету, згаданого у параграфі 3, компетентні органи референтної держави-члена КАІФу повідомляють КАІФ про те, чи він може розпочинати реалізацію АІФу, зазначеного у повідомленні, згаданому у параграфі 3, на своїй території. Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу можуть запобігати реалізації АІФу тільки тоді, коли управління АІФом, що здійснює КАІФ, не відповідає або не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином не дотримується або не дотримуватиметься положень цієї Директиви. У разі позитивного рішення, КАІФ може розпочинати реалізацію АІФу у своїй референтній державі-члені з моменту вчинення компетентними органами відповідної нотифікації.

Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу також повідомляють ESMA про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у референтній державі-члені КАІФу.

5. Якщо КАІФ має намір реалізувати паї або акції АІФу з третіх країн також у державі-члені, що не є його референтною державою-членом, КАІФ подає нотифікаційне повідомлення компетентним органам своєї референтної держави-члена про кожний АІФ з третіх країн, який він має намір реалізувати.

Така нотифікація охоплює документацію та інформацію, зазначену у додатку IV.

6. Компетентні органи референтної держави-члена повинні, не пізніше ніж через 20 робочих днів з моменту отримання повного нотифікаційного пакету, згаданого у параграфі 5, передати повний нотифікаційний пакет компетентним органам держав-членів, в яких передбачено реалізувати паї або акції АІФу. Таке передання здійснюють тільки за умови, що управління АІФом, що здійснює КАІФ, відповідає і надалі буде відповідати положенням цієї Директиви та що загалом КАІФ дотримується положень цієї Директиви.

Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу повинні додати щодо такого акту заяву про те, що обумовлений КАІФ має офіційний дозвіл на управління АІФами за відповідною інвестиційною стратегією.

7. Після передання нотифікаційного пакету компетентні органи референтної держави-члена КАІФу повинні без зволікань надати КАІФові нотифікаційне повідомлення про таке передання. КАІФ може розпочинати реалізацію АІФу у відповідних державах-членах ведення діяльності КАІФу від дати такої нотифікації.

Компетентні органи референтної держави-члена КАІФу також повідомляють ESMA про те, що КАІФ може розпочинати реалізацію паїв або акцій АІФу у державах-членах ведення діяльності КАІФу.

8. Домовленості, зазначені у пункті (h) додатку IV, підпадають під дію законодавства держав-членів ведення діяльності КАІФу та під їхній нагляд, якщо такі держави-члени не є референтною державою-членом.

9. Держави-члени забезпечують, щоб нотифікаційний лист від КАІФу, згаданий у параграфі 5, та заяву, згадану у параграфі 6, було надано мовою, звичною у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб документи, згадані в параграфі 6, оформлені і передані в електронній формі, були прийняті компетентними органами.

10. У разі відчутної зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфу 3 або 5, КАІФ надсилає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам референтної держави-члена принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена КАІФу без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідає положенням цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не дотримується положень цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена КАІФу вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46, у тому числі, за необхідності, явна заборона реалізації АІФу.

Якщо зміни є прийнятними, оскільки не впливають на відповідність управління АІФом, що здійснює КАІФ, положенням цієї Директиви або дотримання іншим чином КАІФом положень цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена повинні без зволікань повідомити ESMA щодо тих змін, які стосуються припинення реалізації певних АІФів або стосуються реалізації додаткових АІФів і, у застосовних випадках, компетентні органи держав-членів ведення діяльності КАІФу про такі зміни.

11. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (а) параграфу 2, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть встановленню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами.

12. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA може розробити настанови для встановлення умов застосування інструментів, ухвалених Комісією щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (а) параграфу 2.

13. ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення мінімального змісту домовленостей про співпрацю, зазначених у пункті (а) параграфу 2, таким чином, щоб забезпечити отримання компетентними органами референтної держави-члена і компетентними органами держав-членів ведення діяльності інформації, достатньої для здійснення своїх наглядових та слідчих повноважень за цією Директивою.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

14. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA розробляє проекти регулятивних технічних стандартів для визначення процедур координування й обміну інформацією між компетентним органом референтної держави-члена і компетентними органами держав-членів ведення діяльності КАІФу.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

15. Якщо компетентний орган відхиляє запит на обмін інформацією відповідно до регулятивних технічних стандартів, зазначених у параграфі 14, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

16. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити:

- (а) форму та зміст зразка нотифікаційного листа, згаданого у параграфах 3 і 5;
- (б) форму та зміст зразка заяви, згадані у параграфі 6;
- (с) форму передачі, згадані у параграфі 6; та
- (д) форму письмового повідомлення, згаданого у параграфі 10.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

17. Без обмеження статті 43(1) держави-члени вимагають, щоб АІФи, якими управляє та які реалізовує КАІФ, було реалізовано лише професійним інвестором.

Стаття 41

Умови для провадження КАІФами з третіх країн управління АІФами, заснованими у державах-членах, що не є референтною державою-членом

1. Держави-члени забезпечують, щоб КАІФ з третіх країн з офіційним дозволом міг управляти АІФами з ЄС, заснованими у державі-члені, що не є його референтною державою-членом, безпосередньо або шляхом заснування філії за умови, що КАІФ отримав офіційний дозвіл на управління таким типом АІФу.

2. Будь-який КАІФ з третіх країн, який має намір управляти АІФами з ЄС, заснованими у державі-члені, що не є його референтною державою-членом, найперше повідомляє компетентним органам своєї референтної держави-члена таку інформацію:

- (а) держава-член, в якій він має намір безпосередньо управляти АІФами або заснувати філію;
- (б) програма діяльності, у якій зазначено, зокрема, послуги, які він має намір надавати, та в якій визначено АІФи, якими він має намір управляти.

3. Якщо КАІФ з третіх країн має намір заснувати філію, він надає, крім інформації, зазначеної у параграфі 2, таку інформацію:

- (а) організаційна структура філії;
- (б) адреса в державі-члені місцезнаходження АІФу, з якої можливо отримати документи;
- (с) імена та контактні дані осіб, відповідальних за управління філією.

4. Компетентні органи референтної держави-члена протягом 1 місяця з дня отримання повного пакету документів, передбачених у параграфі 2, або протягом 2 місяців з дня отримання повного пакету документів, передбачених у параграфі 3, повинні передати таку документацію компетентним органам держави-члена ведення діяльності КАІФу. Таке передання здійснюють тільки за умови, що управління АІФом, що здійснює КАІФ, відповідає і надалі буде відповідати положенням цієї Директиви та що КАІФ в іншому дотримується положень цієї Директиви.

Компетентні органи референтної держави-члена повинні у цьому зв'язку долучити заяву про те, що обумовлений КАІФ отримав від них офіційний дозвіл.

Компетентні органи референтної держави-члена повинні негайно надати КАІФові нотифікаційне повідомлення про таке передання. Після отримання нотифікаційного повідомлення про передання КАІФ може розпочати надання своїх послуг у державі-члені ведення діяльності КАІФу.

Компетентні органи референтної держави-члена також повідомляють ESMA про те, що КАІФ може розпочинати управління АІФом у державах-членах ведення діяльності КАІФу.

5. Держави-члени ведення діяльності КАІФу не висувають жодних додаткових вимог щодо обумовленого КАІФу щодо питань, які охоплює ця Директива.

6. У разі суттєвої зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфа 2 та, у відповідних випадках, параграфа 3, КАІФ надсилає письмове повідомлення про таку зміну компетентним органам своєї референтної держави-члена принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни або негайно після здійснення незапланованої зміни.

Якщо, внаслідок запланованої зміни, управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена без зайвих зволікань повідомляють КАІФ про те, що він не повинен впроваджувати зміни.

Якщо заплановану зміну впроваджено незважаючи на перший та другий підпараграфи або якщо здійснено незаплановану зміну, у зв'язку з чим управління АІФом, що здійснює КАІФ, більше не відповідає положенням цієї Директиви або КАІФ іншим чином більше не дотримується положень цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена вживають усіх належних заходів відповідно до статті 46, у тому числі, за необхідності, явна заборона реалізації АІФу.

Якщо зміни є прийнятними, оскільки не впливають на відповідність управління АІФом, що здійснює КАІФ, положенням цієї Директиви або дотримання іншим чином КАІФом положень цієї Директиви, компетентні органи референтної держави-члена повинні без зайвих зволікань повідомити компетентні органи держав-членів ведення діяльності КАІФу про такі зміни.

7. Для того, щоб забезпечити узгоджену гармонізацію цієї статті, ESMA може розробити проекти регулятивних технічних стандартів для визначення інформації, яку необхідно повідомляти відповідно до параграфів 2 і 3.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регулятивні технічні стандарти, зазначені у першому

підпараграфі, відповідно до статей 10 – 14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

8. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб укласти стандартні форми, зразки і процедури для надання інформації згідно з параграфами 2 і 3.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 42

Умови реалізації без паспорта на території держав-членів АІФів, якими управляє КАІФ з третіх країн

1. Без обмеження статей 37, 39 і 40 держави-члени можуть дозволити КАІФам з третіх країн реалізовувати професійним інвесторам лише на своїй території паї або акції АІФів, якими вони управляють, з дотриманням принаймні таких умов:

(а) КАІФ з третіх країн дотримується положень статей 22, 23 і 24 щодо кожного АІФу, який він реалізовує відповідно до цієї статті і статей 26 – 30, якщо АІФ, який він реалізовує відповідно до цієї статті, підпадає під дію статті 26(1). Інвестори АІФів та компетентні органи, зазначені у згаданих статтях, вважаються інвесторами АІФів та компетентними органами держав-членів, у яких реалізовують АІФи;

(б) з метою контролю системних ризиків та відповідно до міжнародних стандартів необхідно забезпечувати наявність належних домовленостей про співпрацю між компетентними органами держав-членів, у яких реалізовують АІФи, у всіх застосовних випадках, компетентними органами відповідних АІФів з ЄС і наглядовими органами третьої країни, у якій засновано КАІФ з третіх країн, і, у всіх застосовних випадках, наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн, для того, щоб забезпечити ефективний обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам відповідних держав-членів виконувати свої обов'язки згідно з цією Директивою.

(с) третю країну, в якій засновано КАІФ з третіх країн або АІФ третьої країни, не внесено до списку ФАТФ як некооперативну країну чи територію;

Якщо компетентний орган АІФу з ЄС не приєднується до необхідних домовленостей про співпрацю, як передбачено у пункті (б) першого підпараграфу, протягом розумного періоду часу, компетентні органи держави-члена, у якій передбачено реалізувати АІФ, можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

2. Держави-члени можуть запровадити суворіші правила для КАІФу з третіх країн щодо реалізації паїв або акцій АІФів інвесторам на своїй території для цілі цієї статті.

3. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти щодо домовленостей про співпрацю, зазначені у параграфі 1, щоб розробити спільні рамки, що сприятимуть встановленню таких домовленостей про співпрацю з третіми країнами.

4. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA розробляє настанови для встановлення умов застосування інструментів, ухвалених Комісією щодо домовленостей про співпрацю, зазначених у параграфі 1.

ГЛАВА VIII

РЕАЛІЗАЦІЯ РОЗДРІБНИМ ІНВЕСТОРАМ

Стаття 43

Реалізація АІФів КАІФами роздрібним інвесторам

1. Без обмеження інших інструментів права Союзу держави-члени можуть на своїй території дозволити КАІФам реалізовувати роздрібним інвесторам паї або акції АІФів, якими вони управляють відповідно до цієї Директиви, незалежно від того, чи такі АІФи реалізовують усередині країни, чи на транскордонній основі, або від того, чи це АІФи з ЄС, чи з третіх країн.

У таких випадках держави-члени можуть висувати суворіші вимоги до КАІФу або АІФу, аніж вимоги, застосовні до АІФів, що їх реалізовують професійним інвесторам на своїй території відповідно до цієї Директиви. Проте держави-члени не висувають суворіші чи додаткові вимоги щодо АІФів ЄС, які засновано в іншій державі-члені та реалізовують на транскордонній основі, аніж до АІФів, що їх реалізовують всередині країни.

2. Держави-члени, які на своїй території дозволяють реалізацію АІФів, що її здійснюють роздрібним інвесторам, до 22 липня 2014 року повинні повідомити Комісії та ESMA:

- (а) типи АІФу, які КАІФи можуть реалізовувати роздрібним інвесторам на своїй території;
- (б) будь-які додаткові вимоги, які держава-член висуває щодо реалізації АІФів, що її здійснюють роздрібним інвесторам.

Держави-члени також повідомляють Комісію та ESMA про будь-які подальші зміни щодо першого підпараграфу.

ГЛАВА ІХ

КОМПЕТЕНТНІ ОРГАНИ

СЕКЦІЯ 1

Призначення, повноваження та процедури оскарження

Стаття 44

Призначення компетентних органів

Держави-члени призначають компетентні органи, які повинні виконувати обов'язки, передбачені у цій Директиві.

Вони повідомляють ESMA і Комісію про них, зазначаючи будь-який розподіл обов'язків.

Компетентні органи є публічними органами.

Держави-члени вимагають, щоб їхні компетентні органи встановили належні методи для моніторингу виконання КАІФами своїх обов'язків за цією Директивою, за доцільності на підставі настанов, розроблених ESMA.

Стаття 45

Відповідальність компетентних органів у державах-членах

1. Пруденційний нагляд за КАІФом є відповідальністю компетентних органів держави-члена місцезнаходження КАІФу незалежно від того, чи КАІФ управляє АІФами та/або реалізує їх в іншій державі-членові, чи ні, без обмеження тих положень цієї Директиви, які покладають відповідальність за нагляд на компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу.

2. Нагляд за дотриманням КАІФом статей 12 і 14 є відповідальністю компетентних органів держави-члена ведення діяльності КАІФу, у якій КАІФ управляє АІФами та/або реалізує їх через філію у такій державі-члені.

3. Компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу можуть вимагати від КАІФу, який управляє АІФами або реалізує їх на її території — через філію або ні, — надавати інформацію, необхідну для нагляду за виконанням КАІФом застосовних правил, за що є відповідальними такі компетентні органи.

Такі вимоги не повинні бути суворішими ніж вимоги, які держава-член ведення діяльності КАІФу висуває щодо КАІФів, для яких вона є державою-членом місцезнаходження, задля моніторингу виконання ними тих самих правил.

4. Якщо компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу встановлюють, що КАІФ, який управляє АІФами та/або реалізує їх на її території — через філію або ні, — порушує одне з правил, за нагляд за виконанням яких вони є відповідальними, такі органи вимагають від відповідного КАІФу припинити таке порушення та повідомляють компетентні органи держави-члена місцезнаходження про таке.

5. Якщо обумовлений КАІФ відмовляється надавати компетентним органам держави-члена ведення його діяльності інформацію, що підпадає під їхню відповідальність, або не вживає заходів, необхідних для припинення порушення, зазначеного у параграфі 4, компетентні органи держави-члена ведення його діяльності повідомляють компетентні органи держави-члена його місцезнаходження про таке. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу за першої нагоди:

- (а) вживають усіх відповідних заходів, щоб забезпечити надання обумовленим КАІФом інформації, запит на яку подали компетентні органи держави-члена ведення його діяльності відповідно до параграфу 3, або припинення ним порушення, згаданого у параграфі 4;

- (b) подають запит на отримання необхідної інформації від відповідних наглядових органів у третіх країнах.

Про характер заходів, зазначених у пункті (а), необхідно повідомити компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу.

6. Якщо попри заходи, вжиті компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу відповідно до параграфу 5, або у зв'язку з тим, що такі заходи виявляються недостатніми або недоступними у відповідній державі-члені, КАІФ і надалі відмовляється від надання інформації, запит на яку подали компетентні органи держави-члена ведення його діяльності відповідно до параграфу 3, або продовжує порушувати правові або регулятивні положення, які передбачено у параграфі 4 та є чинними у державі-члені ведення його діяльності, компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу можуть, після повідомлення компетентних органів місцезнаходження КАІФу, вжити належних заходів, у тому числі тих, що викладено у статтях 46 і 48, щоб запобігти подальшим порушенням або застосувати санкції у зв'язку з ними та, мірою необхідності, запобігти ініціюванню КАІФом будь-яких подальших транзакцій у державі-члені ведення його діяльності. Якщо управління АІФами є функцією, виконуваною у державі-членові ведення діяльності КАІФу, держава-член ведення діяльності може вимагати від КАІФу припинити управління такими АІФами.

7. Якщо компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу мають чіткі й наочні підстави вважати, що КАІФ порушує обов'язки, що виникають з правил, за нагляд за виконанням яких вони не є відповідальними, вони передають такі висновки компетентним органам держави-члена місцезнаходження КАІФу, які повинні вжити належних заходів, у тому числі, за необхідності, подати запит на отримання додаткової інформації від відповідних наглядових органів у третіх країнах.

8. Якщо попри заходи, вжиті компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу, або у зв'язку з тим, що такі заходи виявляються недостатніми, чи з тим, що держава-член місцезнаходження КАІФу не вчиняє дій протягом розумного періоду часу, КАІФ не перестає діяти у спосіб, який явно шкодить інтересам інвесторів відповідного АІФу, фінансовій стабільності або доброчесності ринку у державі-члені ведення діяльності КАІФу, компетентні органи держави-члена ведення діяльності КАІФу можуть після повідомлення компетентних органів місцезнаходження КАІФу вжити всіх належних заходів, необхідних для захисту інвесторів відповідного АІФу, фінансової стабільності і доброчесності ринку у державі-члені ведення діяльності, у тому числі можливості запобігати подальшій реалізації обумовленим КАІФом паїв або акцій відповідного АІФу у державі-члені ведення діяльності.

9. Процедуру, викладену в параграфах 7 і 8, також застосовують у тому разі, коли компетентні органи держави-члена ведення діяльності мають чіткі й наочні підстави заперечувати проти надання КАІФові з третіх країн офіційного дозволу референтною державою-членом.

10. Якщо відповідні компетентні органи не погоджуються з будь-яким із заходів, вжитих компетентними органами відповідно до параграфів 4 – 9, вони можуть довести це питання до уваги ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

11. У застосовних випадках, ESMA сприяє проведенню переговорів і укладенню домовленостей про співпрацю, що їх вимагають положення цієї Директиви, між компетентними органами держав-членів і наглядовими органами третіх країн.

Стаття 46

Повноваження компетентних органів

1. Компетентні органи отримують усі наглядові й слідчі повноваження, необхідні для виконання своїх функцій. Виконання таких повноважень повинно відбуватися будь-яким з таких способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) під свою відповідальність шляхом делегування їх особам, яким делеговано завдання;
- (d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

2. Компетентні органи мають повноваження:

- (a) на доступ до будь-якого документа у будь-якій формі та на отримання його примірника;
- (b) вимагати інформацію від будь-якої особи, пов'язаної з діяльністю КАІФу або АІФу, та за необхідності викликати і допитувати особу задля отримання інформації;

- (c) проводити виїзні інспектування з попереднім повідомленням та без нього;
- (d) вимагати надання наявних записів телефонних дзвінків і потоків даних;
- (e) вимагати припинення будь-якої практики, що суперечить положенням, ухваленим під час імплементації цієї Директиви;
- (f) вимагати замороження або вилучення активів;
- (g) вимагати тимчасової заборони на провадження професійної діяльності;
- (h) вимагати від КАІФу з офіційним дозволом, депозитаріїв або аудиторів надати інформацію;
- (i) ухвалювати інструменти будь-якого виду, щоб забезпечити подальше виконання КАІФами або депозитаріями застосованих до них вимог цієї Директиви;
- (j) вимагати призупинити видання, викуплення або погашення паїв в інтересах власників паїв або громадськості;
- (k) відкликати дозвіл, виданий КАІФові або депозитарію;
- (l) передавати справи у кримінальне провадження;
- (m) подавати запит до аудиторів або експертів на проведення верифікацій або розслідувань.

3. Якщо компетентний орган референтної держави-члена вважає, що КАІФ з третіх країн з офіційним дозволом порушує свої обов'язки, передбачені цією Директивою, він повідомляє ESMA із зазначенням усіх причин якомога швидше.

4. Держави-члени забезпечують наявність у компетентних органів повноважень, необхідних для вжиття всіх заходів для забезпечення впорядкованого функціонування ринків у тих випадках, коли діяльність одного або кількох АІФів на ринку для фінансового інструмента може загрожувати упорядкованому функціонуванню такого ринку.

Стаття 47

Повноваження і компетенції ESMA

1. ESMA може розробляти і регулярно переглядати настанови для компетентних органів держав-членів щодо виконання їхніх дозвільних повноважень та щодо обов'язків компетентних органів зі звітування, покладених цією Директивою.

ESMA також має повноваження, у тому числі ті, що зазначено у статті 48(3), необхідні для виконання завдань, передбачених для нього у цій Директиві.

2. Обов'язок зберігати професійну таємницю застосовують до всіх осіб, які працюють або працювали на ESMA, на компетентні органи або на будь-яку іншу особу, якій ESMA делегував завдання, у тому числі до аудиторів і експертів, які уклали контракт з ESMA. Інформація, яка становить професійну таємницю, не підлягає розкриттю іншій особі або органу, окрім випадків, коли таке розкриття необхідне для судових проваджень.

3. Уся інформація, якою обмінюються за цією Директивою ESMA, компетентні органи, Європейська бізнес-асоціація, Європейський наглядовий орган (Європейський орган зі страхування і професійних пенсій), утворений відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1094/2010⁽³⁰⁾, та Європейська рада із системних ризиків (ESRB), вважається конфіденційною, крім випадків, коли ESMA, або компетентний орган, або інший відповідний орган зазначає під час такого обміну, що така інформація підлягає розкриттю, чи коли таке розкриття необхідне для судових проваджень.

4. Відповідно до статті 9 Регламенту (ЄС) № 1095/2010 ESMA може, якщо всі умови параграфу 5 виконано, звернутися до компетентного органу або компетентних органів з запитом вжити будь-який з таких заходів, залежно від ситуації:

- (a) заборонити реалізацію в Союзі паїв або акцій АІФів, якими управляють КАІФи з третіх країн, або АІФів з третіх країн, якими управляють КАІФи з ЄС, без офіційного дозволу, передбаченого у статті 37, або без необхідної нотифікації, передбаченої у статтях 35, 39 та 40, або без наявності дозволу на таке від відповідних держав-членів згідно зі статтею 42;
- (b) запровадити обмеження для КАІФів з третіх країн щодо управління АІФом у разі надмірної концентрації ризику на конкретному ринку на транскордонній основі;

⁽³⁰⁾ ОВ L 331, 15.12.2010, с. 48.

- (с) запровадити обмеження для КАІФів з третіх країн щодо управління АІФом у тих випадках, коли його діяльність потенційно може становити істотне джерело ризику невиконання контрагентом обов'язків для кредитної установи чи інших системно значимих установ.
5. ESMA може ухвалити рішення відповідно до параграфу 4 та з дотриманням вимог, установлених у параграфі 6, якщо склалися обидві такі умови:
- (а) існує істотна загроза, що виникла або посилилася внаслідок діяльності КАІФів, упорядкованому функціонуванню та доброчесності фінансового ринку або стабільності всієї фінансової системи у Союзі чи її частини з транскордонними наслідками; і
 - (б) відповідний компетентний орган або компетентні органи не вжили заходів для подолання загрози, або вжитих заходів не достатньо для подолання загрози.
6. Вжиті відповідно до параграфу 4 компетентним органом або компетентними органами заходи повинні:
- (а) дієво нейтралізувати загрозу впорядкованому функціонуванню та доброчесності фінансового ринку або стабільності всієї або частини фінансової системи у Союзі чи значно підвищувати здатність компетентних органів здійснювати моніторинг загрози;
 - (б) не створювати ризик регулятивного арбітражу;
 - (с) не мати негативного впливу на ефективність фінансових ринків, у тому числі не знижувати ліквідність на таких ринках або не породжувати непевність серед учасників ринку, у спосіб, який не є сумірним з вигодами від цих заходів.
7. Перш ніж звернутися до компетентного органу з клопотанням вжити будь-який із зазначених у параграфі 4 заходів або продовжити його застосування, ESMA проводить консультації, за доцільності, з ESRB та іншими відповідними органами.
8. ESMA надає компетентним органам референтної держави-члена КАІФу з третіх країн та компетентним органам держав-членів ведення діяльності відповідного КАІФу з третіх країн нотифікаційне повідомлення щодо рішення клопотати у компетентного органу або компетентних органів про вжиття будь-якого із зазначених у параграфі 4 заходів або продовження його застосування. У нотифікаційному повідомленні необхідно зазначити принаймні такі дані:
- (а) КАІФ та види діяльності, до яких застосовують заходи, і тривалість їх застосування;
 - (б) причини, з яких ESMA вважає, що необхідно вжити заходів відповідно до умов та вимог цієї статті, у тому числі докази на підтримку таких причин.
9. ESMA переглядає свої заходи, зазначені у параграфі 4, через належні проміжки часу й у будь-якому разі принаймні щотри місяці. Якщо після завершення тримісячного строку застосування заходу не продовжено, він автоматично втрачає свою силу. Щодо оновлення заходу застосовують параграфи 5 – 8.
10. Компетентні органи референтної держави-члена відповідного КАІФу з третіх країн можуть звернутися до ESMA з клопотанням до останнього переглянути своє рішення. Застосовують процедуру, встановлену у другому підпараграфі статті 44(1) Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 48

Адміністративні штрафи

1. Держави-члени встановлюють правила про заходи і штрафи, застосовні щодо порушень національних положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви, та вживають усіх заходів, необхідних для забезпечення виконання таких правил. Без обмеження процедур для відкликання офіційного дозволу або для права держав-членів застосовувати кримінальні покарання, держави-члени забезпечують, відповідно до свого національного права, можливість вжиття адміністративних заходів щодо осіб, відповідальних за недотримання положень, ухвалених для імплементації цієї Директиви, або накладення адміністративних штрафів на таких осіб. Держави-члени забезпечують, щоб такі заходи були дієвими, пропорційними та стримувальними.
2. Держави-члени забезпечують, щоб компетентним органам було дозволено розкривати громадськості будь-який захід або штраф, який застосовують у разі порушення положень, ухвалених для імплементації цієї Директиви, якщо таке розкриття не становитиме серйозної загрози фінансовим ринкам, не нашкодить інтересам інвесторів або не спричинить несумірні збитки залученим сторонам.
3. ESMA складає річний звіт про застосування адміністративних заходів і накладення штрафів у разі

порушення положень, ухвалених для імплементації цієї Директиви у різних державах-членах. Компетентні органи надають ESMA необхідну інформацію для такої цілі.

Стаття 49

Право апеляційного оскарження

1. Компетентні органи надають письмове пояснення будь-якого рішення про відмову у виданні або відкликання офіційних дозволів КАІФів управляти АІФами та/або реалізовувати їх чи будь-якого негативного рішення, ухваленого для впровадження інструментів, ухвалених у межах застосування цієї Директиви, та повідомляють його заявникам.
2. Держави-члени передбачають, щоб будь-яке рішення, ухвалене відповідно до законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень, ухвалених згідно з цією Директивою, було належним чином обґрунтованим та охоплене правом апеляційного оскарження в суді.

Право на апеляційне оскарження у суді також застосовують у випадках, коли, у разі подання заявки на офіційний дозвіл з усією необхідною інформацією, жодного рішення не ухвалюють протягом 6 місяців з дня подання заявки.

СЕКЦІЯ 2

Співпраця між різними компетентними органами

Стаття 50

Обов'язок співпрацювати

1. Компетентні органи держав-членів повинні співпрацювати між собою, з ESMA і ESRB, якщо це є необхідним для цілі виконання своїх обов'язків за цією Директивою або реалізації своїх повноважень за цією Директивою або національним правом.
2. Держави-члени сприяють співпраці, передбаченій у цій секції.
3. Компетентні органи використовують свої повноваження з метою співпраці навіть у тих випадках, коли розслідувана дія не становить порушення будь-якого чинного підзаконного нормативно-правового акту в їхній власній державі-члені.
4. Компетентні органи держав-членів негайно надають один одному і ESMA інформацію, необхідну для цілей виконання своїх обов'язків за цією Директивою.

Компетентні органи держави-члена місцезнаходження відправляють примірник відповідних домовленостей про співпрацю, які вони уклали відповідно до статей 35, 37 та/або 40, державам-членам ведення діяльності відповідного КАІФу. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження, відповідно до процедур, пов'язаних із застосовними регулятивними технічними стандартами, зазначеними у статті 35(14), статті 31(17) або статті 40(14), відправляють інформацію, отриману від наглядових органів третіх країн згідно з домовленостями про співпрацю з такими наглядовими органами щодо КАІФу або, залежно від ситуації, згідно зі статтею 45(б) або (7), компетентним органам держави-члена ведення діяльності відповідного КАІФу.

Якщо компетентний орган держави-члена ведення діяльності вважає, що зміст домовленості про співпрацю, укладеної державою-членом місцезнаходження відповідного КАІФу згідно зі статтями 35, 37 та/або 40, не відповідає вимогам застосованих регулятивних технічних стандартів, відповідні компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

5. Якщо компетентні органи однієї держави-члена мають чіткі й наочні підстави підозрювати, що КАІФ, який не є об'єктом нагляду таких компетентних органів, вчиняє або вчинив дії, що суперечать цій Директиві, вони нотифікують ESMA та компетентні органи держави-члена місцезнаходження відповідного КАІФу і держав-членів ведення діяльності КАІФу про це якомога точніше. Органи, що отримують таку інформацію, вживають належних заходів, повідомляють ESMA та нотифікуючі компетентні органи про результати вжиття таких заходів і, наскільки це можливо, про важливі проміжні процеси. Цей параграф не обмежує компетенції нотифікуючого компетентного органу.

6. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї Директиви щодо обміну інформацією ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб визначити умови застосування процедур обміну інформацією між компетентними органами і між компетентними органами та ESMA.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 51

Передання і утримання персональних даних

1. Що стосується передання персональних даних між компетентними органами, компетентні органи застосовують Директиву 95/46/ЄС. Що стосується передання персональних даних від ESMA компетентним органам держави-члена або третьої країни, ESMA дотримується Регламенту (ЄС) № 45/2001.
2. Дані зберігають щонайдовше 5 років.

Стаття 52

Розкриття інформації третім країнам

1. Компетентний орган держави-члена може передавати третій країні дані й результати аналізу даних в кожному окремому випадку на індивідуальній основі, якщо умови, встановлені у статтях 25 або 26 Директиви 95/46/ЄС виконано, і компетентні органи держави члени переконалися, що передання є необхідним для цілі цієї Директиви. Третя країна не передає дані іншій третій країні без явного письмового дозволу компетентного органу держави-члена.
2. Компетентний орган держави-члена розкриває інформацію, отриману від компетентного органу іншої держави-члена, наглядовому органу третьої країни, тільки за умови, що компетентний орган відповідної держави-члена отримав явно виражену згоду компетентного органу, який передав інформацію, і при цьому, у застосовних випадках, інформацію розкривають винятково для цілей, що їх погодив компетентний орган.

Стаття 53

Обмін інформацією щодо потенційних системних наслідків діяльності КАІФу

1. Компетентні органи держав-членів, відповідальні за надання КАІФам дозволів і нагляд за ними за цією Директивою, повідомляють інформацію компетентним органам інших держав-членів, якщо це доцільно для моніторингу діяльності окремих КАІФів або колективної діяльності КАІФів та реагування на потенційні наслідки такої діяльності задля стабільності системно значимих фінансових установ і впорядкованого функціонування ринків, на яких діють КАІФи. ESMA та ESRB також отримують інформацію і спрямовують її компетентним органам інших держав-членів.
2. З дотриманням умов, установлених у статті 35 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, компетентні органи КАІФу повідомляють ESMA та ESRB зведену інформацію про діяльність КАІФів, за яку вони є відповідальними.
3. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначено зміст інформації, яка підлягає обміну на підставі параграфа 1.
4. Комісія ухвалює імплементаційні акти, у яких зазначено способи і періодичність обміну інформацією, яка підлягає обміну відповідно до параграфа 1. Ухвалення таких імплементаційних актів повинно відбуватися з дотриманням експертної процедури, про яку йдеться в статті 59(2).

Стаття 54

Співпраця у сфері наглядової діяльності

1. Компетентні органи однієї держави-члена можуть подати до компетентних органів іншої держави-члена запит на співпрацю у сфері діяльності з нагляду або для здійснення виїзної верифікації або у розслідуванні на території останньої у межах своїх повноважень, передбачених у цій Директиві.

Якщо компетентні органи отримують запит, пов'язаний з виїзною верифікацією або розслідуванням, вони роблять один з таких кроків:

- (a) проводять верифікацію або розслідування самостійно;
 - (b) дозволяють органу, який подав запит, провести верифікацію або розслідування;
 - (c) дозволяють аудиторам або експертам провести верифікацію або розслідування.
2. Якщо склалася ситуація, зазначена у пункті (a) параграфа 1, компетентний орган держави-члена,

який подав запит на співпрацю, може звернутися з проханням до кадрів з числа свого власного персоналу про допомогу персоналу, який проводить верифікацію або розслідування. Проте верифікація або розслідування підлягають загальному контролю з боку держави-члена, на території якої їх проводять.

Якщо склалася ситуація, зазначена у пункті (b) параграфу 1, компетентний орган держави-члена, на території якої проводять верифікацію або розслідування, може звернутися з проханням до кадрів з числа свого власного персоналу про допомогу персоналу, який проводить верифікацію або розслідування.

3. Компетентні органи можуть відмовитися здійснювати обмін інформацією або виконувати запит на співпрацю у проведенні розслідування або виїзної верифікації лише у таких випадках:

- (a) розслідування, виїзна верифікація або обмін інформацією можуть негативно вплинути на суверенітет, безпеку або громадський порядок держави-члена, куди подано запит;
- (b) в органах держави-члена, куди подано запит, вже розпочато судові провадження у зв'язку з тими самими діями або з тими самими особами;
- (c) винесено остаточне судове рішення у зв'язку з тими самими діями або тими самими особами у державі-члені, куди подано запит;

Компетентні органи повідомляють компетентні органи, які подали запит, про будь-яке рішення, ухвалене відповідно до першого підпараграфу, з наведенням свого обґрунтування такого рішення.

4. Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування цієї статті, ESMA може розробити проекти імплементаційних технічних стандартів, щоб установити спільні процедури співпраці компетентних органів у проведенні виїзних верифікацій і розслідувань.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, відповідно до статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 55

Врегулювання спорів

У разі виникнення розбіжностей між компетентними органами держав членів щодо оцінки, дії або упущення одного компетентного органу у сферах, у яких цією Директивою передбачено співпрацю або координацію між компетентними органами більше ніж однієї держави-члена, компетентні органи можуть передати питання ESMA, що може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього у статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

ГЛАВА X

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 56

Процедура делегування

1. Повноваження щодо ухвалення делегованих актів, зазначених у статтях 3, 4, 9, 12, 14 – 25, 34 – 37, 40, 42, 53, 67 та 68, покладають на Комісію на чотирирічний період, починаючи з 21 липня 2011 року. Комісія складає звіт про делеговані повноваження щонайпізніше за 6 місяців до завершення чотирирічного періоду. Делеговані повноваження автоматично продовжують на такий самий період за умови, що Європейський Парламент або Рада не відклинуть їх відповідно до статті 57.

2. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.

3. Повноваження ухвалювати делеговані акти покладено на Комісію з дотриманням умов статей 57 і 58.

Стаття 57

Відкликання делегованих повноважень

1. Європейський Парламент або Рада можуть відкликати делеговані повноваження, зазначені у статтях 3, 4, 9, 12, 14 – 25, 34 – 37, 40, 42, 53, 67 та 68, у будь-який час.

2. Установа, яка розпочала внутрішню процедуру ухвалення рішення про те, чи відкликати делеговані повноваження, намагається повідомити про це іншу установу та Комісію у межах розумного строку до ухвалення остаточного рішення із зазначенням делегованого повноваження, яке може бути

предметом відкликання, та можливих причин відкликання.

3. У разі ухвалення рішення про відкликання делеговане повноваження, зазначене у такому рішенні, анулюється. Таке рішення набуває чинності відразу або у на пізнішу дату, зазначену у ньому. Воно не впливає на чинність делегованих актів, що вже введені в дію. Його публікують в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 58

Заперечення проти делегованих актів

1. Європейський Парламент і Рада можуть висунути заперечення проти делегованого акту у тримісячний період від дати нотифікації. За ініціативою Європейського Парламенту чи Ради цей період продовжують на 3 місяці.

2. Якщо після завершення періоду, зазначеного у параграфі 1, ні Європейський Парламент, ні Рада не висують заперечення проти делегованого акту, його публікують в *Офіційному віснику Європейського Союзу* та він набуває чинності на зазначену у ньому дату.

Делегований акт дозволяється опублікувати в *Офіційному віснику Європейського Союзу* і він може набути чинності до завершення такого періоду, якщо, на обґрунтований запит Комісії, Європейський Парламент і Рада повідомили Комісію про свій намір не висувати заперечень.

3. Якщо Європейський Парламент або Рада заперечують проти ухваленого делегованого акту в межах періоду, зазначеного у параграфі 1, він не набуває чинності. Відповідно до статті 296 Договору про функціонування ЄС, установа, яка заперечує, зазначає причини заперечення проти делегованого акту.

Стаття 59

Імплементативні інструменти

1. Комісії допомагає Європейський комітет з цінних паперів, заснований відповідно до Рішення Комісії 2001/528/ЄС ⁽³¹⁾. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.

2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 60

Розкриття інформації про відступи

Якщо держава-член використовує відступ або можливість, передбачену у статтях 6, 9, 21, 22, 28, 43 і статті 61(5), вона повідомляє Комісію про таке, а також про будь-які подальші зміни. Комісія викладає інформацію на сайті або опубліковує її за допомогою інших легкодоступних засобів.

Стаття 61

Перехідні положення

1. КАІФи, які провадять діяльність за цією Директивою до 22 липня 2013 року, вживають усіх необхідних заходів для дотримання національного права, що виникає на підставі цієї Директиви, та подають заявку на отримання офіційного дозволу протягом 1 року від згаданої дати.

2. Статті 31, 32 і 33 не застосовують щодо реалізації паїв або акцій АІФів, які є предметом чинної пропозиції для громадськості за проспектом, складеним і опублікованим відповідно до Директиви 2003/71/ЄС до 22 липня 2013 року, протягом періоду чинності такого проспекту.

3. КАІФи, допоки вони управляють до 22 липня 2013 року АІФами закритого типу, які не здійснюють жодних додаткових інвестицій після 22 липня 2013 року, можуть при цьому продовжувати управляти такими АІФами без офіційного дозволу за цією Директивою.

4. КАІФи, допоки вони управляють АІФами закритого типу, період підписки яких для інвесторів закінчився до набуття чинності цієї Директиви та які створено на період, що завершується принаймні через три роки після 22 липня 2013 року, можуть при цьому продовжувати управляти такими АІФами без необхідності дотримуватися цієї Директиви, окрім статті 22 і, у відповідних випадках, статей 26 – 30, чи подавати заявку на отримання офіційного дозволу за цією Директивою.

5. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження АІФу або, якщо АІФ не є регульованим,

⁽³¹⁾ ОВ L 191, 13.07.2001, с. 45.

компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу можуть дозволити призначення установ, зазначених у пункті (а) статті 21(3) і заснованих в іншій державі-члені, як депозитаріїв до 22 липня 2017 року. Це положення не обмежує повне застосування статті 21, за винятком пункту (а) параграфу 5 згаданої статті щодо місця, де депозитарій слід засновувати.

Стаття 62

Зміни і доповнення до Директиви 2003/41/ЄС

Внести до Директиви 2003/41/ЄС такі зміни:

(1) у статті 2(2) пункт (b) викласти в такій редакції:

«(b) установи, що їх охоплюють Директиви 73/239/ЄЕС (*), 85/611/ЄЕС (**), 93/22/ЄЕС (***), 2000/12/ЄС (****), 2002/83/ЄС (*****) та 2011/61/ЄС (*****);

(*) Перша директива Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо започаткування і ведення комерційної діяльності з прямого страхування, окрім страхування життя (ОВ L 228, 16.08.1973, с. 3).

(**) Директива Ради 85/611/ЄЕС від 20 грудня 1985 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо інститутів колективного інвестування в обігові цінні папери (UCITS) (ОВ L 375, 31.12.1985, с. 3).

(***) Директива Ради 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року про інвестиційні послуги у галузі цінних паперів (ОВ L 141, 11.06.1993, с. 27).

(****) Директива Європейського Парламенту і Ради 2000/12/ЄС від 20 травня 2000 року щодо започаткування і ведення комерційної діяльності кредитних установ (ОВ L 126, 26.05.2000, с. 1).

(*****) Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/83/ЄС від 5 листопада 2002 року щодо страхування життя (ОВ L 345, 19.12.2002, с. 1).

(******) Директива Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами (ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1).»;

(2) Статтю 19(1) викласти в такій редакції:

«1. Держави-члени не забороняють установам призначати, для управління інвестиційним портфелем, інвестиційних керуючих, заснованих в іншій державі-члені та належним чином уповноважених на провадження цієї діяльності, відповідно до директив 85/611/ЄЕС, 93/22/ЄЕС, 2000/12/ЄС, 2002/83/ЄС і 2011/61/ЄС, а також тих, що зазначені у статті 2(1) цієї Директиви».

Стаття 63

Зміни і доповнення до Директиви 2009/65/ЄС

Внести до Директиви 2009/65/ЄС такі зміни і доповнення:

(1) додати таку статтю:

«Стаття 50а

Щоб забезпечити міжсекторальну узгодженість та усунути неузгодженість між інтересами компаній, які трансформують кредити у реалізовані цінні папери та інші фінансові інструменти (оригіраторів) й інтересами UCITS, які інвестують у такі цінні папери чи інші фінансові інструменти, Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 112а та з дотриманням умов статей 112b і 112c, інструменти, у яких встановлено вимоги в таких сферах:

(а) вимоги, яким повинен відповідати оригіратор для того, щоб UCITS отримав дозвіл на інвестування в цінні папери чи інші фінансові інструменти цього типу, випущені після 1 січня 2011 року, в тому числі вимоги, які забезпечують збереження оригіратором чистої економічної частки у розмірі щонайменше 5 %;

(б) якісні вимоги, яких UCITS, що інвестує у такі цінні папери чи інші фінансові інструменти, зобов'язаний дотримуватися.

(2) Текст статті 112(2) викласти в такій редакції:

«2. Повноваження щодо ухвалення делегованих актів, зазначених у статтях 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 та 111, покладають на Комісію на чотирирічний період, починаючи з 4 січня 2011 року. Повноваження щодо ухвалення делегованих актів, зазначених у статті 50а,

покладають на Комісію на чотирирічний період, починаючи з 21 липня 2011 року. Комісія складає звіт про делеговані повноваження щонайпізніше за 6 місяців до завершення чотирирічного періоду. Делеговані повноваження автоматично продовжують на періоди з однаковою тривалістю за умови, що Європейський Парламент або Рада не відклинуть їх відповідно до статті 112а».

(3) Текст статті 112а(1) викласти в такій редакції:

«1. Європейський Парламент або Рада можуть відкликати делеговані повноваження, зазначені у статтях 12, 14, 23, 33, 43, 50а, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 та 111, у будь-який час».

Стаття 64

Зміни і доповнення до Регламенту Комісії (ЄС) № 1060/2009

У Регламенті (ЄС) № 1060/2009 перший параграф статті 4(1) викласти в такій редакції:

«1. Кредитні установи, визначені у Директиві 2006/48/ЄС, інвестиційні фірми, визначені у Директиві 2004/39/ЄС, страхові підприємства відповідно до Першої директиви Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо започаткування і ведення комерційної діяльності з прямого страхування, крім страхування життя (*), підприємства зі страхування життя, визначені у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2002/83/ЄС від 5 листопада 2002 року щодо страхування життя (**), перестрахові підприємства, визначені у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2005/68/ЄС від 16 листопада 2005 року про перестраховання (***), UCITS, визначені у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС від 13 липня 2009 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо інститутів колективного інвестування в обігові цінні папери (UCITS) (****), установи трудового пенсійного забезпечення, визначені у Директиві 2003/41/ЄС, альтернативні інвестиційні фонди, визначені у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами (*****), можуть використовувати кредитні рейтинги для регулятивних цілей тільки за умови, що їх установили кредитні рейтингові агентства, засновані у Союзі та зареєстровані відповідного до цього Регламенту.

(*) ОВ L 228, 16.08.1973, с. 3.

(**) ОВ L 345, 19.12.2002, с. 1.

(***) ОВ L 323, 09.12.2005, с.1.

(****) ОВ L 302, 17.11.2009, с. 32.

(*****) ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1.».

Стаття 65

Зміни і доповнення до Регламенту (ЄС) № 1095/2010

У статті 1(2) Регламенту (ЄС) № 1095/2010 слова «будь-яке майбутнє законодавство у сфері керуючих альтернативними інвестиційними фондами (КАІФів)» замінити словами «Директива Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами (*)

(*) ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1.».

Стаття 66

Транспозиція

1. До 22 липня 2013 року держави-члени ухвалюють і оприлюднюють закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви. Вони негайно надсилають Комісії текст таких положень і таблицю кореляції таких положень та цієї Директиви.

2. Держави-члени застосовують закони, підзаконні акти та адміністративні положення, зазначені у параграфі 1, з 22 липня 2013 року.

3. Незважаючи на параграф 2, держави-члени застосовують закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання статті 35 і статей 37 – 41, відповідно до делегованого акту, ухваленого Комісією згідно зі статтею 67(6), та з дня, зазначеного у такому акті.

4. Держави-члени забезпечують, щоб застосування законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень, ухвалених ними згідно зі статтями 36 і 42, було припинене відповідно до делегованого акту, ухваленого Комісією згідно зі статтею 68(6), та з дня, зазначеного у такому акті.

5. Якщо держави-члени ухвалюють інструменти, зазначені у параграфі 1, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації.
6. Держави-члени повідомляють Комісії текст основних положень національного законодавства, ухваленого у сфері, охопленій цією Директивою.

Стаття 67

Делегований акт про застосування статті 35 і статей 37 – 41

1. До 22 липня 2015 року ESMA повинен надати Європейському Парламенту, Раді і Комісії:
 - (a) висновок щодо функціонування паспорта для КАІФів з ЄС, які управляють АІФами з ЄС та/або реалізують їх згідно зі статтями 32 і 33, та щодо здійснення реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах і управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах відповідно до застосовних національних режимів, установлених у статтях 36 і 42; і
 - (b) рекомендацію щодо застосування паспорта для реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах і управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах відповідно до правил, установлених у статті 35 та статтях 37 – 41.
2. ESMA засновує свій висновок і рекомендацію щодо застосування паспорта для реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах і управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах, *між іншим*, на таких даних:
 - (a) щодо функціонування паспорта для КАІФів з ЄС, які управляють АІФами з ЄС і реалізують їх:
 - (i) фактичне використання паспорта;
 - (ii) проблеми, що виникли у зв'язку з:
 - дієвою співпрацею між компетентними органами,
 - дієвим функціонуванням системи нотифікації,
 - захистом інвесторів,
 - посередництвом ESMA, у тому числі кількістю випадків і дієвістю його посередництва;
 - (iii) дієвості збору інформації щодо моніторингу системних ризиків національними компетентними органами, ESMA та ESRB й обміну нею;
 - (b) щодо процесу реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах й управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах відповідно до застосовних національних режимів:
 - (i) виконання КАІФами з ЄС усіх вимог, установлених у цій Директиві, за винятком вимог статті 21;
 - (ii) дотримання КАІФами з третіх країн положень статей 22, 23 і 24 щодо кожного АІФу, який КАІФ реалізує, та, у відповідних випадках, статей 26 – 30;
 - (iii) з метою нагляду за системними ризиками та відповідно до міжнародних стандартів — наявність та дієвість домовленостей про співпрацю між компетентними органами держав-членів, у яких реалізують АІФи, у застосовних випадках, компетентними органами держави-члена місцезнаходження АІФу з ЄС та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано КАІФ з третіх країн, і, у всіх застосовних випадках, наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн;
 - (iv) будь-які питання, пов'язані із захистом інвесторів, які могли б виникнути;
 - (v) будь-які особливості регулятивних і наглядових рамок третьої країни, які могли б запобігти дієвому виконанню компетентними органами своїх наглядових функцій за цією Директивою;
 - (c) щодо функціонування обох систем: потенційна дестабілізація ринку та викривлення конкуренції (рівних умов) або будь-які загальні чи індивідуальні труднощі, з якими стикаються КАІФи з ЄС під час власного заснування або реалізації АІФів, якими вони управляють, у будь-якій третій країні.
3. У цьому зв'язку, з дня набуття чинності національних законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень, необхідних для виконання цієї Директиви, до дня надання ESMA

висновку, згаданого у пункті (а) параграфу 1, компетентні органи держав-членів щоквартально надають ESMA інформацію про КАІФи, які управляють АІФами та/або реалізують їх під їхнім наглядом або із застосуванням паспортного режиму, передбаченого у цій Директиві, або відповідно до своїх національних режимів, та інформацію, необхідну для оцінення елементів, зазначених у параграфі 2.

4. Якщо ESMA вважає, що відсутні значні перешкоди, пов'язані з захистом інвесторів, дестабілізацією ринку, конкуренцією та моніторингом системного ризику, що заважають застосуванню паспорта для реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах й управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах відповідно до правил, установлених у статті 35 та статтях 37 – 41, він видає позитивну рекомендацію щодо такого.

5. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначено зміст інформації, яка підлягає наданню відповідно до параграфу 2.

6. Комісія повинна ухвалити делегований акт протягом 3 місяців після отримання від ESMA позитивної рекомендації та висновку і з урахуванням критеріїв, перерахованих у параграфі 2, та цілей цієї Директиви, як-от ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів і дієвого моніторингу системного ризику відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58 із зазначенням дати початку застосування правил, установлених у статті 35 та статтях 37 – 41, у всіх державах-членах.

За наявності заперечень проти делегованого акту, зазначеного у першому підпараграфі відповідно до статті 58, Комісія повторно ухвалює делегований акт, на підставі якого правила, установлені у статті 35 та статтях 37 – 41, стають застосовними у всіх державах-членах, відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, на пізнішому етапі, що буде вважатися за доцільне за таких обставин, беручи до уваги критерії, перераховані у параграфі 2, та цілі цієї Директиви, як-от ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів і дієвого моніторингу системного ризику.

7. Якщо ESMA не надає рекомендації у строк, зазначений у параграфі 1, Комісія подає запит на надання рекомендації протягом нового строку.

Стаття 68

Делегований акт про зупинення застосування статей 36 і 42

1. Через 3 роки після набуття чинності делегованим актом, зазначеним у статті 67(6), на підставі якого правила, установлені у статтях 35 та статтях 37 – 41, стали застосовними у всіх державах-членах, ESMA надає Європейському Парламенту, Раді і Комісії:

(а) висновок щодо функціонування паспорта для КАІФів з ЄС, які реалізують АІФи з третіх країн у Союзі згідно зі статтею 35, та для КАІФів з третіх країн, які управляють АІФами та/або реалізують їх у Союзі згідно зі статтями 37 – 41, і щодо процесу реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах і управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах відповідно до застосовних національних режимів, як установлено у статтях 36 і 42; і

(б) рекомендацію зупинити існування національних режимів, зазначених у статтях 36 і 42, паралельно із функціонуванням паспорта відповідно до правил, установлених у статті 35 та статтях 37 – 41.

2. ESMA засновує свої висновок і рекомендацію зупинити існування національних режимів, зазначених у статтях 36 і 42, *з-поміж іншого*, на таких даних:

(а) щодо функціонування паспорта для КАІФів з ЄС, які реалізують АІФи з третіх країн в Союзі, і КАІФів з третіх країн, які управляють АІФами та/або реалізують їх у Союзі:

(i) фактичне використання паспорта;

(ii) проблеми, що виникли у зв'язку з:

— дієвою співпрацею між компетентними органами,

— дієвим функціонуванням системи нотифікації,

— зазначенням референтної держави-члена,

— тим, що дієвому виконанню компетентними органами своїх функцій нагляду запобігають закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення третьої країни, які регулюють КАІФи, або обмеження наглядових та слідчих повноважень наглядових органів третьої країни,

- захистом інвесторів,
 - доступом інвесторів до Союзу,
 - впливом на країни, що розвиваються,
 - посередництвом ESMA, у тому числі кількістю випадків і дієвістю його посередництва;
- (iii) обговорення, укладення, існування та дієвість необхідних домовленостей про співпрацю;
- (iv) дієвість збору інформації щодо моніторингу системних ризиків національними компетентними органами, ESMA та ESRB й обміну нею;
- (v) результати партнерських оцінювань, зазначені у статті 38;
- (b) щодо процесу реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у державах-членах й управління АІФами та їх реалізації КАІФами з третіх країн у державах-членах відповідно до застосовних національних режимів:
- (i) виконання КАІФами з ЄС усіх вимог, установлених у цій Директиві, за винятком вимог статті 21;
- (ii) дотримання КАІФами з третіх країн положень статей 22, 23 і 24 щодо кожного АІФу, який КАІФ реалізовує, та, у відповідних випадках, статей 26 – 30;
- (iii) з метою нагляду за системними ризиками та відповідно до міжнародних стандартів — наявність та дієвість домовленостей про співпрацю між компетентними органами держав-членів, у яких реалізують АІФи, у всіх застосовних випадках, компетентними органами держави-члена місцезнаходження обумовленого АІФу з ЄС та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано КАІФ з третіх країн, і, у всіх застосовних випадках, наглядовими органами третьої країни, у якій засновано АІФ з третіх країн,
- (iv) будь-які питання, пов'язані із захистом інвесторів, які могли б виникнути;
- (v) будь-які властивості регулятивних і наглядових рамок третьої країни, які могли б запобігти дієвому виконанню компетентними органами Союзу своїх наглядових функцій за цією Директивою;
- (c) щодо функціонування обох систем: потенційна дестабілізація ринку та викривлення конкуренції (рівних умов) і будь-який потенційно негативний вплив на доступ інвесторів або інвестування у країни, що розвиваються, або на їхню користь;
- (d) кількісне оцінювання, у межах якого встановлюють кількість юрисдикцій третіх країн, в яких є заснований КАІФ, що реалізовує АІФ у державі-члені із застосуванням паспортного режиму, передбаченого у статті 40, або за національними режимами, передбаченими у статті 42.
3. У цьому зв'язку, від набуття чинності делегованим актом, зазначеним у статті 67(6), та до надання висновку ESMA, згаданого у пункті (а) параграфу 1 цієї статті, компетентні органи щоквартально надають ESMA інформацію про КАІФи, які управляють АІФами та/або реалізують їх під їхнім наглядом або із застосуванням паспортного режиму, передбаченого у цій Директиві, або відповідно до своїх національних режимів.
4. Якщо ESMA вважає, що відсутні значні перешкоди, пов'язані з захистом інвесторів, дестабілізацією ринку, конкуренцією та моніторингом системного ризику, що заважають зупинити національні режими відповідно до статей 36 і 42 та зробити використання паспорту для реалізації АІФів з третіх країн КАІФами з ЄС у Союзі й управління АІФами та їх реалізації КАІФом з третіх країн у Союзі відповідно до правил, установлених у статті 35 та статтях 37 – 41, єдиним можливим режимом для провадження таких видів діяльності відповідними КАІФами у Союзі, він видає позитивну рекомендацію щодо такого.
5. Комісія ухвалює, у формі делегованих актів відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, інструменти, у яких визначено зміст інформації, яка підлягає наданню відповідно до параграфу 2.
6. Комісія повинна ухвалити делегований акт протягом 3 місяців після отримання від ESMA позитивної рекомендації та висновку і з урахуванням критеріїв, перерахованих у параграфі 2, та цілей цієї Директиви, як-от ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів і дієвого моніторингу системного ризику відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58 із зазначенням дати припинення застосування національних режимів, зазначених у статтях 36 і 42, і паспортний режим,

передбачений у статті 35 та статтях 37–41, повинен стати єдиним й обов'язковим режимом, застосовним в усіх державах-членах.

За наявності заперечень проти делегованого акту, зазначеного у першому підпараграфі відповідно до статті 58, Комісія повторно ухвалює делегований акт, на підставі якого припиняють застосування національних режимів, зазначених у статтях 36 і 42, а паспортний режим, передбачений у статті 35 та статтях 37–41, стає єдиним й обов'язковим режимом, застосовним в усіх державах-членах, відповідно до статті 56 та з дотриманням умов статей 57 і 58, на пізнішому етапі, що буде вважатися за доцільне за таких обставин, беручи до уваги критерії, перераховані у параграфі 2, та цілі цієї Директиви, як-от ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів і дієвого моніторингу системного ризику.

7. Якщо ESMA не надає рекомендації у строк, зазначений у параграфі 1, Комісія подає запит на надання рекомендації протягом нового строку.

Стаття 69

Аналіз

1. До 22 липня 2017 року Комісія повинна, на основі публічної консультації та в світлі обговорень з компетентними органами, розпочати аналіз застосування та сфери дії цієї Директиви. У межах такого аналізу вивчають досвід, отриманий під час застосування цієї Директиви, її вплив на інвесторів, АІФи або КАІФи, у Союзі та в третіх країнах, і ступінь, до якого цілей цієї Директиви досягнуто. Комісія, за необхідності, пропонує внесення відповідних змін і доповнень. Аналіз охоплює загальний огляд функціонування правил цієї Директиви та досвіду, отриманого під час їх застосування, у тому числі:

- (a) реалізація КАІФами з ЄС АІФів з третіх країн у державах-членах, що відбувається через національні режими;
- (b) реалізація КАІФами з третіх країн АІФів у державах-членах, що відбувається через національні режими;
- (c) управління АІФами та їх реалізація у Союзі КАІФами з офіційним дозволом, отриманим відповідно до цієї Директиви, що відбувається через паспортний режим, передбачений у цій Директиві;
- (d) реалізація АІФів у Союзі особами чи організаціями, що не є КАІФами, або від їхнього імені;
- (e) інвестування в АІФи європейськими професійними інвесторами або від їхнього імені;
- (f) вплив правил про депозитарії, установлених у статті 21, на депозитарний ринок у Союзі;
- (g) вплив вимог щодо прозорості та звітності, встановлених у статтях 22–24, 28 і 29, на оцінювання системного ризику;
- (h) потенційний негативний вплив на роздрібних інвесторів;
- (i) вплив цієї Директиви на діяльність та життєздатність фондів прямих інвестицій і фондів венчурного капіталу;
- (j) вплив цієї Директиви на доступ інвесторів до Союзу;
- (k) вплив цієї Директиви на інвестування у країни, що розвиваються, або на їхню користь;
- (l) вплив цієї Директиви на захист незареєстрованих на біржі компаній або емітентів, що передбачений статтями 26–30 цієї Директиви, та рівні умови для АІФів й інших інвесторів після набуття значної частки участі у таких незареєстрованих на біржі компаніях або емітентах чи контролю над ними.

Під час аналізу реалізації АІФів та/або управління АІФами, зазначеними у пунктах (a), (b) і (c) першого підпараграфу, Комісія вивчає доцільність покладення на ESMA додаткових наглядових обов'язків у цій сфері.

2. Для цілей аналізу, зазначеного в параграфі 1, держави-члени щорічно надають Комісії інформацію про КАІФи, які управляють АІФами та/або реалізують їх під їхнім наглядом або під паспортним режимом, передбаченим у цій Директиві, або під своїм національним режимом, із зазначенням дати, на яку паспортний режим транспоновано і, якщо це має місце, у їхніх юрисдикціях.

ESMA надає Комісії інформацію про всі КАІФи з третіх країн, які отримали офіційний дозвіл або подали запит на його отримання згідно зі статтею 37.

Інформація, зазначена у першому і другому підпараграфі, охоплює:

- (c) інформацію про місце, де обумовлені КАІФи засновано;
- (d) у застосовних випадках, особи АІФів з ЄС, якими вони управляють та/або які вони реалізують;
- (e) у застосовних випадках, особи АІФів з третіх країн, якими управляють КАІФи з ЄС, але які не реалізують у Союзі;
- (f) у застосовних випадках, особи АІФів з третіх країн, які реалізують у Союзі;
- (g) інформацію про застосовний режим — національний або Союзу — в межах якого КАІФи провадять свою діяльність; та
- (h) будь-яку іншу інформацію, що дає змогу зрозуміти, як КАІФи здійснюють управління АІФами та їх реалізацію у Союзі на практиці.

3. В аналізі, зазначеному в параграфі 1, необхідно належно врахувати розвиток подій на міжнародному рівні та обговорення з третіми країнами і міжнародними організаціями.

4. Після завершення свого аналізу Комісія без зайвих зволікань подає звіт до Європейського Парламенту і Ради. Якщо необхідно, Комісія вносить пропозиції, у тому числі зміни і доповнення до цієї Директиви, беручи до уваги цілі цієї Директиви та її вплив на захист інвесторів, дестабілізацію ринку і конкуренцію, моніторинг системного ризику та потенційний вплив на інвесторів, АІФів або КАІФів у Союзі та в третіх країнах.

Стаття 70

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на 20-ий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 71

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК І

1. Під час управління АІФом КАІФ повинен виконувати принаймні такі функції управління інвестиціями:
 - (a) управління портфелем;
 - (b) управління ризиками.
2. Інші функції, які КАІФ може додатково виконувати під час колективного управління АІФом:
 - (a) Адміністрування:
 - (i) юридичні послуги і послуги з управлінського обліку фондів;
 - (ii) клієнтські запити;
 - (iii) оцінювання вартості і ціноутворення, у тому числі податкові відшкодування;
 - (iv) моніторинг дотримання регулятивних вимог;
 - (v) ведення реєстру власників паїв/акціонерів;
 - (vi) розподіл прибутку;
 - (vii) випуск та погашення паїв/акцій;
 - (viii) врегулювання договірних відносин, у тому числі відправлення сертифікатів;
 - (ix) облікування;
 - (b) Маркетинг;
 - (c) Діяльність, пов'язана з активами АІФів, зокрема надання послуг, необхідних для виконання фідучіарних обов'язків КАІФу, управління інфраструктурою, діяльність з адміністрування нерухомого майна, надання рекомендацій підприємствам щодо структури капіталу, робота з промисловою стратегією та пов'язані з цим питання, дорадництво та послуги, пов'язані зі злиттям і придбанням підприємств та надання інших послуг, пов'язаних з управлінням АІФом та компаніями й іншими активами, у які він інвестував.

ПОЛІТИКА ВИНАГОРОДИ

1. Під час установаження та застосування всіх політик винагорода, у тому числі щодо заробітної плати та добровільних пенсійних виплат, для таких категорій персоналу, в тому числі вищої ланки керівництва, осіб, які беруть на себе ризики, виконують функції контролю, та будь-якого працівника, який отримує загальну винагорода, що ставить його на той самий щабель винагорода, що і вищу ланку керівництва, й осіб, які беруть на себе ризики, чия професійна діяльність відчутно впливає на профілі ризику КАІФів чи АІФів, якими вони управляють, КАІФи дотримуються таких принципів у спосіб та мірою, що відповідають їхньому розміру, внутрішній організації та характеру, обсягу та складності їхньої діяльності:

(a) політика винагорода є узгодженою з розумним та дієвим управлінням ризиками, сприяє йому та не заохочує до прийняття ризиків, що є несумісними з профілями ризику, правилами чи установчими документами АІФів, якими вони управляють;

(b) політика винагорода відповідає стратегії комерційної діяльності, цілям, цінностям та інтересам КАІФу та АІФів, якими він управляє, або інвесторів таких АІФів та передбачає заходи для уникнення конфліктів інтересів;

(c) орган управління КАІФу, у межах своєї функції нагляду, ухвалює та періодично переглядає загальні принципи політики винагорода та є відповідальним за її впровадження;

(d) впровадження політики винагорода підлягає, принаймні раз на рік, централізованому та незалежному внутрішньому перегляду на відповідність політикам і процедурам винагорода, ухваленим органом управління у межах його функції нагляду;

(e) персонал, залучений до функцій контролю, отримує компенсацію відповідно до реалізації цілей, пов'язаних з його функціями, незалежно від результатів сфер комерційної діяльності, які він контролює;

(f) безпосереднім куратором виплати винагорода вищій ланці керівництва служб управління ризиками і комплаєнсу є комітет з питань винагорода;

(g) якщо винагорода залежить від результатів діяльності, загальну суму винагорода визначають на основі комбінування оцінки результатів діяльності окремого працівника та структурного підрозділу або відповідного АІФу й сумарних результатів КАІФу, а під час оцінювання індивідуальних результатів діяльності враховують як фінансові, так і нефінансові критерії;

(h) оцінювання результатів діяльності планують на багаторічний строк, що відповідає життєвому циклу АІФів, якими управляє КАІФ, щоб забезпечити процес оцінювання на основі триваліших результатах діяльності та фактичну виплату залежних від результату діяльності частин винагорода з рознесенням по всьому періоду, що враховує політику погашення АІФів, якими він управляє, та їхні інвестиційні ризики;

(i) гарантована змінна винагорода є винятком, здійснюється лише у контексті прийняття на роботу нових працівників, а її виплату обмежено одним роком;

(j) фіксовані й змінні частини загальної винагорода належним чином збалансовано, і фіксована частина становить доволі високу частку від загальної винагорода, щоб уможливити реалізацію цілком гнучкої політики щодо змінних частин винагорода, у тому числі можливість не виплачувати жодної винагорода за змінною частиною;

(k) виплати у зв'язку з достроковим розірванням контракту відображають результати діяльності, досягнуті за певний період, та унормовані таким чином, щоб не покривати невдалі результатів;

(l) визначення результатів діяльності, що використовують для розрахування змінних частин винагорода або груп змінних частин винагорода, охоплює комплексний механізм коригування, щоб врахувати усі відповідні види поточних і майбутніх ризиків;

(m) відповідно до правової структури АІФу та його установчих документів, істотна частина, та у будь-якому разі щонайменше 50 % будь-якої змінної винагорода складається з паїв або акцій обумовленого АІФу або рівнозначної дольової участі, або пов'язаних з акціями інструментів, або рівнозначних негрошових інструментів, за умови що на управління АІФами не припадає менше ніж 50 % усього портфелю, якими управляє КАІФ, у разі чого мінімальний рівень 50 % не застосовують.

Інструменти, зазначені у цьому пункті, є предметом відповідної політики утримання, розробленої задля узгодження мотивації з інтересами КАІФу й АІФів, якими він управляє, та інвесторів таких АІФів. Держави-члени або їхні компетентні органи можуть накладати обмеження щодо всіх видів та проектів таких інструментів або забороняти певні інструменти, з урахуванням обставин. Цей пункт застосовують як до частки змінної частини винагорода, яку відстрочено відповідно до пункту (п), так і до частки змінної частини винагорода, яку не було відстрочено;

(п) істотну частку, та у будь-якому разі щонайменше 40%, змінної частини винагорода відстрочують на період, що є доцільним з огляду на життєвий цикл та політику погашення обумовленого АІФу, і за правилами скоригують на характер ризиків обумовленого АІФу.

Період, зазначений у цьому пункті, становить щонайменше від трьох до п'яти років, якщо період існування АІФу не є коротшим; швидкість отримання винагорода, яку виплачують на підставі домовленостей про відстрочку, не перевищує швидкості на пропорційній основі; у разі особливо великої суми змінної частини винагорода, відстрочують щонайменше 60 % суми;

(о) змінну частину винагорода, у тому числі відстрочена частка, виплачують або перераховують тільки за умови, що це в цілому підтримує сталий розвиток КАІФу з огляду на його фінансову ситуацію та є обґрунтованим з точки зору результатів діяльності структурного підрозділу, АІФу і заінтересованої фізичної особи.

Загальна змінна винагорода зазвичай значно скорочується у разі незадовільних або негативних фінансових результатів діяльності відповідного КАІФу або АІФу, враховуючи як поточну компенсацію, так і зменшення виплат сум, нарахованих за попередні періоди, у тому числі шляхом застосування штрафних санкцій або механізмів повернення виплачених коштів;

(р) пенсійна політика відповідає стратегії комерційної діяльності, цілям, цінностям та довгостроковим інтересам КАІФу та АІФів, якими він управляє.

Якщо працівник залишає КАІФ до виходу на пенсію, КАІФ утримує добровільну пенсійну допомогу у формі інструментів, визначених у пункті (м), протягом 5 років. Якщо працівник досягає пенсійного віку, добровільну пенсійну допомогу виплачують працівникові у формі інструментів, визначених у пункті (м), з урахуванням п'ятирічного періоду утримання;

(q) від персоналу вимагають зобов'язатися не використовувати персональні стратегії хеджування або страхування, пов'язане з винагородаю та відповідальністю, задля ослаблення наслідків вирівнювання ризиків, що передбачені у їхніх механізмах винагорода;

(г) змінна винагорода не виплачується шляхом застосування механізмів або методів, які сприяють уникненню вимог цієї Директиви.

2. Принципи, встановлені у параграфі 1, застосовують щодо винагорода будь-якого виду, яку виплачує КАІФ, щодо будь-якої суми, яку безпосередньо виплачує сам АІФ, у тому числі премії за успішне управління, та до будь-якого передання паїв або акцій АІФу на користь таких категорій персоналу, в тому числі вищої ланки керівництва, осіб, які беруть на себе ризики, служб контролю і будь-якого працівника, який отримує загальну винагорода, що ставить його на той самий щабель винагорода, що і вищу ланку керівництва, й осіб, які беруть на себе ризики, чия професійна діяльність істотно впливає на профіль ризику АІФу, яким вони управляють.

3. КАІФи, які є значними з огляду на їхній розмір або розмір АІФів, якими вони управляють, їхню внутрішню організацію та вид, масштаб та складність їхньої діяльності, повинні утворювати комітет з питань винагорода. Комітет з питань винагорода повинен мати таку структуру, яка дозволяє йому виробляти компетентне і незалежне судження щодо політик та практик винагорода та стимулів, розрахованих на управління ризиками.

Комітет з винагорода відповідає за підготовлення рішень щодо винагорода, у тому числі тих, що мають наслідки для ризиків та управління ризиками обумовленого КАІФу або АІФу, та які ухвалює орган управління у межах своєї наглядової функції. Головою комітету з питань винагорода є член органу управління, який не виконує жодних виконавчих функцій в структурі обумовленого КАІФу. Членами комітету з питань винагорода є члени органу управління, які не виконують жодних виконавчих функцій в структурі обумовленого КАІФу.

▼В

ДОДАТОК III

ДОКУМЕНТАЦІЯ ТА ІНФОРМАЦІЯ, ЩО ЇЇ НАДАЮТЬ У РАЗІ НАМІРУ ЗДІЙСНЮВАТИ РЕАЛІЗАЦІЮ В ДЕРЖАВІ-ЧЛЕНІ МІСЦЕЗНАХОДЖЕННЯ КАІФу

- (i) Нотифікаційний лист, у тому числі програма діяльності з визначенням осіб АІФів, які КАІФ має намір реалізувати, та інформація про місце, де АІФи засновано;
- (j) установчі документи АІФу;
- (k) особа депозитарію АІФу;
- (l) відкриті для інвесторів опис та будь-яка інформація про АІФ;
- (m) інформація про місце, де АІФ-розпорядника засновано, якщо АІФ є АІФ-фідером;
- (n) будь-яка додаткова інформація, зазначена в статті 23(1), по кожному АІФу, що його має намір реалізувати КАІФ;
- (o) у відповідних випадках, інформація про механізми, встановлені для запобігання реалізації паїв або акцій АІФу роздрібним інвесторам, у тому числі у випадку, коли КАІФ залучає незалежних осіб для надання інвестиційних послуг щодо АІФу.

ДОДАТОК IV

ДОКУМЕНТАЦІЯ ТА ІНФОРМАЦІЯ, ЩО ЇЇ НАДАЮТЬ У РАЗІ НАМІРУ ЗДІЙСНЮВАТИ РЕАЛІЗАЦІЮ У ДЕРЖАВАХ-ЧЛЕНАХ, ЩО НЕ Є ДЕРЖАВОЮ-ЧЛЕНОМ МІСЦЕЗНАХОДЖЕННЯ КАІФу

- (d) Нотифікаційний лист, у тому числі програма діяльності з визначенням осіб АІФів, які КАІФ має намір реалізувати, та інформація про місце, де АІФи засновано;
- (e) установчі документи АІФу;
- (f) особа депозитарію АІФу;
- (g) відкриті для інвесторів опис та будь-яка інформація про АІФ;
- (h) інформація про місце, де АІФ-розпорядника засновано, якщо АІФ є АІФ-фідером;
- (i) будь-яка додаткова інформація, зазначена в статті 23(1), по кожному АІФу, що його має намір реалізувати КАІФ;
- (j) зазначення держави-члена, у якій він має намір реалізувати паї або акції АІФу професійним інвесторам;
- (k) інформація про механізми, напрацьовані для реалізації АІФів, та, у відповідних випадках, інформація про механізми, встановлені для запобігання реалізації паїв або акцій АІФу роздрібним інвесторам, у тому числі у випадку, коли КАІФ залучає незалежних осіб для надання інвестиційних послуг щодо АІФу.